

DE STER

99E JAARGANG NUMMER 6 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 1999

DE KINDERSTER

ZIE BLADZIJDE 8

OP DE OMSLAG

Hoe kunnen we de jeugd het gevoel geven dat ze er in de kerk bijhoren? Zie 'Ervoor zorgen dat de jeugd zich thuisvoelt', blz. 42. Voorzijde: Fotografie: © by Tony Stone Images. Achterzijde: Fotografie: Richard M. Romney

OMSLAG DE KINDERSTER

Twée kinderen die meedoen aan een opvoering over de tocht van de HLD-pioniers naar Utah laten hun versleten schoenen zien. Zie 'Vrienden in het nieuws', blz. 6. Fotografie: Welden C. Andersen.

ARTIKELEN

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUUM: INSPIRERENDE RAAD**
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 8 **DOOR EEN KONINGIN GROOTGEBRACHT**
JOAN PORTER FORD EN LARENE PORTER GAUNT
- 11 **'ZAL HIJ VAN DEZE LEER WETEN'** OUDERLING KENNETH JOHNSON
- 16 **AFSPRAAKJES THUIS** GEOK LEE THONG
- 22 **'FANTASTISCH (. . .) BEHALVE DAT ENE GEDEELTE'** ANYA BATEMAN
- 25 **HUISBEZOEKBOODSCHAP: ZELFBEHEERSING**
- 28 **EENHEID IN HET SAMENGESTELDE GEZIN** OUDERLING ROBERT E. WELLS
- 42 **ERVOOR ZORGEN DAT DE JEUGD ZICH THUISVOELT** BRAD WILCOX
- 48 **HET BEGON IN DE BUS** ERENY ROSA A. SILVA

VOOR DE JONGEREN

- 18 **VRAAG EN ANTWOORD: HOE KAN IK ERVOOR ZORGEN DAT MIJN GEBEDEN NIET EENTONIG WORDEN?**
- 26 **DE DROOM VAN DIENSTBETOON** JOHN JAIRO BUSTAMANTE
- 36 **IK WAS HAAR ANTWOORD** ELIZABETH QUACKENBUSCH
- 38 **'JE BENT HIER NIET WELKOM'** SAM GILES, VERTELD AAN CHRISTIE GILES
- 41 **IK HOOR ER GEWOON NIET BIJ!** JEANETTE WAITE BENNETT

DE KINDERSTER

- 2 **VERHAAL: DE SCHRIFTEN VAN MARTIN** SHEILA KINDRED
- 4 **PARTICIPATIEPERIODE: ONDERHOUD DE GEBODEN** SYDNEY S. REYNOLDS
- 6 **VRIENDEN IN HET NIEUWS**
- 8 **VEEL PLEZIER! PIONIERS**
- 10 **OP ONDERZOEK UIT: DE REDDENDE LELIE** GERALDINE T. FIELDING
- 12 **OP JEZUS GAAN LIJKEN:
DE EERSTE KEER ALS GEZIN VASTEN** LORENZO PRESENÇA
DE JUISTE KEUS JORDAN STANGIER
- 14 **HET ETEN ZEGENEN** FERN R. LAW

ZIE BLADZIJDE 42

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twalf:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Marlin K. Jensen

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loybrog

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood
Roster: Beth Dayles
Assistent publicaties: Kannie Shakespear
Redactie-assistent: Lanna J. Carter

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Komen
Senior vormgever: Shorti Cook
Vormgever: Tadd R. Peterson
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christiansen, Thomas S. Groberg,
Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deana L. Sorenson
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Vertaling:

CPB Vertaalbureau
Heshepod 11, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0545 865984
Kopij liefst op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Goubert
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804
Fax: 030-600502

Abonnementprijzen:

Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart
(België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerknieuws naar: International Magazines, 50 East
North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223,
USA; of e-mail naar CUR-Liahona-
IMag@ldschurch.org.

Het *kerkelijke tijdschrift* verschijnt in het Albaans, Bulgaars,
Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins,
Frans, Indonesisch, Italiaans, Japanees, Hongaars, Japans,
Korizaal, Koreaans, Lets, Jous, Nederlands, Noors,
Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch,
Samoans, Spaans, Tagalog, Tahitaans, Thais, Tongaans,
Tsjechisch, Vietnamees, Ylânds en Zweeds. (Frequentie
verschilt per taal).

Uitgever:

©1999 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

June 1999 vol. 99e no. 6. DE STER (ISSN 1044-3401) is
published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-
day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$13.00 per year.
Canada, \$15.50. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old
and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions and queries to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line:
1-800-537-5771. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

DE LIEFDE VAN DE LEDEN

Vanaf het moment dat ik de *Liahona* (Koreans) begon te lezen, kreeg ik het gevoel dat ik mijn problemen kon overwinnen. Er staan in dit tijdschrift veel prachtige boodschappen waardoor ik de Heer kan leren kennen. Ik kijk nu ook met andere ogen naar mijn broeders en zusters in de kerk. Ik voel hun moed, en daar word ik gelukkig van. Door middel van de *Liahona* voel ik de liefde en zorgzaamheid die andere leden voor mij hebben.

Ik heb niet veel aardse bezittingen, maar ik heb het evangelie en iedere keer dat ik naar de omslag van het exemplaar van juni 1998 kijk, voel ik de Geest van de Heer.

Jong Yoon Mo

Gemeente Young Do

District Pusan West (Korea)

TOEGANKELIJKHEID VAN DE KINDERSTERN

We hebben gemerkt dat het gedeelte voor de kinderen, *Kinderstern* (Duits), samen met de bladzijden van *Der Stern* zijn vastgeniet. Veel leden met kinderen vinden dat onpraktisch. Kinderen gebruiken de *Kinderstern* thuis en op het jeugdwerk, en de jongeren en volwassenen gebruiken *Der Stern* tijdens hun lessen en toespraken, of voor hun huisonderwijs en

huisbezoek. Als de twee gedeelten tegelijkertijd gebruikt worden, dan moeten de pagina's voor de kinderen voorzichtig verwijderd en op de een of andere manier aan elkaar vast gemaakt worden. Als ze niet verwijderd worden, zijn de kinderen veel minder gemotiveerd om ze te lezen, omdat ze tussen de bladzijden voor volwassenen en jongeren verborgen zitten — en daar vinden de kinderen ze niet zo gauw. Wij gebruiken deze geweldige hulpmiddelen bijna dagelijks en hopen dat de *Kinderstern* meer toegankelijk voor kinderen gemaakt zal worden.

Christian en Rahel Graub,

Wijk Alstetten,

Ring Zürich (Zwitserland)

Noot van de redactie: Het is ons doel om het tijdschrift voor lezers van alle leeftijden zo toegankelijk en bruikbaar mogelijk te maken. Sinds vorig jaar, met ingang van juni 1998, gebruiken we lijm om het gedeelte voor de kinderen bij elkaar te houden. De afdeling voor de kinderen wordt nog steeds in het tijdschrift vastgeniet. Maar als het gedeelte voor de kinderen wordt verwijderd, wordt het door de lijm als een apart gedeelte bij elkaar gehouden. We hopen dat deze oplossing het mogelijk maakt om het gedeelte voor de kinderen apart te lezen en te gebruiken.

Wij nodigen iedereen uit om ideeën en opmerkingen in te sturen. Stuur uw brieven, artikelen en ideeën naar: International Magazine, 50 East North Temple Street, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail naar CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

INSPIRERENDE RAAD

President Gordon B. Hinckley

DE KERK

'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt een unieke plaats in de wereld in. De kerk is tot stand gekomen door de verschijning van God de eeuwige Vader en de opgestane Heer Jezus Christus aan een jongeman wiens verstand nog niet door de leerstellingen van andere kerken en de filosofie van de wereld was vertroebeld. Zijn verstand was zuiver. Zijn visie was helder. En hij kon de openbaringen die hij van de Almachtige ontving, aanvaarden. Na dat eerste, geweldige visioen, waarover u hopelijk allemaal hebt gelezen, volgden andere manifestaties door de macht van God — het Boek van Mormon, als een getuige van de Heer Jezus Christus, en het heilig priesterschap, waardoor iedere man die de gedragsnormen naleeft in de gelegenheid wordt gesteld om in de naam van God te spreken. Er is op deze aarde helemaal niets te vinden dat met deze kerk kan worden vergeleken.¹¹

HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ZIJN CHRISTENEN

'De grootste misvatting is dat wij geen volgelingen van Jezus Christus zijn. Die beschuldiging wordt voortdurend tegen ons geuit. Er schuilt geen enkele

'De Heer verwacht veel van zijn volk. Wij zijn dat volk. (. . .) Hij verwacht dat wij Hem liefhebben en aanbidden. Hij verwacht dat we zijn wil doen.'

waarheid in. Als er ergens op aarde mensen in Jezus Christus geloven, dan zijn het wel de leden van deze kerk. De kerk draagt zijn naam. Hij is het middelpunt van al onze aanbedding. Het is een wijdverbreide misvatting die echter langzaam maar zeker verdwijnt. Er vinden veranderingen plaats; we worden nu meer geaccepteerd dan ooit tevoren. Ik ben van mening dat dit het geweldige tijdperk van welwillendheid ten opzichte van de kerk is.¹²

DE AVONDMAALSDIENST

Iedere week aan het avondmaal deelnemen — wat een geweldige zegen. Wat een voorrecht om naar de avondmaalsdienst te gaan en aan het avondmaal deel te nemen. De symbolen van het offer van onze Heer Jezus Christus en de geweldige verzoening die Hij tot stand heeft gebracht, stellen ons in staat om het graf te overwinnen en het eeuwige leven te beërven. Ik hoop dat wij allemaal de avondmaalsdiensten bijwonen, en dat we het als een goede kans en een geweldige zegen zullen beschouwen.¹³

DE TAKEN VAN DE MAN

'Mannen, als echtgenoot van uw vrouw hebt u de grote verantwoordelijkheid om een goed mens te zijn, een goede echtgenoot! Mishandel uw vrouw nooit. Mishandel uw kinderen nooit. Maar neem ze in uw armen en laat hen uw liefde, uw waardering en uw respect voelen. Wees een goede echtgenoot. Wees een goede vader. Vergeet nooit dat als u ooit de hoogste graad van het celestiale koninkrijk zult bereiken, u dat hand in hand met uw vrouw zult doen. Daar kunt u niet alleen naar toe. Als u daar naar toe gaat, gaat u samen. Zij is een dochter van God, net zoals u een zoon van God bent en zij verdient het beste dat u haar kunt geven. Heb de vrouw waar u mee bent getrouwd lief, waardeer haar en wees haar trouw.¹⁴

TIENDE

'Toen ik nog een kleine jongen was, gingen we ieder jaar in december naar het huis van de bisschop — mijn vader, mijn moeder en alle kinderen. De bisschop had geen kantoor in het kerkgebouw. We moesten naar zijn huis komen. Hij sprak altijd met een ieder van ons onder vier ogen, en vroeg hoeveel tiende we hadden betaald en hoeveel we nog wilden betalen. De kinderen betaalden maar een heel klein bedrag. Ik denk dat de administratie van die kleine bedragen duurder was dan wat het geld waard was, maar het maakte een bepaalde indruk. Als zeer kleine kinderen stonden we al in de tiendeverslagen van de kerk. Sindsdien is het nooit moeilijk geweest om tiende te betalen.¹⁵

JONGEREN, WEES GETROUW

'Jongens die het Aäronisch priesterschap dragen, meisjes die tot het grote leger van jongevrouwen in de kerk behoren, jullie die het seminarie of het instituut volgen: wees getrouw. Laat niets jullie in de weg staan om trouwe leden van de kerk te zijn. Sta pal en wees getrouw! Kniel iedere ochtend en avond neer om te bidden. Vraag je Vader in de hemel of Hij je wil beschermen, leiden en zegenen. Raak niet verstrikt in onzedelijkheid. Het is misschien verleidelijk, maar het zal je vernietigen — letterlijk vernietigen. Ik hoef jullie niet te vertellen wat verkeerd is. Dat weten jullie maar al te goed. Maar jullie weten ook wat goed is. Kies voor het goede!¹⁶

ONDERWIJS

'Jongemannen en jongevrouwen, het is uiterst belangrijk dat jullie zoveel mogelijk onderwijs genieten. De Heer heeft duidelijk gezegd dat zijn volk kennis van landen en van koninkrijken moet opdoen, door opleiding de zaken van deze wereld moet leren kennen, door studie alsmede door geloof. Onderwijs is de sleutel die

vele deuren voor jullie kan openen. Het is de moeite waard om daar iets voor op te offeren en om hard te werken. Als je verstand en je handen onderwezen zijn, zul je in staat zijn om een grote bijdrage aan de samenleving te leveren, en kun je als vertegenwoordiger van de kerk een voorbeeld in de wereld zijn. Jonge broeders en zusters, ik houd van jullie en wil jullie aanmoedigen om zo mogelijk alle kansen op het gebied van onderwijs aan te grijpen. Vaders en moeders, moedig uw zoons en dochters aan om een opleiding te volgen. Zij zullen erdoor gezegend worden.¹⁷

ADVIES VOOR ZENDELINGEN

'Jullie prediken het evangelie — het goede nieuws. Wat jullie verkondigen is goed, en heeft tot doel om mensen gelukkig te maken en hen een beter leven te laten leiden. Jullie moeten glimlachen en voortgaan met het werk van

'Jonge broeders en zusters, ik houd van jullie en wil jullie aanmoedigen om zo mogelijk alle kansen op het gebied van onderwijs aan te grijpen. Vaders en moeders, moedig uw zoons en dochters aan om een opleiding te volgen. Zij zullen erdoor gezegend worden.'

de Heer. Dan zal Hij jullie zegenen. Een krachtige zending zal een geweldige mijlpaal in je leven zijn. Dit is een bijzondere periode waarop je de rest van je leven met waardering en dankbaarheid zult terugkijken. Je bent maar voor een korte tijd op zending; maak er het beste van.¹⁸

WEES VRIENDELIJK

'Er was een algemeen autoriteit, Joseph Anderson, die langer leefde dan alle algemene autoriteiten in de kerk. Hij werd 102 jaar. Jarenlang was hij de persoonlijke secretaris van president Heber J. Grant. Toen president Grant een keer een beroerte kreeg en ernstig ziek werd, ging Joseph Anderson 's avonds naar hem toe. De president zei tegen Joseph: "Joseph, ben ik ooit onvriendelijk tegen je geweest?" Joseph antwoordde: "Nee, president Grant, u bent nog nooit onvriendelijk tegen mij geweest." De tranen liepen president Grant over de wangen en hij zei: "Joseph, ik ben zo dankbaar dat ik nooit onvriendelijk tegen je ben geweest." De volgende dag overleed hij. Maar is het niet geweldig dat een man die zoveel jaren met hem had samengewerkt kon zeggen dat de man die boven hem had gestaan nooit onvriendelijk tegen hem was geweest?"

ZORG VOOR BEKEERLINGEN

'Ik wil u allen dringend verzoeken om voor de pasgedoopte leden te zorgen. De zendingen verkondigen hun het evangelie, maar het is uw voorrecht en verantwoordelijkheid om uw armen om hen heen te slaan, een vriend voor hen te zijn, hun vragen te beantwoorden en hen in hun problemen bij te staan. Het is niet gemakkelijk om lid van deze kerk te worden. Een bekeering moet oude vrienden en contacten achterlaten, zijn leven op orde brengen en lid van de kerk worden. Hij heeft hulp nodig. Hij heeft vrienden nodig. Het is belangrijk dat hij iets te doen krijgt. Het maakt niet uit of u een oudere man of een jongeman bent, of u een oudere vrouw of een jongevrouw bent, of u een jongen of een meisje bent; u bent in

de gelegenheid om ervoor te zorgen dat iedereen die zich in deze kerk heeft laten dopen de kans krijgt om zijn geloof te ontwikkelen. En ik geloof dat God ons verantwoordelijk zal houden als wij die taak niet vervullen.¹⁹

WAT DE HEER VAN ONS VERWACHT

'De Heer verwacht veel van zijn volk. Wij zijn dat volk. Bijna alle aanwezigen hier hebben zich laten dopen ter vergeving van hun zonden. U bent in het water begraven en hebt afstand gedaan van uw oude gewoonten. U bent uit het water voortgekomen om een nieuw leven te beginnen. Uw zonden zijn u vergeven en u staat klaar om te doen wat de Heer van u verwacht. Wat verwacht Hij van ons? Wat heeft Hij ons geboden? Hij verwacht van ons dat wij mensen zijn — eerlijke mensen, integere mensen, gelovige mensen, goede mensen. Zijn geweldige leerstelling is dat wij net als Hij volmaakt kunnen worden. Dat is een van de eisen die aan de leden van zijn kerk en koninkrijk worden gesteld. Hij verwacht dat wij Hem liefhebben en aanbidden. Hij verwacht dat we zijn wil doen. "Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod" (Matteüs 22:37-38). Dat zijn geen passieve woorden. Dat zijn woorden die aangeven wat Hij van ons verwacht — dat wij Hem liefhebben en het voorbeeld van zijn prachtige leven steeds getrouwer navolgen.²¹ □

NOTEN

1. Bijeenkomst in Praia, São Tiago (Cape Verde), 22 februari 1998.
2. Interview met Chuck Henry, KNBC, Los Angeles (Californië), 7 maart 1997.
3. Regionale conferentie, Ciudad Juárez (Mexico), 15 maart 1998.
4. Regionale conferentie, priesterschapsleidersbijeenkomst, Ciudad Juárez (Mexico), 14 maart 1998.
5. Haardvuuravond, Quito (Ecuador), 12 augustus 1997.

6. Bijeenkomst in Puebla (Mexico), 9 november 1997.
7. Bijeenkomst in Hermosillo (Mexico), 9 maart 1998.
8. Bijeenkomst in Accra (Ghana), 16 februari 1998.
9. Regionale conferentie, priesterschapsleidersbijeenkomst, Port Harcourt (Nigeria), 14 februari 1998.
10. Bijeenkomst in León (Mexico), 11 maart 1998.
11. Bijeenkomst in Las Palmas (Canarische eilanden), 13 februari 1998.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. 'En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid' (LV 68:4).

2. Kies met een gebed in uw hart die uitspraken uit die de personen en gezinnen waarbij u op huisonderwijs gaat zullen sterken en zegenen.

'Jullie prediken het evangelie — het goede nieuws. Wat jullie verkondigen is goed, en heeft tot doel om mensen gelukkig te maken en hen een beter leven te laten leiden. Jullie moeten glimlachen en voortgaan met het werk van de Heer. Dan zal Hij jullie zegenen.'

DOOR EEN KONINGIN GROOTGEBRACHT

Joan Porter Ford en LaRene Porter Gaunt

Srilaksanaa 'Sri' Suntarahut werd op 4 juli 1924 in Bangkok (Thailand) geboren. Haar vader was de arts van de kroonprinses, en haar moeder was bevriend met Hare Majesteit Koningin Intharasaksaji. Ze bezochten de koningin vaak in het paleis — het Royal Teak Palace. Toen Sri zes jaar oud was, vroeg de koningin of zij Sri mocht opvoeden. Op voorwaarde dat ze vrij zou zijn haar familieleden te bezoeken, gingen haar ouders accoord.

De koningin hield van Sri alsof ze haar eigen dochter was. 'Ik sliep in de slaapkamer van de koningin op een matras naast haar bed', zegt zuster Sri. 'Aangezien er geen horren voor de ramen zaten, hadden we een groot, zijden net om de bedden hangen. Iedere ochtend stond ik tegelijkertijd met de koningin op. Ik kleedde me aan, at mijn ontbijt en las de koningin voor. Na het ontbijt ging ik naar een school waar Europese nonnen lesgaven. Ik mocht op school alleen Engels spreken. Als ik uit school terug in het paleis kwam, at ik met de koningin en las haar nog iets voor. Dat was acht jaar lang mijn

dagelijks schema. Daardoor heb ik een betere algemene ontwikkeling gekregen dan veel mensen die aan de universiteit gestudeerd hebben.'

Op school keek Sri altijd naar de Engelstalige Bijbel. 'In mijn hart zei ik altijd: *Eens zal ik dat boek lezen.* Maar het was in onze familie traditie dat kinderen de staatsgodsdienst trouw bleven.'

Sri woonde bij de koningin totdat zij 17 jaar oud was. Toen ging ze naar de Chulalongkorn universiteit. Omdat ze haar talen zo goed beheerste, kreeg ze na de Tweede Wereldoorlog een baan aangeboden als financieel secretaresse van een groep hooggeplaatste regeringsleiders.

Sri was getrouwd en had een gezin toen ze in 1968 met de zendelingen Larry White en Carl Hansen in aanraking kwam. 'Aanvankelijk mocht ik de zendelingen niet zo,' zegt zuster Sri, 'maar ze bleven steeds terugkomen. Het Boek van Mormon stond drie maanden lang in de boekenkast. Op een avond besloot ik het eens in te kijken. Ik pakte het op en bad: "Als er voor mij iets goeds in dit boek staat, laat me dat dan weten." Ik sloeg het open en begon

Links: Srilaksanaa 'Sri' Suntarahut.

Achtergrond: Thaise architectuur. Boven: Het Royal Teak Palace.

Onder: Het Boek van Mormon in het Thais.

te lezen totdat ik niet meer kon lezen omdat ik tranen in mijn ogen kreeg. Vervolgens drukte ik het boek tegen me aan, ging naar boven naar mijn kamer en sloot de deur. Het was de eerste keer dat ik neerknielde en hardop bad. Ik huilde en riep: "Vader, mijn Vader." Ik wist dat Hij me kon horen. Ik bad en huilde heel lang. Toen ik opstond, ging ik verder met lezen.' Sri en twee van haar kinderen lieten zich op 4 juli 1968, haar 44ste verjaardag, dopen.

Het onderwijs dat Sri had genoten toen ze nog bij de koningin woonde, stelde haar niet alleen in staat om het Boek van Mormon in het Engels te lezen, maar ook om een sleutelrol te spelen in de vertaling van het boek in het Thais. Er werd in 1970 met de vertaling begonnen, en Sri werd gevraagd om de hoofdvertaalster van het vertaalcomité te worden. Het project werd in 1974 voltooid en in 1976 werd het Boek van Mormon in het Thais gepubliceerd.

'Door dat vertaalwerk heb ik zoveel geestelijke kracht ontvangen', zegt zuster Sri. 'Ik heb mijn hemelse Vader lief omdat Hij deze gave van talen op mij heeft uitgestort.'

In 1975, terwijl ze op de goedkeuring van de vertaling van het Boek van Mormon zat te wachten, begon ze aan de vertaling van de Leer en

Verbonden. De andere leden van het vertaalcomité konden om verschillende redenen niet meer aan het vertaalwerk deelnemen, dus Sri was de steunpilaar van het project om de Schriften te vertalen. Overdag ging ze naar haar werk, maar als ze thuis kwam, voelde ze zich gedreven om te vertalen. Vaak werkte ze tot 's avonds laat om de voorlopige vertaling van zoveel mogelijk verzen af te krijgen voor de dagelijkse vergadering van het vertaalcomité. Op een dag werkte ze met andere kerkleden aan een schoonmaakproject. Na verschillende uren hard werken zeiden de anderen dat ze maar naar huis moest gaan om te rusten. Sri zei dat ze al aan het rusten was, omdat ze thuis de drang zou hebben om te vertalen en toch niet zou kunnen slapen. De vertaling van de Leer en Verbonden werd in 1979 voltooid.

Vlak voordat de koningin in 1974 overleed, bezocht Sri haar nog in het ziekenhuis. Alle hofdames zaten in volgorde van stand rondom het bed van de koningin op de vloer. 'De koningin, die veel pijn leed, kwam overeind om me te zien toen ik binnenkwam', zegt zuster Sri. 'Ze zei: "Kom maar bij me." Ik ging bij haar staan. Ze zei: "Ik hou nog steeds van je." Ik zal de koningin altijd dankbaar zijn. Omdat ik zoveel heb geleerd toen ik bij haar woonde, kon ik het Boek van Mormon lezen en het evangelie aanvaarden. Door haar toedoen heb ik de correcte Thaise taal leren schrijven en spreken — de taal waarin het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden zijn vertaald.' □

Helemaal boven: Een aantal van de 200 leden die tijdens de eerste Thaise tempelreis de Manila-tempel (Filipijnen) bezochten.
Links: Thaise architectuur.

FOTOS VAN THAISE ARCHITECTUUR, FOTOGRAFIE MICHELE WICCONKE

'ZAL HIJ VAN DEZE LEER WETEN'

Ouderling Kenneth Johnson

van de Zeventig

ILLUSTRATOR: BRAD TEARE

Alleen als we de wil van de Heer doen, kunnen we de eeuwige waarden van de evangeliebeginselen met zekerheid leren kennen.

Een aantal jaren geleden beschreef een klant van mij die deskundig advies wilde hebben, zijn bedrijf. Samen met zijn vader verkocht hij tweedehands meubels en huishoudgoederen. Ze gingen naar veilingen en markten om hun voorraad in te kopen. Ook kochten ze oude huisraden op. Ze probeerden de spullen altijd voor meer geld te verkopen dan de inkoopkosten.

Op een dag had de zoon een klus om het huis van een overleden bewoner leeg te halen. In een van de kamers hing een schilderij. Toen hij ernaar stond te kijken, stelde hij zich voor dat hij ooit nog eens een antiekstuk of een schilderij zou tegenkomen dat veel meer waard was dan de vorige eigenaar zich had gerealiseerd. Maar, in de veronderstelling dat dit schilderij niet tot die categorie behoorde, nam hij het schilderij van de muur en legde het bij de andere spullen in de vrachtwagen.

Toen hij en zijn vader later aan het uitladen waren, pakte zijn vader het schilderij op, bestudeerde het nauwkeurig

en zei: 'Ik wou dat ik meer verstand van schilderijen en hun waarde had.' De zoon antwoordde dat hij zeker wist dat dit schilderij niet kostbaar was. De vader vond echter dat hij het schilderij aan zijn vriend moest laten zien die bij een kunstgalerie werkte.

Een paar dagen later zei de vriend van de vader dat het schilderij minimaal 75.000 gulden waard was. Opgewonden gingen de vader en zoon naar de kunstgalerie om het schilderij op te halen. Deze keer wikkelden ze het kunststuk voorzichtig in een deken. De zoon hield het onderweg naar huis voorzichtig in zijn armen. Het schilderij werd op een veiling voor 80.000 gulden verkocht.

Toen hij mij dit verhaal had verteld, zei hij: 'Ik kan me niet voorstellen dat iemand zoveel geld voor zo'n gewoon schilderij wil uitgeven.'

Ik heb nog vaak over die ervaring en over de reactie van die jongeman nagedacht. Hij had geen interesse in het schilderij. Volgens hem was het maar weinig waard.

Als we van de vruchten van het evangelie willen eten, moeten we bereid zijn om de zaden in ons leven te planten, en het geloof hebben om ze door gehoorzaamheid te verzorgen.

Hoe beoordelen we de waarde van het evangelie in ons leven? Beseffen we onze schuld ten opzichte van de Heiland? Als ik mijn eigen gevoelens onder de loep neem, denk ik vaak aan de Schriften. Ben ik net zo gemotiveerd als de mensen over wie we in Johannes kunnen lezen, die Jezus opzochten naar aanleiding van het wonder dat Hij verrichtte toen Hij 5.000 mensen met vijf broden en twee vissen van voedsel had voorzien:

'Toen dan de schare zag, dat Jezus daar niet was en ook zijn discipelen niet, gingen ook zij in de scheepjes en kwamen te Kafarnaüm om Jezus te zoeken.

'En toen zij Hem aan de overkant der zee vonden, zeiden zij tot Hem: Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?' (Johannes 6:24-25.)

In de Bijbelvertaling van Joseph Smith lezen we in Johannes 6:26 dat Jezus hen antwoordde dat zij Hem niet zochten uit het verlangen om zijn raad op te volgen, of omdat ze een wonder hadden gezien, maar omdat ze van de broden hadden gegeten, waardoor hun hongersnood was gestild.

Wat lijkt dat op de ervaring van de jongeman en het schilderij. Velen die de Heiland tijdens zijn aardse bediening aanschouwden, hadden slechts een oppervlakkig begrip van wat Hij deed en wie Hij was. Dat wordt bevestigd door een andere gebeurtenis die na het voeden van de 5.000 mensen plaatsvond:

'En in zijn vaderstad gekomen, leerde Hij hen in hun synagoge, zodat zij versteld stonden en zeiden:

Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krachten?

'Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria en zijn broeders Jakobus en Jozef en Simon en Judas?

'En behoren zijn zusters niet allen bij ons? Vanwaar heeft Hij dan dit alles?' (Matteüs 13:54-56.)

Het lijkt wel of veel mensen die met Jezus omgingen, Hem als een groot wonderdoener of leraar zagen, maar niet als de Zoon van God.

Hoe kunnen we dan tot een juist begrip komen? Volgens mij kunnen we het antwoord in de woorden van de Heiland aan de joden vinden: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten' (Johannes 7:17).

Ik ben dankbaar dat ik in een gezin ben opgevoerd waar christelijke normen werden onderwezen en nageleefd, ook al had ik nog geen kennis van het herstelde evangelie. Toen ik later de boodschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderzocht, moest ik over iedere nieuwe leerstelling diep nadenken, waarna vaak een verandering in mijn levensstijl plaatsvond. Maar deze veranderingen kwamen niet ten gevolge van een

Nadat we onze gehoorzaamheid geplant hebben, moeten we naar het woord van de Heer blijven leven. Als we dat doen, zullen we de vruchten van gehoorzaamheid in ons leven zien groeien.

passief geloof of een louter intellectuele aanvaarding tot stand. Het bewijs schulde in de praktijk, in de uitoefening van het geloof. Naarmate ik nieuwe evangeliebeginselen leerde kennen en onderzocht, werd ik voortdurend met de waarheid geconfronteerd.

Een voorbeeld van dit proces heeft betrekking op de wet van vasten. Mijn ouders moedigden mij aan toen ik met hen over mijn nieuwe geloof sprak. Mijn moeder maakte zich echter ernstige zorgen toen ik met haar sprak over mijn verlangen om 24 uur te vasten. Ze was geschokt en niet in staat om iets dergelijks te accepteren. Ze was onvermurwbaar en zei dat ze me niet zou toestaan om in haar huis te vasten. Ze was bang dat het mijn gezondheid zou schaden.

Met een gevoel van opluchting bracht ik verslag uit aan Pamela, het kerklid dat mij begeleidde. Ik zei dat ik helaas niet zou kunnen vasten. Zonder aarzeling zei ze: 'O, dat regelen we wel. Ik vraag wel aan mijn ouders of je het weekend bij ons mag slapen, dan kun je samen met ons vasten.'

Dat was mijn eerste kennismaking met de wet van vasten. Naarmate ik iedere vastendag met deze wet bezig was, ontwikkelde ik langzaam maar zeker een getuigenis van het beginsel.

President Heber J. Grant heeft de volgende uitspraak vaak geciteerd: 'Datgene waarin we volharderen, gaat ons steeds gemakkelijker af, niet omdat de aard van de zaak anders is geworden, maar omdat ons vermogen om het te doen toegenomen is.' (Bryant S. Hinckley, *Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader* [1951], blz. 49.)

Ieder nieuw beginsel van waarheid dat wij in ons leven toepassen, voegt zich bij het groeiende getuigenis van de bron van die waarheid. President Brigham Young heeft gezegd: 'Elk beginsel dat God geopenbaard heeft, draagt zijn eigen overtuiging van de waarheid over op het menselijk verstand.' (*Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young*, blz. 72.) Door mijn groei in het evangelie, heb ik ervaren dat ik eeuwige waarheden inderdaad het best kan leren door ze eerst toe te passen.

Ik kan me nog goed herinneren dat Pamela en ik op een zonnige zondagmiddag in juli 1959 een wandeling maakten en liepen te praten. Ik overwoog om door middel van de doop lid van de kerk te worden. Pamela zei: 'Ik kan me niet herinneren dat de zendingen je iets over de wet van tiende hebben verteld.'

'Wat is tiende?' vroeg ik.

Pamela antwoordde dat de leden tien procent van hun inkomen afstaan. Ze gehoorzamen een gebod van God, en geven blijk van hun dankbaarheid voor alles wat zij van hun hemelse Vader hebben ontvangen.

Er zijn een paar momenten in mijn leven geweest dat ik door de schrik helemaal duizelig werd. En dit was een van die momenten. 'Tien procent!' riep ik uit. 'Dat is onmogelijk. Dat kan ik me helemaal niet veroorloven.'

Pamela antwoordde rustig: 'Mijn vader betaalt tiende. Hij heeft een vrouw en vier kinderen en hij verdient minder dan jij.' Ze vertelde ook nog over een ander gezin dat ik in de wijk had leren kennen. Ook zij verdienden minder dan ik, en ze hadden zes kinderen. Dat was toch wel een uitdaging voor me. *Als zij het kunnen*, dacht ik, *dan moet ik het ook kunnen*.

Toen elf jaar later mijn toewijding aan die wet zwaar op de proef werd gesteld, realiseerde ik me dat mijn geloof zich door de wet van tiende sterk had ontwikkeld. Het was niet meer alleen een kwestie van geld voor me. Toen ik ondanks mijn beproeving toch mijn geloof bleef oefenen, werd ik uitermate gezegend (zie Maleachi 3:10).

Voordat ik met de kerk in aanraking kwam, speelde ik veel voetbal. Ik moest ook vaak op zondag spelen. Hoewel ik was opgevoed met een bepaald respect voor de dag van de Heer, ontwikkelde ik pas een werkelijk begrip van die leerstelling en de bijbehorende zegeningen toen ik met de kerk in aanraking kwam en het beginsel toepaste. Ik nam afscheid van de zondagcompetitie. Dat was een van de grote offers die tot mijn bekering hebben geleid. Ik ben de waarde van het evangelie in mijn leven daardoor beter gaan begrijpen.

Toen drie jaar later met de bouw van het kerkgebouw in Norwich (Engeland) werd begonnen, ben ik ook uit

de zaterdagcompetitie gestapt om mijn bijdrage aan het bouwproject te kunnen leveren. De was van eigenbelang die mijn visie voorheen had beperkt, begon weg te ebb en, en er verscheen een nieuw panoramisch uitzicht, waardoor ik meer waardering en liefde voor het leven kreeg.

Deze innerlijke verandering is door de Heer aan de joden beschreven:

‘Als gij in mijn woord blijft [ik neem aan dat we kunnen zeggen: ‘Als gij in overeenstemming met mijn leerstellingen leeft’], zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken’ (Johannes 8:31–32).

Deze woorden bekrachtigen de relatie tussen toepassing en kennis.

Voor mijn gevoel is er een overeenkomst tussen een programma voor lichamelijke conditie en het toepassen van de evangeliebeginselen in ons leven. Als we geregeld aan lichamelijke activiteiten deelnemen, lijken de voordelen ervan misschien niet zo geweldig. Als we echter door ziekte, een blessure of door gebrek aan motivatie onze lichamelijke activiteiten voor langere tijd onderbreken, zal het erg veel moeite kosten om onze conditie weer op niveau te brengen. Sommige mensen raken zo ontmoedigd dat ze niet doorzetten en genoeg nemen met een lager niveau van lichamelijke conditie.

Dit geldt ook voor het naleven van de evangeliebeginselen. De voordelen liggen misschien niet altijd voor de hand, en daarom beginnen sommige mensen aan de realiteit van de leerstelling te twijfelen waardoor zij hun geloof verliezen en minder actief in de kerk worden. Zij die hun geestelijke conditie weer op peil brengen, ontwikkelen meestal een grotere waardering voor het evangelie. Anderen zakken weg en wandelen niet meer met de Heer.

In de belofte aan hen die het woord van wijsheid onderhouden en ‘in gehoorzaamheid aan de geboden [...] leven’ staat dat zij ‘gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.’ De aanmoediging aan ‘alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen

nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven’ is veelbetekend (LV 89:18).

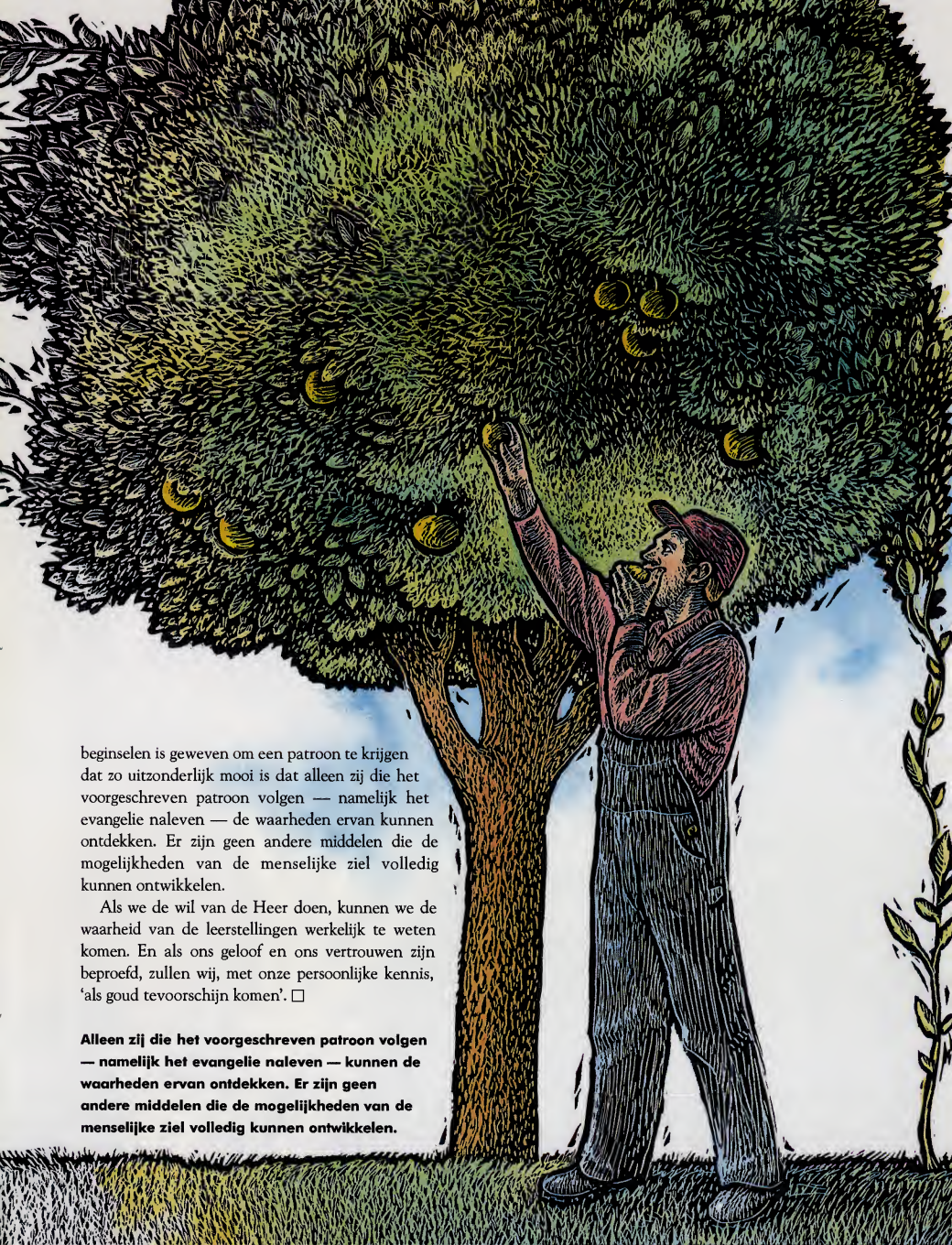
Vers 19 voegt daar nog een dimensie aan toe die veel verder gaat dan het woord van wijsheid. In dit vers staan de geweldige sleutel en verbinding tussen toepassing en kennis. ‘En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten.’

Er zijn misschien leerstellingen die eenvoudigweg niet praktisch zijn te testen. Niettemin ben ik van mening dat de sleutel van de weg naar ons persoonlijk begrip van het heilsplan, met de bijbehorende kennis van de zegeningen van de verzoening van de Heiland, in de getrouwe gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen schuilt.

Er is nog een andere waarheid die betrekking heeft op de relatie tussen toepassing (gehoorzaamheid aan de geboden) en kennis (de waarheid van het evangelie aan ons bekendgemaakt door middel van onze toepassing ervan). Deze waarheid betreft de beproevingen die de Heer ons hart en ons verstand geeft om de nieuwe kennis te testen. Dat doet Hij zodat de waarheid van het evangelie door middel van het overwinnen van de beproeving in onze ziel gegrift zal worden. Ons begrip en ons hart worden verder gezuiverd, bijna als goud — en onze innerlijke overtuiging zal na de beproeving zijn verrijkt. De Heer gaf Mormon bijvoorbeeld de opdracht om bepaalde informatie niet op de gouden platen te graven die wij in deze laatste dagen zouden ontvangen, want ‘het is raadzaam, dat zij dit eerst zouden ontvangen om hun geloof te beproeven — en indien zij dit zullen geloven, zullen hun de grotere dingen worden geopenbaard’ (3 Nephi 26:9).

Het verhaal van Job gaat over iemand die in zijn eigen leven een dergelijk proces heeft doorgemaakt. Hij raakte alles kwijt wat hem lief en dierbaar was. Maar door zijn rechtschapen levenswijze tijdens al zijn beproevingen, ontdekte hij iets wat nog kostbaarder was: God ‘weet, hoe mijn wandel is; toetste Hij mij, ik kwam als goud te voorschijn’ (Job 23:10).

Een getuigenis van het herstelde evangelie is als een lap stof die uit goddelijke leerstellingen en eeuwige

beginselen is gewezen om een patroon te krijgen dat zo uitzonderlijk mooi is dat alleen zij die het voorgeschreven patroon volgen — namelijk het evangelie naleven — de waarheden ervan kunnen ontdekken. Er zijn geen andere middelen die de mogelijkheden van de menselijke ziel volledig kunnen ontwikkelen.

Als we de wil van de Heer doen, kunnen we de waarheid van de leerstellingen werkelijk te weten komen. En als ons geloof en ons vertrouwen zijn beproefd, zullen wij, met onze persoonlijke kennis, 'als goud tevoorschijn komen'. □

Alleen zij die het voorgeschreven patroon volgen — namelijk het evangelie naleven — kunnen de waarheden ervan ontdekken. Er zijn geen andere middelen die de mogelijkheden van de menselijke ziel volledig kunnen ontwikkelen.

Afspraakje

In Maleisië is het uiterst ongebruikelijk om met je huwelijkspartner uit te gaan. Mijn man en ik hadden daar nog nooit van gehoord totdat we er iets over lazen en erover hoorden van Amerikaanse kerkleden die in onze gemeente in Kuala Lumpur woonden. Toen we hoorden dat echtparen die elkaar na het huwelijk nog steeds het hof maken, zo succesvol in hun huwelijk zijn, besloten we om dat 'buitenlandse' idee ook te proberen.

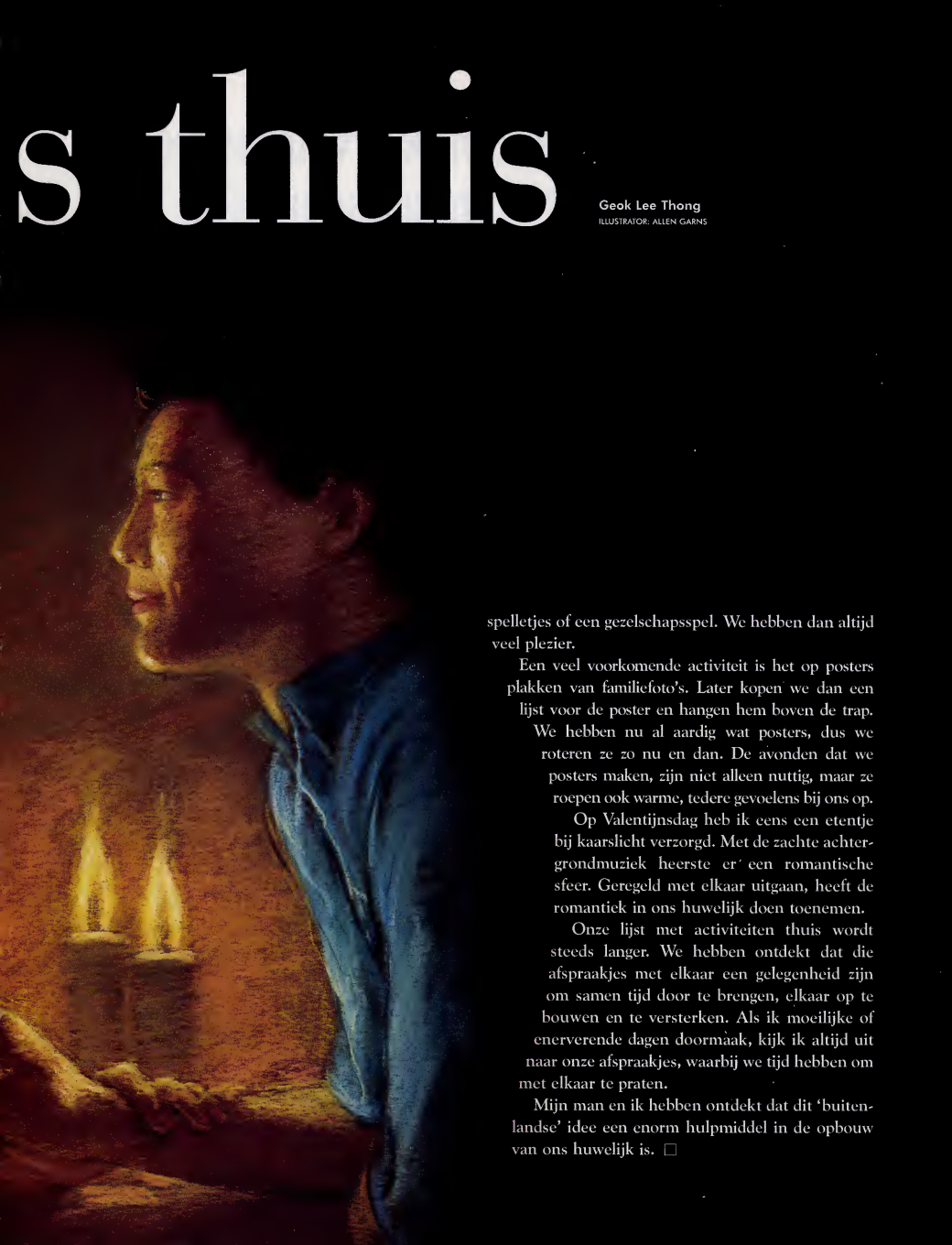
In het begin was het gemakkelijk om met elkaar een avond door te brengen, omdat we nog geen kinderen hadden. Toen echter de ene na de andere baby geboren werd, moesten we nieuwe manieren bedenken om samen iets gezelligs te doen. Omdat het moeilijk is om 's avonds een oppas te vinden, hebben we veel afspraakjes thuis, als de kinderen in bed liggen. Deze afspraakjes thuis doen op geen enkele manier onder voor de uitjes die we af en toe buitenshuis hebben.

We hebben een aantal dingen ontdekt die we graag samen doen. Soms kijken we naar een videofilm onder het genot van een hapje en een drankje, net als in de bioscoop. Op andere avonden spelen we computer-

s thuis

Geok Lee Thong
ILLUSTRATOR: ALLEN GARNIS

spelletjes of een gezelschapsspel. We hebben dan altijd veel plezier.

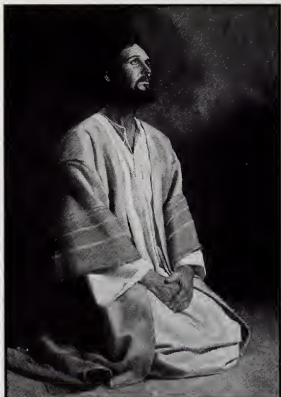
Een veel voorkomende activiteit is het op posters plakken van familiefoto's. Later kopen we dan een lijst voor de poster en hangen hem boven de trap.

We hebben nu al aardig wat posters, dus we roteren ze zo nu en dan. De avonden dat we posters maken, zijn niet alleen nuttig, maar ze roepen ook warme, tedere gevoelens bij ons op.

Op Valentijnsdag heb ik eens een etentje bij kaarslicht verzorgd. Met de zachte achtergrondmuziek heerste er een romantische sfeer. Geregeld met elkaar uitgaan, heeft de romantiek in ons huwelijk doen toenemen.

Onze lijst met activiteiten thuis wordt steeds langer. We hebben ontdekt dat die afspraakjes met elkaar een gelegenheid zijn om samen tijd door te brengen, elkaar op te bouwen en te versterken. Als ik moeilijke of enerverende dagen doormaak, kijk ik altijd uit naar onze afspraakjes, waarbij we tijd hebben om met elkaar te praten.

Mijn man en ik hebben ontdekt dat dit 'buitenlandse' idee een enorm hulpmiddel in de opbouw van ons huwelijk is. □

MICHAEL J. NELSON, JESUS KNIJFT NEER IN GEBED EN MEDITATIE

VRAAG EN ANTWOORD

Hoe kan ik ervoor zorgen dat mijn gebeden niet eentonig worden?

Ik ben dankbaar voor al mijn zegeningen, maar als ik ze iedere dag in mijn gebeden opnoem, lijkt het wel of ik in herhaling val. Hoe kan ik ervoor zorgen dat mijn gebeden niet eentonig worden?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

ONS ANTWOORD

Bidden is een van de belangrijkste handelingen die wij als kinderen van onze hemelse Vader kunnen verrichten. Het is de manier die Hij ons heeft verschaft om met Hem te communiceren. Het gebed is een vorm van aanbedding. Door middel van gebed uiten we onze dankbaarheid en vragen we om leiding, zegeningen en antwoorden.

De kerk gebruikt drie vastgelegde gebeden — het doopgebed als onderdeel van de eerste verordening die essentieel voor onze verlossing is, en de twee avondmaalsgebeden als onderdeel van de verordening waardoor we ons doopverbond kunnen vernieuwen. In andere omstandigheden, of we nu persoonlijk of in een groep bidden, gebruiken we onze eigen woorden en gezegden al naar gelang die bij de gelegenheid passen en door de Geest worden ingegeven.

Vaak hebben we de neiging om steeds dezelfde woorden of gezegden te gebruiken, bijna zonder erbij na te denken. Dat is het probleem. Als we niet nadenken over wat we zeggen, kunnen onze gebeden nietszeggend

lijken. Onze oprechtheid in het gebed wordt niet gemeten aan de hand van de verscheidenheid aan woorden en gezegden die we gebruiken. Oprechtheid is een kwestie van de gevoelens van ons hart en de verlangens van onze geest.

Jezus Christus heeft ons leren bidden. Hij heeft eenvoudige, duidelijke taal gebruikt, en ons gewaarschuwd dat wij niet moeten bidden om door anderen gezien te worden. Hij heeft ons ook gewaarschuwd voor het gebruik van 'ijdele herhalingen', woorden die we zonder oprechtheid steeds maar weer gebruiken (zie Matteüs 6:5-8; 3 Nephi 13:5-8).

In de Schriften staan aanvullende instructies over het gebed. In het Boek van Mormon heeft Amulek ons aangeraden: 'Roept Hem aan voor al uw kudden, wanneer gij op uw velden zijt.

'Roept Hem aan in uw huizen over uw gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en des avonds (. . .)

'Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in uw binnenkamer uitstorten en

in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.

'En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn' (Alma 34:20-21, 26-27).

De Heer wil dat wij al onze zorgen in gebed aan Hem voorleggen. Hij heeft ons zelfs geboden: 'dat gij steeds moet bidden' (2 Nephi 32:9).

Een onderdeel van altijd bidden, is niet vergeten om de Heer voortdurend dankbaar te zijn. Als we onze hemelse Vader bedanken voor onze zegeningen, kunnen we ons op Hem als bron van alle goedheid concentreren. Als we alle zegeningen die we hebben ontvangen, in onze gedachten oproepen, zullen we ons gelukkiger voelen. Er zijn veel zegeningen waar we onze hemelse Vader geregeld voor kunnen bedanken. Als we dat met oprechte dankbaarheid doen, en niet alleen maar uit gewoonte, maakt het niet uit dat we sommige zegeningen dagelijks noemen.

Maar als we onszelf erop betrappen

dat we gedachtenloos een lijst uit het hoofd geleerde woorden opzeggen, dan wordt het tijd om de motivatie voor ons gebed eens onder de loep te nemen.

Als dat een gewoonte is geworden, overweeg dan eens een aantal van de volgende antwoorden van onze lezers:

- Zie jezelf in gedachten in gesprek met je hemelse Vader.
- Denk voordat je in gebed gaat na over het doel van je gebed en wat je graag wilt zeggen.
- Leg aan de Heer uit *waarom* je voor bepaalde zegeningen dankbaar bent.
- Vraag om specifieke hulp bij het oplossen van bepaalde problemen.
- Vergeet nooit te bidden dat Gods wil geschiede.

Je gebeden zullen van dag tot dag misschien niet zoveel verschillen, maar als je over je behoeften en zegeningen nadenkt, en de Heer bedankt voor alles wat Hij je gegeven heeft, is dat een goed begin om je gebeden zinvoller en effectiever te maken.

ANTWOORDEN VAN LEZERS

Soms waren mijn gebeden eentonig en voelde ik me leeg, alsof mijn hemelse Vader niet naar mij luisterde. Dit veranderde toen ik met oprechte bedoelingen begon te bidden, en met mijn hemelse Vader over mijn gevoelens sprak. Als ik bid, denk ik aan de grote liefde die Hij voor mij heeft.

Jorge Andrés Alzate
Wijk Las Palmas
Ring Neiva (Colombia)

Onze gebeden zijn soms misschien eentonig, maar dat maakt niet uit, als ze maar oprecht zijn en uit ons geloof voortkomen. Jezus heeft gezegd: 'Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u worden' (Johannes 15:7).

Sherrie S. Campos
Gemeente Maasin
District Maasin (Filipijnen)

Als we onze dank uitspreken voor onze zegeningen, mogen we niet vergeten om voor het gebed zelf te danken, het middel waardoor we met onze hemelse Vader kunnen communiceren.

Marianne R. Garcia
Wijk Imus
Ring Cavite (Filipijnen)

Als we de Schriften lezen en overdenken, zullen we tijdens onze gebeden geestelijker ingesteld zijn. Als we over de macht van God nadenken, zullen onze gebeden niet langer eentonig zijn, maar uit ons hart voortkomen.

Mariela Paredez Márquez
Wijk Ciudad Real
Ring Guatemala Villa Hermosa
(Guatemala-Stad)

Hoewel we misschien dezelfde routinetaken uitvoeren, zijn onze ervaringen toch iedere dag anders, waardoor we kunnen groeien en vooruitgang maken. Als we de dagelijkse gebeurtenissen in ogenstouwen nemen, zullen we beseffen dat er

Jorge Andrés Alzate

Sherrie S. Campos

Marianne R. Garcia

Mariela Paredez Márquez

Zuster Natsuko Sekiguchi

Ouderling Rodrigo
Cesar Gobo

Daisy Raquel
Salazar Saravia

Tagilima Savia

Zuster Rossana
Mara Correia

Elisabetta
Marangon

Elsie D. Bisig

Joel de Rosario
Dela Cruz

Ouderling
Marcelo Leiva

Anthony L. Silberie

meerdere onderwerpen zijn waarover we tijdens ons gebed kunnen praten en waarvoor we kunnen danken.

Zuster Natsuko Sekiguchi

Zendingsgebied Auckland (Nieuw-Zeeland)

Als ik mijn hemelse Vader in gebed aanspreek, probeer ik over bepaalde zaken te praten waar ik ook met mijn aardse vader over zou praten. Ik probeer mezelf niet te beperken door de 'stappen van het gebed', maar me voor mijn hemelse Vader open te stellen en mijn diepste gevoelens uit te leggen. Ik spreek met Hem alsof Hij naast mij staat. Door deze methode heb ik eentonige gebeden kunnen vermijden.

Ouderling Rodrigo Cesar Gobo

Zendingsgebied Pôrto Alegre-Zuid (Brazilië)

We moeten in overweging nemen dat we verschillende soorten zegeningen in ons leven ontvangen: universele, die iedereen ontvangt; persoonlijke, in antwoord op onze gebeden; ongevraagde, die de Heer voor ons belangrijk vindt. Aangezien we zoveel zegeningen hebben ontvangen waar we dankbaar voor kunnen zijn, hoeft ons gebed niet iedere dag hetzelfde te zijn.

Ook hoeft ons gebed niet altijd alleen maar uit dankzeggingen ten opzichte van onze hemelse Vader te bestaan. We kunnen om zegeningen voor anderen vragen, zoals voedsel, onderdak, genezing, bekering, verzoening, enzovoorts. We moeten

ook om vergeving voor onze zwakheden en andere behoeften vragen.

Lynda Andriamisamalala

Gemeente Antananarivo 4

District Antananarivo (Madagascar)

Tijdens mijn jeugd heb ik oprechter en anders leren bidden door naar mijn huisgenoten te luisteren. Ik vind dat een oprecht gebed uit het hart komt — en dan maakt het niet uit hoe vaak bepaalde woorden herhaald worden.

Tagilima Savia

Wijk Mapusaga 1

Ring Pago Pago Mapusaga (Samoa)

Niet alleen moeten wij de Heer bedanken voor de talrijke zegeningen die we ontvangen, maar ook moeten we ons hart openstellen en Hem vertellen hoezeer wij Hem liefhebben. Hij heeft ons lief en stelt het op prijs als wij onze liefde voor Hem onder woorden brengen. Dankzeggingen die met een oprecht hart worden uitgesproken, zijn niet eentonig in de ogen van de Heer.

Elisabetta Marangon

Gemeente Treviso

Ring Venetië (Italië)

Ik geloof dat ik, als God geen genoeg krijgt van het beantwoorden van mijn gebeden, niet genoeg moet krijgen van alles wat ik Hem keer op keer vertel. Ook al zijn mijn gebeden meestal hetzelfde, Hij zal naar mij luisteren omdat Hij weet dat ze uit mijn hart komen. Ik geloof dat dat beter is dan dat ik mijn dankbaarheid

ten opzichte van Hem helemaal niet tot uiting breng.

Joel de Rosario Dela Cruz

Gemeente Bustos

Ring Malolos (Filipijnen)

De Heiland heeft ons leren bidden (zie Matteüs 6:5–13). We bedanken Hem voor onze zegeningen voordat we om onze dagelijkse behoeften vragen.

Ook heeft Hij gezegd:

‘Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.

‘(. . .) want [God] uw Vader weet, wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt’ (Matteüs 6:6, 8).

Anthony L. Silberie

Wijk Rotterdam 2

Ring Rotterdam (Nederland)

Als wij contact met onze hemelse Vader zoeken, zullen we ons realiseren dat Hij altijd voor ons heeft opgestaan. Als we ons hart openen en Hem in geloof iets vragen, wil Hij ons altijd helpen, ook al zijn de woorden van onze gebeden steeds hetzelfde.

Hij weet alles, en kent ook onze angsten en zorgen. Maar Hij is altijd gewillig om naar ons te luisteren.

Daisy Raquel Salazar Saravia

Gemeente Chinandega

District Chinandega (Nicaragua)

In het Boek van Mormon staat een geweldig voorbeeld van gebed

— de ervaring van Enos. Enos schreef: ‘En mijn ziel hongerde; en ik knield voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel’ (Enos 1:4).

Enos had een specifieke behoefte, zoals wij allemaal specifieke behoeften hebben. Als we onze gedachten door de Geest laten leiden, kunnen we iedere dag een vurig gebed tot onze Vader richten. Als ons geloof zich verder ontwikkelt, kunnen wij, net als de profeet Enos, te weten komen dat onze gebeden niet alleen gehoord, maar ook beantwoord worden.

Zuster Rossana Mara Correia
Zendingsgebied Belem (Brazilië)

Vandaag verschilt van gisteren, en morgen zal anders zijn dan vandaag. Dat betekent dat we iedere dag wel iets nieuws hebben waarvoor we dankbaar kunnen zijn.

Ik geloof dat mijn hemelse Vader tevreden is als mijn gebed op het bespreken van vertrouwelijkheden tussen vrienden lijkt. Ik dank Hem voor alle dagelijkse zegeningen en beproevingen, ik vraag om vergeving voor mijn tekortkomingen, en vraag om zijn hulp voor de volgende dag.

Elsie D. Bisig

Wijk Las Pinas 2

Ring Las Pinas (Filipijnen)

Als ik bid, probeer ik te denken aan degene met wie ik praat. Ik dank mijn hemelse Vader voor al mijn

zegeningen en ervaringen — niet alleen de dagelijkse gebeurtenissen, maar ook die van eeuwige aard. ‘s Morgens vertel ik Hem wat ik die dag ga doen, en ‘s avonds breng ik Hem verslag uit en bedank ik Hem voor zijn hulp.

Ouderling Marcelo Leiva

Zendingsgebied Osorno (Chili)

Je kunt tot deze rubriek bijdragen door onderstaande vraag te beantwoorden. Stuur je antwoord naar QUESTIONS AND ANSWERS, International Magazine, 50 East North Temple Street, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Of e-mail naar CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Je inzending moet uiterlijk op 1 augustus 1999 bij ons binnen zijn. Je mag je antwoord in je eigen taal schrijven of typen. Vermeld je volledige naam, leeftijd, adres, wijk/gemeente en ring/district. Voeg er, zo mogelijk, een foto van jezelf bij. Die foto wordt niet teruggestuurd. Als je antwoord van persoonlijke aard is, kun je de redactie verzoeken om je naam niet te vermelden. We zullen een aantal van de ingezonden antwoorden publiceren.

VRAAG: Ik vindt het moeilijk om me tijdens de zondagsschoolles te concentreren. De lessen gaan altijd over onderwerpen waar we al vaak over gesproken hebben. Wat kan ik doen om meer betrokken bij en geïnteresseerd in de lessen te zijn? □

'FANTASTISCH

Ik had nooit gedacht dat ik door een keer mijn stem te laten horen, zoveel invloed zou hebben om aanstootgevend vermaak tegen te gaan.

Anya Bateman

FOTOGRAF: STEVE BUNDERSON;
GEPOSEERD DOOR MODELLEN

Een van mijn kinderen zette een populair kinderprogramma op, en ik zag al snel iets dat me mateloos stoorde.

'Jakkas', zei mijn elfjarige. 'Dat was smerig!'

'Ja, dat was het zeker', reageerde ik. Ik dacht erover om het televisiestation te bellen en mijn mening te geven. *Maar zou het iets uitmaken, als ik iets van me liet horen?* vroeg ik me af. Er zijn zoveel populaire programma's die niet geschikt zijn voor kinderen — en voor volwassenen. Maar deze scène was wel bijzonder ongepast.

Ik belde het plaatselijke televisiestation en kreeg het nummer van de nationale omroep. Nadat ik verscheidene keren was doorverbonden, kreeg ik eindelijk iemand aan de telefoon die aan de productie van dat programma had meegewerkt. Ik legde uit hoe geschokt ik was en wat de reactie van mijn kind was geweest. Ik zei: 'Als anderen niet gebeld hebben, dan komt het misschien omdat ze hetzelfde als ik denken — dat het toch niets uitmaakt.'

'Om u de waarheid te zeggen,' zei de man, 'ben ik met de schrijvers over die scène in discussie geweest, maar zij hebben erop aangedrongen het uit te zenden om de reacties van het publiek te toetsen. Ik was er zeker van dat veel mensen dezelfde mening als u zouden hebben, maar tot nu toe hebben er nog maar een paar mensen gebeld. Zeg tegen uw vrienden en burens dat ze ons moeten bellen!'

Nadat ik had opgehangen, moest ik aan het dertiende geloofsartikel denken: 'Als er iets deugdelijk, lieflijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.' Ik besepte dat ik iets kon betekenen door alerter te zijn en mijn gevoelens te uiten, niet alleen over amusement maar ook over mijn omgeving.

Als eerste moest ik mijn eigen houding veranderen. Ik dacht aan de uitspraak: 'FANTASTISCH (. . .)' behalve dat ene gedeelte.' Ik had die uitspraak al vaak gehoord als mensen het over een bepaalde film of andere vormen van amusement hadden. Er wordt gesuggereerd dat

(...) behalve dat ene gedeelte'

Het dertiende geloofsartikel kan een leidraad zijn bij de keuze van een amusement: 'Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'

we de slechte gedeelten over het hoofd kunnen zien als het totale product maar goed is.

Ik heb echter gemerkt dat er steeds meer aanstootgevende scènes in goed materiaal worden gebruikt. Niemand accepteert andere producten die besmet zijn. Zouden we een stuk kip eten dat uitstekend was, met uitzondering van de salmonella? Ik heb die dag besloten dat ik in het vervolg van tevoren informatie over de film of het programma inwin, en niet achteraf. En als ik dan toch nog met iets wordt geconfronteerd dat ongepast is, verlaat ik de bioscoop of zet ik de televisie uit. Het is niet altijd even gemakkelijk, maar de beloning is groot. Ik ben nu beter in staat om de Geest van de Heer te voelen omdat mijn verstand niet langer door slechte beelden wordt vertroebeld.

En als iets mij stoort, dan negeer ik het niet meer; ik laat het weten. Vaak kom ik niet achter het resultaat van mijn brief of telefoontje. Er zijn echter momenten geweest dat ik onmiddellijke resultaten heb gezien.

Het stoorde me bijvoorbeeld dat een bepaalde supermarkt tijdschriften met aanstootgevende omslagen open en bloot bij de kassa's had liggen. Toen ik op een dag thuiskwam, belde ik de manager op om hem uit te leggen dat ik graag mijn boodschappen in zijn winkel deed, maar dat ik me stoorde aan die tijdschriften met de aanstootgevende omslagen bij de kassa. De volgende keer dat ik daar boodschappen deed, zag ik tot mijn genoegen dat die tijdschriften op een minder opvallende plaats in de winkel waren gelegd.

Door mijn ervaringen zijn ook anderen aangespoord om hun stem tegen aanstootgevend materiaal te laten horen. Een vriendin vertelde me dat haar dochter zich schaamde om het danspakje van haar dansgroep te dragen. Haar dochter had zelfs gemerkt dat bepaalde mensen in het publiek hun ogen tijdens de uitvoering behoorlijk lieten afdwalen. Ik moedigde mijn vriendin aan om haar dochter met de danslerares te laten praten. En dat deed ze. We waren allebei blij om te zien dat de lerares nieuwe danspakjes bestelde die tijdens de uitvoeringen minder afleidend waren.

Het is ook belangrijk om onze stem te laten horen als iets opbouwend en positief is. Op een goede avond keken we met ons gezin naar een televisieprogramma dat we allemaal erg leuk vonden. We realiseerden ons dat er helemaal niets in het programma was voorgekomen dat aanstootgevend was. Ik schreef een brief naar de registrateurs van het programma en vertelde hun hoeveel we van het programma hadden genoten. Als mensen aan de goedheid van onze samenleving bijdragen, verdienen ze het om bedankt te worden.

Ik ben dankbaar dat de Geest me blijft inspireren met betrekking tot de beslissingen die we met ons gezin op het gebied van amusement nemen, en tot de actieve rol die ik speel om ervoor te zorgen dat het amusement in overeenstemming met de geest van het evangelie is. Ik ben me nu bewust van het feit dat geen van ons iets hoeft te accepteren dat ons 'ziek' maakt. Wij kunnen wel degelijk iets in de wereld betekenen. □

Honderdste tempel aangekondigd

Groeiend aantal tempels in aanbouw

Het Eerste Presidium heeft aangekondigd dat de 100ste tempel in Palmyra (New York) zal worden gebouwd. Het is wel gepast dat Palmyra is gekozen als plaats om voor het einde van deze eeuw aan de bouw van de 100ste tempel te beginnen. Palmyra heeft een rijke mormoonse geschiedenis. De tempel zal vlak bij de boerderij worden gebouwd waar Joseph Smith heeft gewoond en waar hij het eerste visioen en andere openbaringen heeft ontvangen.

Op 19 februari 1999 had de kerk 54 tempels in bedrijf, 28 in aanbouw, en 18 in voorbereiding. Bij het ter perse gaan van deze aflevering van *Kerknieuws* (begin maart) hield de nieuwe Madrid-tempel (Spanje) open huis.

President Hinckley wijdt de tempel in Alaska in

De meest noordelijk gelegen tempel in de wereld, de Anchorage-tempel (Alaska), werd op de ijzige, donkere ochtend van 9 januari 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Ondanks de kou en de korte periodes van daglicht tijdens de winter in Anchorage, hebben 6.291 leden de zeven inwijdingsdiensten van de 54ste tempel van de kerk bijgewoond. De nieuwe tempel is de tweede van de kleine tempels die president Hinckley in oktober 1997 heeft aangekondigd. De eerste staat in Monticello (Utah).

In het land van pijpleidingen, goud, hon-

densleeën en het prachtige noorderlicht hebben de leden hard moeten werken en bidden om deze mijlpaal te bereiken. Voordat deze tempel in gebruik werd genomen, moesten sommige leden wel 3.000 kilometer naar de Washington- of Alberta-tempel reizen.

Meer dan 1.200 leden bezochten de eerste inwijdingsdienst. Ze moesten in lange rijen wachten om het ringgebouw dat naast de tempel staat binnen te gaan. De temperatuur zakte tot -8 graden Celsius. De ijspegels hingen aan de dakgoten van het gebouw – sommige waren wel 2,40 meter lang. Het was de hele dag bewolkt. Toch was er op die donkere ochtend een geestelijke warmte en een stille eerbiedigheid te voelen. Er zaten ongeveer 314 mensen in de tempel tijdens die eerste dienst. De andere 923 leden woonden de dienst vanuit het ringgebouw, via een televisiescherm, bij.

De inwijding begon om 8 uur met de ceremoniële verzegeling van de sluitsteen. Vlak bij de sluitsteen, aan de zuidoostelijke kant

De nieuwe tempel in Anchorage (Alaska) is bedoeld voor een gebied met ongeveer 18.000 leden.

FOTOGRAFIE: BRY HANEN

van het grijs-witte gebouw, was een klein, overdekt en verwarmd hoekje gemaakt voor een kleine groep mensen. Toen president Hinckley aankwam, zong een koor van 21 mensen uit de ring Anchorage de lofzang 'Tempels op de berg des Heren' (lofzang 189).

Toen de laatste noten van de lofzang wegstierven, riep president Hinckley uit: 'Prachtig! Hartelijk bedankt.' Toen draaide hij zich om naar de sluitsteen en zei: 'Goed, laten we verdergaan.' Hij pakte de troffel, scheidde wat specie op en verzegelde de sluitsteen. 'Hoe ziet dat eruit?' vroeg hij.

Toen nodigde hij anderen uit, waaronder ouderling Hales, ouderling Hammond en leden van het nieuwe tempelpresidium, om wat specie aan te brengen. Drie plaatse-lijke jeugdwerklieders, Amanda Bentley, Jeff Dee en Kyle Kirm stonden erbij. President Hinckley liet hen ook naar voren komen en hielp ieder kind om wat specie aan te brengen. Nadat de kinderen aan de beurt waren geweest, was het de beurt aan de koorleden. Toen president Hinckley en de anderen de tempel inliepen voor de inwijdingsdienst, zong het koor uit volle borst 'Let the Mountains Shout for Joy'.

Ouderling Hammond, president van het gebied Noord-Amerika-Noordwest, heeft over de inwijding het volgende gezegd: 'Ik heb heel

veel bijeenkomsten bijgewoond, waaronder een aantal inwijdingen van tempels, maar ik heb nog nooit zo'n sterke sfeer van liefde en warmte ervaren, en zo sterk de Heilige Geest gevoeld als tijdens deze inwijdingsdiensten. De mensen waren zo enthousiast en ontroerd. Tijdens iedere dienst vloeiden de tranen. Ze zijn zo blij dat ze nu een tempel hebben. En hoewel het slechts een kleine tempel is, heb ik nog nooit een mooiere tempel gezien. Iedere verandering van het evangelie en het priesterschap kan in deze prachtige tempel ontvangen worden. Het gebouw hoeft niet groot en ruim te zijn.'

Eerste spade gestoken voor tempels in Tampico en Hermosillo

Ouderling Eran A. Call, president van het gebied Mexico-Noord, was de presiderende autoriteit tijdens het steken van de eerste spade voor twee tempels in het noorden van Mexico. Ongeveer 930 mensen waren aanwezig toen op 28 november 1998 de eerste spade werd gestoken voor de Tampico-tempel in de deelstaat Tamaulipas, en ongeveer 1.200 mensen toen op 5 december 1998 de eerste spade voor de Hermosillo-tempel in de deelstaat Sonora werd gestoken.

'Een tempel in dit gebied zal de deur openen voor groei. En als we naar de tempel gaan, zullen we de

zegeningen ontvangen die we ons nu nog niet eens kunnen voorstellen', zei ouderling Call in Tampico. 'Mannen en vrouwen zullen in macht en kracht groeien, waardoor Satan minder macht over hen zal hebben.'

In Hermosillo zei ouderling Call: 'Een tempel is een belangrijk eiland tijdens onze eeuwige reis, met als doel om in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren. Het werk in de tempel is van eeuwige aard. Het is liefdewerk.'

Hermosillo is een stad met ongeveer 232.000 inwoners, vlak bij de Golf van Californië. Als de tempel straks klaar is, zullen de 9.000 leden uit twee ringen en vier districten de tempel kunnen bezoeken. Tampico heeft ongeveer 212.000 inwoners en ligt aan de kust van de Golf van Mexico. Als deze tempel klaar is, kunnen 18.000 leden uit vier ringen en drie districten van deze tempel gebruik maken. In Mexico zijn op dit moment acht tempels in gebruik, in aanbouw of gepland. De Mexico-Stad-tempel werd in 1983 ingewijd, en de Colonia Juárez-tempel in maart 1999.

De eerste spade voor de Villahermosa-tempel gestoken

In 'het land van de tempels' is met de bouw van nog een tempel begonnen. Op 9 januari is de eerste spade gestoken voor de Villahermosa-tem-

Kerkleiders tijdens het steken van de eerste spade voor de Hermosillo-tempel (Mexico).

Ongeveer 550 leden hebben het steken van de eerste spade voor de Mérida-tempel bijgewoond.

pel in de deelstaat Tabasco – de vijfde tempel in Mexico. Ongeveer 200 mensen hebben de ceremonie bijgewoond, voornamelijk plaatselijke leiders en hun gezinsleden. De ceremonie was niet bekendgemaakt omdat er onvoldoende ruimte was voor meer bezoekers.

De Villahermosa-tempel wordt vlak bij de kust gebouwd, in een gebied met veel oude ruïnes. Dit gebied werd door de sprekers 'het land van de tempels' genoemd, waar de 'deuren van de hemel openstaan'.

De eerste spade voor de Ciudad Juárez-tempel gestoken

'In dit tempeldistrict wonen de leden aan beide kanten van de grens tussen de Verenigde Staten en Mexico', zei ouderling Eran A. Call van de Zeventig, president van het gebied Mexico-Noord, op 9 januari, tijdens het steken van de eerste spade voor de Ciudad Juárez-tempel in de deelstaat Chihuahua (Mexico). 'Hierdoor zullen de leden verenigd samenwerken. We willen voorbereid zijn om tempelwerk te verrichten, zodat de tempel er niet alleen als een monument zal staan.'

Ongeveer 1.700 leden kwamen voor de ceremonie bij elkaar. Een regionaal koor verzorgde de muziek. William Scott Johns, president van de ring El Paso (Texas), zei: 'Dit is een historische dag voor onze gemeenschap. En met gemeenschap bedoel ik niet de steden die grenzen en beperkingen hebben. Ik bedoel de gemeenschap van de heiligen der laatste dagen.'

De eerste spade voor de Caracas-tempel (Venezuela) gestoken

'Laten we vanaf vandaag ons leven veranderen', zei ouderling Francisco J. Viñas van de Zeventig, president van het gebied Zuid-Amerika-Noord, op 10 januari, tijdens het steken van de eerste spade voor de Caracas-tempel (Venezuela). 'Net als alle tempels op een stevige fundering worden gebouwd, moeten wij ervoor zorgen dat ons leven een fun-

Plaatselijke leiders en hun gezinsleden zijn bij elkaar gekomen om de ceremoniële aanvang van de bouw van de Villahermosa-tempel, de vijfde tempel in Mexico, bij te wonen.

FOTO MET GUSTAVIANO VAN HET PRESIDIUM VAN DE GEBIEDSREIZIJLID.

dering heeft die sterk genoeg is en waarop wij geestelijk kunnen groeien.'

Honderden plaatselijke leiders en hun gezinsleden woonden de ceremonie bij, evenals vier gebiedszeventig. Een ringkoor en een zendingскоor verzorgden de muziek.

Ouderling Whetten, eerste raadgever in het gebiedspresidium, moedigde de leden aan om zich op de tempel voor te bereiden door 'ieder een te vergeven die ons ooit iets heeft aangedaan. Ook moeten we toenemen in liefde – de eigenschap die ons als heiligen der laatste dagen onderscheidt. Eerst ten opzichte van onze familieleden, onze huwelijks-partner en onze kinderen. Vervolgens ten opzichte van mensen die geen lid van de kerk zijn.'

Ouderling Viñas moedigde de leden aan 'om veranderingen in hun leven aan te brengen waardoor ze in staat zullen zijn om de tempel binnen te gaan, om rein het huis van de Heer te betreden.'

De eerste spade voor de Memphis-tempel (Tennessee) gestoken

'De aanwezigheid van de tempel in deze gemeenschap zal de Geest van Christus in honderden mensen aanwakkeren', zei ouderling Gor-

don T. Watts van de Zeventig, eerste raadgever in het gebied Noord-Amerika-Zuidoost, tijdens het steken van de eerste spade voor de tempel die vlak bij het ringgebouw van de ring Memphis-Noord (Tennessee) zal worden gebouwd. Er waren ongeveer 2.300 mensen aanwezig tijdens de ceremonie die door ouderling James E. Griffin (een van de gebiedszeventig) werd geleid. Ook burgemeester Kenneth Fulmar en andere leiders uit de gemeenschap waren aanwezig. De muziek werd verzorgd door een koor van 125 leden uit verschillende ringen.

Ouderling Watts zei: 'Dit is het begin van een nieuwe tempel, een tijd van bezinning. We moeten nu beginnen met onze voorbereiding om op elk gebied te voldoen aan de vereisten om het werk voor de levenden en de doden te verrichten.' Ouderling Watts vertelde de leden dat er veel plichten en zegeningen aan de nieuwe tempel verbonden zijn. Hij noemde zes zegeningen:

- De tempel zal een 'baken van kracht, hoop en heiligheid' zijn.
- De tempel zal het belang en de heiligheid van die normen vergroten die liefde, integriteit, respect, en de heiligheid van het huwelijk propageren.

- De tempel zal een 'lichtend voorbeeld zijn van het belangrijke verlossingswerk dat binnen haar muren plaatsvindt.'
- Dit heilige gebouw zal de leden eraan herinneren – die volgens de gedragsnormen moeten leven om naar binnen te mogen – 'dat ze zich altijd bewust moeten zijn van hun daden en gedachten.'
- 'De tempel zal als een fundament zijn waarop de opgroeiende generatie jongeren hun leven naar het voorbeeld van de Heiland zullen bouwen.'
- 'De aanwezigheid van de tempel in deze gemeenschap zal de Geest van Christus in honderden mensen aanwakkeren.'

De eerste spade voor de Mérida-tempel gestoken

'We willen een cultuur van tempelbezoek ontwikkelen', zei ouderling Carl B. Pratt van de Zeventig, president van het gebied Mexico-Zuid, tijdens het steken van de eerste spade voor de Mérida-tempel in de deelstaat Yucatán (Mexico). 'Ik weet dat de bouw van deze tempel de kracht van het gezin zal bevorderen. De tempel de liefde tussen man en vrouw bevorderen. Ook zal de tempel tot de vrede in het gebied Yucatán (Mexico) bijdragen.'

Ongeveer 550 leden uit de deelstaten Yucatán, Campeche en Quintana Roo woonden de ceremonie bij. Ook ouderling Octaviano Tenorio, die als een van de gebiedszeventigen en als tweede raadgever in het gebieds-presidium van het gebied Mexico-Zuid werkzaam is, was aanwezig. De tempel zal in een stad worden gebouwd die vlak bij beroemde ruïnes van de Maya's ligt.

De eerste spade voor de Raleigh-tempel (North Carolina) gestoken

De bijna duizend mensen die op 6 februari bij elkaar kwamen, hebben niet alleen aan het steken van de eerste spade voor de Raleigh-tempel (North Carolina) deelgenomen, maar zijn ook iets te weten gekomen

Kerkleiders en leden gebruiken om de beurt de schop tijdens het steken van de eerste spade voor de Ciudad Juárez-tempel.

FOTO: JET TUGS (BAW) VOOR HET PRESIDIUM VAN HET GEBIED (MEXICO-ZUID)

over de offers en de toewijding van de eerste zendingen in dat gebied. Ouderling Loren C. Dunn van de Zeventig, eerste raadgever in het gebied Noord-Amerika-Oost, presideerde tijdens de ceremonie die op een koude ochtend op een open veld tussen hoge naaldbomen werd gehouden. De tempel zal in Apex worden gebouwd, een plaats vlak bij Raleigh.

'Heiligen der laatste dagen geloven dat als het evangelie op aarde is, er een goddelijk gebod van kracht is om tempels te bouwen', zei ouderling Dunn, terwijl hij over de tempelbouw vanaf de tijd van Joseph Smith sprak. 'De zegeningen van de tempel zijn de kern van de godsdienst van de heiligen der laatste dagen. De offers die vroeger moesten worden gebracht om deze heilige tempels te bouwen, werden gewillig gebracht, als een middel om de zegeningen van de Heer te bemachtigen.

'Nu krijgt u een tempel bij u in de buurt. In de tempel worden gezin-

nen voor eeuwig verzegeld, en wordt iedereen in de gelegenheid gesteld om het eeuwig heil te ontvangen. Het werk kan ook voor anderen worden verricht. Daardoor komen deze zegeningen ook binnen het bereik van hen die zonder het evangelie van Jezus Christus zijn overleden.'

Leiders van wijken en ringen uit het gebied woonden met hun gezinsleden de ceremonie bij. De muziek werd verzorgd door een koor van 100 leden uit de ring Raleigh (North Carolina).

Twee weken voor de ceremonie hebben meer dan 1.200 jongeren op het toekomstige bouwterrein gewerkt. Ze hebben kleine bomen en allerlei kreupelhout verwijderd. De leden hadden ook zelf het podium gebouwd.

Tijdens zijn toespraak zei president John Taggart, president van de ring Raleigh (North Carolina), dat de buurtbewoners de plannen voor de tempelbouw vriendelijk hebben aanvaard. 'We hebben goede burenen', zei hij, 'en wij zullen ook goede burenen zijn.' Hij zei ook dat de leden nog een andere tempelbouw voor de boeg hadden. Hij haalde de volgende woorden van Paulus aan: 'Weet jij niet, dat jij Gods tempel zijt' (1 Korintiërs 3:16); en zei verder: 'Als we zien dat de fundering van de tempel wordt gelegd, de muren en het dak worden gebouwd, het interieur wordt afgewerkt en de tuin wordt aangelegd, mogen we niet vergeten dat er in ons leven ook bepaalde voorbereidingen moeten plaatsvinden zodat we beter voorbereid en in staat zullen zijn om de tempel te betreden.'

Ouderling Dunn vroeg de aanwezigen om hun leven te zuiveren – zowel binnen als buiten de tempel. 'Alleen ons thuis kan in heiligheid met de tempel worden vergeleken', zei hij. ■

Met bijdragen van Julie A. Dockstader, Sergio A. Sosa Soberano, Christy Martschenko en anderen

Tempels in Europa

Zoals het aantal tempels over de hele wereld de laatste jaren sterk is toegenomen en nog steeds groeit, is dat ook in Europa het geval. Nog geen halve eeuw geleden begon met de bouw van een tempel in Zwitserland, destijds een mijlpaal voor de leden in Europa. Voor die tijd konden de leden hier vandaan alleen de verordeningen van de tempel ontvangen als ze naar de Verenigde Staten of Canada reisden. Nu staan er zeven tempels in Europa, terwijl de bouw van de achtste en de negende wordt voorbereid. Behalve de Zwitserse tempel en de Londen-tempel dateren al die tempels van de laatste twintig jaar – een teken hoezeer dit werk ook in dit werelddeel in een stroomversnelling terecht is gekomen.

Zwitserland

De Zwitserse tempel staat in het dorp Zollikofen, niet ver van Bern, en werd in september 1955 door president David O. McKay ingewijd. Het Tabernakelkoor uit Salt Lake City ging voor die gelegenheid naar Zwitserland, en gaf meteen concerten in Amsterdam en Parijs, hetgeen sterk bijdroeg aan de reputatie van de kerk.

Veel oudere leden uit Nederland en België hebben in de Zwitserse tempel hun begiftiging ontvangen en zijn daar aan hun partner en hun ouders of kinderen verzegeld. Aanvankelijk duurde de reis erheen wel twee dagen, en trokken de leden die een paar dagen naar de tempel wilden gaan, daar meer dan een week voor uit. Vaak reisden ze op vrijdag en zaterdag naar Zwitserland, overnachtten onderweg in Duitsland of Frankrijk, gingen op zondag in Zollikofen naar de kerk en namen de volgende dagen deel aan de diensten in de tempel, om daarna de terugreis van twee dagen te ondernemen.

Nu er snelwegen zijn in Duitsland en Zwitserland, is de reis naar Zollikofen gemakkelijk binnen één dag te maken. Ook dat is nog door velen gedaan, aangezien het tot de zomer van 1987 zou duren eer een tempel dichterbij werd ingewijd. In 1992 werd de tempel ingrijpend verbouwd. Er zijn nu vier zalen en zeven verzegelkamers.

Georgh Birsfelder is tempelpresident. De diensten zullen meestal in

volgd. Bij de tempel is een gastenverblijf.

Wie een Internet-aansluiting heeft, kan meer informatie over de Zwitserse tempel vinden op: <http://www.swiss-mission.com/zurich/temple/>

Duitsland

Groot was de verrassing toen in 1985 bekend werd gemaakt dat er een tempel zou worden gebouwd in de omgeving van Frankfurt. Nog groter was de verrassing toen ook de bouw van een tempel in het toenma-

het Duits, Frans of Italiaans zijn, maar kunnen dan via een hoofdtelefoon in het Nederlands worden ge-

De ingang van de Preston-tempel bij Chorley (Engeland).

FOTO: IRMS-REIZWAN

FOTO: IRVING HEISSMANN

De ingang van de Frankfurt-tempel te Friedrichsdorf.

lige Oost-Duitsland werd aangekondigd. De leden achter het ijzeren gordijn, van wie slechts weinigen een visum hadden kunnen krijgen om naar de Zwitserse (of een andere) tempel te gaan, konden nu eindelijk de verordeningen ontvangen waarnaar ze al jaren hadden verlangd, maar waar ze haast niet meer op durfden hopen. Toen de Oostduitse regering toestemming gaf voor de bouw van een tempel, zullen veel leden hebben gedacht: als dit mogelijk is, moet er meer mogelijk zijn.

De bouw van de tempel in Freiberg (Sachsen), ongeveer 30 km ten westen van Dresden, vorderde zo snel dat deze al vóór de Frankfurt-tempel gereed kwam. De belangstelling vanuit Oost-Duitsland en de omliggende landen bleek al meteen overweldigend, en nog altijd doet u er goed aan om ook voor 'gewone' diensten een plaats te reserveren als u van plan bent de Freiberg-tempel te bezoeken.

De ingebruikname van de Frankfurt-tempel, in augustus 1987, verminderde de reistijd voor de Nederlandse en Belgische leden aanzienlijk. Velen gaan nu op een vrije zaterdag of een andere vrije dag 'even' heen en weer om een paar diensten by te wonen. Elf weken is dit jaar een deel van de gastenverblijven voor leden uit de Nederlandstalige ringen gereserveerd, en worden er diensten in het Nederlands gehouden. Tijdens andere weken kunt u de diensten met een hoofdtelefoon in het Nederlands volgen.

De tempel staat niet in het dorpje Frankfurt, maar in het stadje Friedrichsdorf, niet ver van de snelweg Giessen-Frankfurt (afslag Friedberg/Friedrichsdorf). Friedrichsdorf is ook bereikbaar met een trein vanaf Frankfurt. Op het terrein rond de tempel vindt u tevens gastenverblijven en een winkel voor tempelkleding, kerkboeken, cd's en cassette.

Zweden

De Stockholm-tempel was de derde die in Europa in gebruik werd genomen. Voor die tijd maakten de leden uit Scandinavië vaak de lange reis per bus naar Zwitserland. Ook de Stockholm-tempel, met zijn opmerkelijk hoge torenspits, staat niet in de stad, maar in Västerhaninge, een dorp ten zuiden van de Zweedse hoofdstad en niet ver van de oostkust.

Voorlopig zullen niet alleen leden uit Scandinavië en IJsland de Stockholm-tempel bezoeken, maar ook leden uit Rusland en de Baltische staten. Vandaar dat er diensten worden gehouden in het Deens, Ests, Fins, IJslands, Noors, Russisch en Zweeds. Op zaterdagmorgen zijn er diensten in het Engels en het Spaans.

Engeland

Kort na de bouw van de tempel in Zwitserland verrees er één in Zuid-Engeland. Een grote zegen voor de

duizenden leden in Groot-Brittannië en Ierland, maar op den duur bleek één tempel nog te weinig, en daarom werd er onlangs een tweede tempel gebouwd, nu in Noord-Engeland.

De Londen-tempel staat niet in de stad, maar aan de weg van het dorp Lingfield naar het vliegveld Gatwick, ten zuiden van Londen. Lingfield is ook bereikbaar met een trein vanaf Londen. Een aantal jaren was er bij de tempel een opleidingscentrum voor zendingen. Ook dat werd te klein, maar er werd een nieuwe gebouwd bij de Preston-tempel, en het voormalige opleidingscentrum bij de Londen-tempel doet nu dienst als tweede gastenverblijf.

Op het terrein van de tempel is ook een bezoekerscentrum te vinden, en een tempelkledingcentrum. Veel leden uit Nederland en België hebben de Londen-tempel wel eens, of zelfs vaak, bezocht – met name de leden uit de ring Den Haag, die met ingang van dit jaar opnieuw van deze tempel gebruik gaan maken. Nu er meer logies beschikbaar is,

kunnen ook leden die niet tot het Engelse tempeldistrict behoren hier weer vaker worden ondergebracht. Wie Engeland ten noorden van Londen bezoekt, is een bezoek aan de Preston-tempel aan te bevelen. Deze staat bij het stadje Chorley, op een per auto goed bereikbare plek dichtbij de M61, de weg van Manchester naar Preston, die slechts 8 km verderop aansluit op de M6, de snelweg van Birmingham naar Glasgow. Reeds van ver is het witte gebouw op de top van een heuvel te zien. Neem afrit 8, rijd door tot de eerste rotonde, ga die helemaal rond (!) en daarna de eerste weg links; die leidt naar het tempelterrein.

Bij de tempel vindt u een kerkgebouw waar satellietuitzendingen kunnen worden ontvangen, een ruim gastenverblijf, een centrum voor familiegeschiedenis, een distributiecentrum en tempelkledingcentrum, waar ook een interessante collectie boeken en videobanden (geschikt voor Europese apparatuur) verkrijgbaar is. En het vorig jaar in gebruik genomen opleidingscentrum voor zendingen, waar de

meeste Europese zendingen die geen nieuwe taal hoeven te leren op hun verdere zending worden voorbereid. Zowel uit de grote parkeerterreinen als uit het interieur van de tempel blijkt dan men hier niet op een vierkante meter hoefde te kijken: deze tempel zal nog jaren voldoende ruimte bieden, en voorlopig is er ook nog wel plaats voor buitenlandse bezoekers.

Frankrijk, Spanje, Oekraïne

Bij het ter perse gaan van deze aflevering van *Kerknieuws* was de Madrid-tempel (Spanje) juist gereed, en werd er open huis gehouden. Van de op 19 maart geplande inwijding hopen we in het augustusnummer een verslag te hebben.

Tijdens zijn bezoek aan Parijs (juni 1998) maakte president Hinkley bekend dat ook daar een tempel zal worden gebouwd. De maand daarop werd de bouw van een tempel bij Kiev, hoofdstad van de Oekraïne, aangekondigd. We zullen u op deze pagina's van de verdere ontwikkelingen op de hoogte houden. ■

Informatie over de tempels van de kerk is te vinden op onderstaande Internet-sites:

- www.ldschurch.org
- www.mormon.com/temples
- www.vii.com/~nicks1

Adressen, aanvangstijden, sluitingsdatums:

Frankfurt-tempel,

Talstrasse 10,
D-61381 Friedrichsdorf, Duitsland.
Tel. tempelbureau: 0049-6172-59000.
Tel. gastenverblijf: 0049-6172-590060.
Diensten: dinsdag t/m vrijdag:
8.00, 10.00, 13.00, 15.00, 17.00 uur;
vrijdag tevens 19.00 uur; op zaterdag:
ieder uur van 8.00 uur t/m 14.00 uur.
Gesloten: 4 t/m 18 juli.

Freiberg-tempel,

Hainichener Strasse 64,
Freiberg (Sachsen),
D-09599 Duitsland,
Tel. 0049-3731-23546
Diensten: dinsdag t/m zaterdag: 8.00,
10.30 uur en 13.00 uur,
vrijdag tevens 19.00 uur.
Soms vinden er extra diensten plaats.
Gesloten: 21 juni t/m 5 juli;
1-17 januari 2000.

Londen-tempel,

Newchapel,
Lingfield, Surrey,
RH7 6HW Engeland,
Tel. 0044-1-342-832759.
Diensten: dinsdag t/m vrijdag: ieder uur van
8.00 tot 20.00 uur, tevens om 18.30 en
19.30 uur, vrijdag bovendien 21.00, 22.00,
23.00 en 24.00 uur;
zaterdag: ieder half uur van 6.00 tot 16.00 uur,
dan 17.00 en 18.00 uur.
Gesloten: 31 mei t/m 14 juni.

Preston-tempel,

Temple Way, Hartwood Green,
Chorley, Lancashire,
PR6 7EQ Engeland,
Tel. 0044-1-257-226100.
Diensten: maandag: 7.15 uur,
en ieder uur van 8.00 tot 14.00 uur;
dinsdag t/m vrijdag: 7.15 uur,
en ieder uur van 8.00 tot 20.00 uur, tevens
19.30 uur; zaterdag: van 7.15 tot 20.00 uur om
de 45 minuten.
Gesloten: 20 juni t/m 4 juli.

Stockholm-tempel,

Tempelvägen 5,
Västerhaninge, Zweden,
Tel. 0046-8-50065-500.
Diensten: dinsdag t/m vrijdag: 7.30, 9.30, 12.00,
14.00, 16.00 en 18.00 uur, donderdag tevens
20.00 uur; zaterdag: 7.30, 9.30, 12.00 uur.
Gesloten: 21 juni t/m 5 juli.

Zwitserse tempel,

Tempelstrasse 4,
CH-3052 Zollikofen, Zwitserland,
Tel. 0041-31-9110912.
Diensten: dinsdag t/m zaterdag elk uur, de eerste
om 8.00 uur, de laatste om 15.00 uur (op vrijdag
om 20.00 uur).
Gesloten: 7-21 juni; 1-17 januari 2000.

Alle tempels zijn op zaterdag 2 oktober s' middags gesloten i.v.m. de algemene conferentie, en op 24 en 25 december de hele dag.

Frans Heijdemann

KORT NIEUWS

Nieuwe zendingspresident

Per 1 juli zijn er voor 127 van de 331 zendingsgebieden in de wereld nieuwe zendingspresidenten geroepen, waarvan 22 in Europa. De meesten zijn geroepen voor een periode van drie jaar. Thomas Charles Anderson is geroepen als president van het zendingsgebied Amsterdam (Nederland). Hij volgt Hoyt William Brewster op, die hier eveneens drie jaar is geweest, en die begin juli vertrekt.

Familiehistorische gegevens op Internet

Een deel van de schat aan familiehistorische gegevens waarover de kerk beschikt, wordt toegankelijk gemaakt via Internet. Het betreft informatie die ook te vinden is in de centra voor familiegeschiedenis. De nieuwe *web site* zal vermoedelijk in de loop van de zomer toegankelijk zijn. Men verwacht dat vooral veel mensen die nog niet lang bezig zijn

met familiehistorisch onderzoek gebruik van zullen maken; gevorderde genealogen gaan vaak liever naar de archieven om de oorspronkelijke documenten te zien.

Onderzoek naar beïnvloeding tieners

Volgens een recente publicatie over opvoeding zouden de ouders maar weinig invloed hebben op hun opgroeiende kinderen, vooral tieners. Die zouden het meest naar het voorbeeld van leeftijdgenoten kijken. Een vijf jaar durend onderzoek door hoogleraren van de Brigham Young University leverde een genuanceerder beeld op. Het gedrag van hun vrienden speelt voor tieners een belangrijke rol, maar de ouders kunnen een grote positieve invloed uitoefenen. De ouders kunnen hun kinderen stimuleren om goede vrienden te kiezen en deel te nemen aan kerkactiviteiten; ze dienen een goed voorbeeld te geven en te res-

pcteren dat hun kinderen een eigen mening en eigen gevoelens hebben. Het is ook belangrijk dat jongeren de gewoonte hebben aangekweekt om thuis deel te nemen aan het gezinsgebed en de gezinsavond, en om thuis de Schriften te bestuderen. ■

President Gordon B. Hinckley, en zijn raadgevers, president Thomas S. Monson (rechts) en president James E. Faust (links), bezichtigen het nieuwe vergadercentrum van de kerk, dat in aanbouw is. Architect Lee Gray informeert hen over de bouw. Projectleider Thomas Hanson is de tweede van links.

Het dak van het nieuwe vergadercentrum van de kerk is bijna klaar.

FOTOGRAF: PAUL BARBER, MET TOESTIMING VAN CLARET HARVIS

DE KINDERSTER

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 1999

VERHAAL

De Schriften van Martin

ILLUSTRATOR: MARK ROBSON

Sheila Kindred

Schiet op Gerard, anders komen we te laat in de kerk', riep mama onderaan de trap. Hij rende de trap af, en naar buiten. Plotseling dacht hij eraan dat hij zijn Schriften mee naar het jeugdwerk moest nemen. Hij rende weer naar binnen en pakte de Schriften die in de boekenkast lagen. Hij had geen tijd meer om zijn eigen Schriften boven uit zijn kamer te pakken.

Onderweg naar de kerk zat hij een beetje in de Bijbel te kijken of hij zijn lievelingstekst over de doop kon vinden. Daar wilde hij in het jeugdwerk iets over zeggen. Hij was verbaasd toen hij zag dat die tekst al met een rood potlood was onderstreept. Er stond ook een datum bijgeschreven. 'Wat is er op 2 juli 1982 gebeurd?' vroeg hij toen hij de datum zag.

'Even denken', zei mama. 'In die tijd werd Martin acht jaar. Het is geloof ik de dag dat hij werd gedoopt.'

Martin was de oudere broer van Gerard. Hij was pas getrouwd en was naar een andere stad verhuisd om te studeren. Maar ook al woonde Martin ver weg, Gerard hield heel veel van hem.

Gerard keek op de eerste bladzijde van de Bijbel en zag dat Martin zijn eigen naam met kinderletters had geschreven. Gerard dacht: *dit zijn de Schriften die Martin in het jeugdwerk heeft gebruikt*. En het leek wel of Martin dezelfde lievelingstekst over de doop had als Gerard. Daardoor voelde Gerard dat hij nog meer van zijn broer hield. Toen hij Matteüs 3:16-17 weer opzocht, schreef Gerard de datum van zijn eigen doop naast die van Martin.

Gerard vond het fijn dat hij de Schriften van zijn broer in het jeugdwerk bij zich had. Toen de leerkracht

vroeg of de kinderen Leer en Verbonden 4 wilden opzoeken, zag hij dat daar een oude, verkreukelde boekenlegger tussen zat.

Gerard draaide de boekenlegger om zodat hij de woorden erop kon lezen: 'Iedere jongeman moet op zending gaan.' Hij dacht aan de zending van Martin in Mexico. Martin was ook al begonnen met sparen voor zijn zending toen hij nog in het jeugdwerk zat. Gerard vroeg zich af of Martin met sparen was begonnen toen hij deze boekenlegger had gekregen.

Na het jeugdwerk nam Gerard de Schriften van Martin mee naar de avondmaalsdienst. Toen een van de sprekers Leer en Verbonden 131:2 voorlas, zag Gerard dat die tekst ook al was onderstreept. Op de plaats van die tekst zat een kaartje waarop Martin vijf redenen had geschreven waarom hij in de tempel wilde trouwen. Gerard moest eraan denken dat Martin pas in de tempel getrouwd was. *Hij was vast al op mijn leeftijd begonnen om zich op zijn tempelhuwelijk voor te bereiden!*

Toen Gerard thuiskwam, schreef hij een brief aan Martin:

Lieve Martin,

Dank je wel dat ik je Schriften vandaag mocht lenen. Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik mijn doopdatum naast die van jou heb geschreven. Ik heb altijd net als jij willen zijn, en nu weet ik hoe ik dat kan doen. Ik ga nu beginnen om iedere week geld voor mijn zending te sparen. En na mijn zending wil ik in de tempel trouwen. Dank je wel dat je mijn hele leven zo'n goed voorbeeld bent geweest.

Groetjes, Gerard □

Onderhoud de geboden

Sydney S. Reynolds

'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15).

Jezus Christus houdt van kleine kinderen. Toen Hij op aarde woonde, zegende Hij hen. Toen Hij voor de kinderen van de Nephieten bad, kwamen de engelen hen dienen (zie 3 Nephi 17). Als iemand zoveel van ons houdt, willen wij ook van Hem houden. Hoe kunnen we aan de Heer laten zien dat we van Hem houden? Jezus heeft gezegd: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15). Hier zijn enkele geboden die wij allemaal kunnen onderhouden.

Bidden

Onze hemelse Vader luistert als wij bidden. We kunnen 's morgens met Hem praten en Hem vragen of Hij ons vandaag wil helpen. We kunnen met Hem praten als we 's avonds naar bed gaan en Hem bedanken voor onze zegeningen. We kunnen altijd en overal in de naam van Jezus Christus tot onze hemelse Vader bidden. Als we bidden, laten we zien dat wij van Hem houden.

De sabbatdag heiligen

De sabbatdag is door onze hemelse Vader heilig gemaakt. En voor ons moet die dag ook heilig zijn. Er zijn veel goede dingen die we op zondag kunnen doen. Andere dingen kunnen we beter op andere dagen doen. En hoe kunnen we dat weten? Op zondag moeten we alleen dingen doen waardoor we ons dicht bij onze hemelse Vader en Jezus Christus voelen. Nette kleren dragen en geen geld uitgeven is een goede manier om te bidden.

Naar de kerk gaan en aan het avondmaal deelnemen

Als we naar de kerk gaan, leren we Jezus Christus en zijn evangelie kennen. We nemen aan het avondmaal deel zodat we aan zijn verzoening zullen denken. Als we van het brood en het water nemen, beloven we dat we zijn geboden zullen onderhouden, en dat we altijd aan Hem zullen denken. Als we dat doen, zullen we zijn Geest altijd bij ons hebben.

Met de hulp van de Geest van de Heer kunnen we de geboden onderhouden; ook als het weleens moeilijk is. In de Schriften staat dat de Heer ervoor zal zorgen dat wij zijn geboden kunnen onderhouden. En wij zullen net als Nephi en Daniël de moed hebben om het goede te kiezen. We zullen het fijn vinden als we tiende betalen. We zullen het fijn vinden als we in de Schriften lezen. Ons geloof in Jezus Christus zal groeien omdat we de geboden onderhouden.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Zing 'Wees gehoorzaam aan de geboden' (Kinderliedjes, blz. 68). Vertel dat het belangrijk is dat we de geboden kennen, zodat we ze kunnen onderhouden. Schrijf de volgende tekstverwijzingen op het bord: Alma 13:28–29 (bidden); Leer en Verbonden 1:37 (de Schriften bestuderen); Exodus 20:8–11 (de sabbatdag heiligen); Leer en Verbonden 59:9–12 (naar de kerk gaan en aan het avondmaal deelnemen); Leer en Verbonden 119:4 (tiende betalen). Laat de volgende voorwerpen zien: een plaat van een kind dat bidt, een exemplaar van de Schriften, een kalender met de zondagen omcirkeld, een avondmaalsbekertje, en een tiende-velopje. Laat de kinderen de teksten opzoeken en de namen van de betreffende voorwerpen bij de verwijzingen zetten. Vertel dan het verhaal van Nephi die de koperen platen gaat ophalen (zie 1 Nephi 3–4). Leg nadruk op het feit dat de Heer ervoor zal zorgen dat we zijn geboden kunnen onderhouden (zie 1 Nephi 3:7). Zing 'Nefi's moed' (Kinderliedjes, blz. 64).

2. Leg uit dat tiende 10% van ons inkomen is. Laat een tiende-velopje en een specificatieblaadje zien. Laat een aantal kinderen proberen om een regel op een specificatieblaadje in te vullen. Vraag de kinderen: 'Aan wie geven we onze tiende?' (De bisschop, de gemeentepresident of een van zijn raadgevers.); 'Wat gebeurt er met het geld? (Het wordt nauwkeurig geteld en naar het administratiekantoor van de kerk gestuurd.); 'Waar wordt het geld voor gebruikt? (Tempels, kerkgebouwen, zendingskantoren, scholen, welzijnszorgprogramma's, en andere uitgaven.) Leg uit dat we, als we tiende betalen, de kerk over de hele wereld helpen opbouwen. Vraag de bisschop of gemeentepresident om iets over het belang van het betalen van tiende te zeggen, en te vertellen welke zegeningen wij daardoor kunnen ontvangen. □

‘Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren’

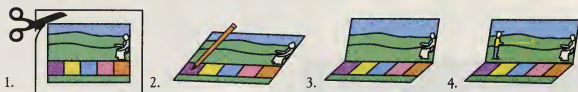
Exodus 20:8–11

Alma 13:28–29

Leer en Verbonden 1:37

Leer en Verbonden 59:9–12

Leer en Verbonden 119:4

Instructies

Plak deze bladzijde op stevig papier. (1) Knip de grote rechthoek en een van de figuren uit; knip de onderbroken lijnen op de plaat in. (2) Schrijf in het vakje onder ieder gebod de juiste tekstverwijzing uit de bovenstaande lijst. (3) Vouw de plaat met de titel naar boven

langs de ononderbroken lijn. (4) Zet jouw figuurtje in de eerste inkepingen, en zet het vast door de top naar achteren om te vouwen. Als je de geboden in de vakjes onderhoudt, ga dan steeds een stapje dichter naar de Heiland toe.

Vrienden in het nieuws

'Zingen en lopen deden de kinderen van de pioniers' (*Kinderliedjes*, blz. 137).

Op 25 augustus 1878 kwamen er wat jongens en meisjes bij elkaar in Farmington (Utah). Het was het eerste jeugdwerk. Vanaf die dag, bijna 121 jaar geleden, is het jeugdwerk gegroeid. Jullie en alle andere kinderen in de kerk zijn samen een groep van meer dan een miljoen kinderen.

Niet als de kinderen van het eerste jeugdwerk, ben je een pionier! Jij hebt dan wel niet door het westen van de Verenigde Staten gelopen zoals de vroegere heiligen, maar je bent een pionier als je de kerk in jouw gebied helpt groeien. Je bent een pionier als je een goed voorbeeld bent, over het evangelie praat, en je familie, vrienden en burens helpt.

▲ Om de reis van de pioniers naar de Salt Lake Valley in 1847 te

gedenken, hebben de jeugdwerkkinderen en hun leidsters van het district Tubuai Australes, in het zendingsgebied Papeete (Tahiti) zich als pioniers verkleed. Zij hebben geleerd dat zij ook pioniers zijn — op school, in hun buurt, en thuis.

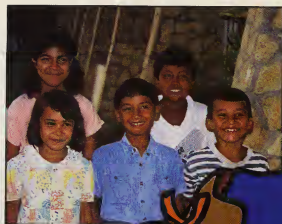
▲ De kinderen uit de wijk Lomas, in de ring Chapultepec (Mexico), zijn naar de tempeltuyn gegaan. De zondag daarvoor heeft een tempelwerker uitgelegd dat de tempel een heilig gebouw is, en wat zij moeten doen om later de tempel in te kunnen gaan.

◀ De kinderen van de gemeente Manantial, in de ring Tucuman-West (Argentinië) vinden het fijn om veel van hun hemelse Vader en Jezus Christus te weten te komen. Hun leerkrachten en leidsters vinden het ook fijn om hun les te geven. Deze foto is genomen toen de kinderen hun presentatie in de avondmaalsdienst gaven.

◀ De jeugdwerkpresidenten van de **gemeente Omagh**, in de ring Belfast (Noord-Ierland) heeft deze foto van het kleine jeugdwerk in hun gemeente opgestuurd. *Achterste rij:* Dale McFarland, Matthew Lee, Cheryl McNamee en Amy McFarland. *Voorste rij:* Jenny Lee, Royce Cathers en Elliot Cathard.

► De kinderen van het jeugdwerk in de **gemeente Calabar 3**, in het district Calabar (Nigeria) hebben een mooie presentatie in de avondmaalsdienst gegeven. Ze hebben hun getuigenis gegeven dat Jezus Christus leeft en dat Hij van ons houdt. Ze hebben ook een presentatie over de barmhartige Samaritaan gegeven om te laten zien hoe we van elkaar moeten houden.

▲ De kinderen van de **gemeente San Benito**, in het district Peten (Guatemala) zijn blij dat ze lid van de kerk zijn. Ze houden van de Schriften en helpen andere mensen. Ze willen alle jeugdwerkkinderen op de hele wereld de groeten doen.

◀ De kinderen van de **gemeente Mount Rainier** (Korea), in het district Auburn (Washington) hebben hun presentatie in het Engels en het Koreaans geleerd. Een van de liedjes hebben ze in het Engels, het Koreaans en in gebarentaal gezongen. Later hebben ze nog met andere kinderen tijdens de ringconferentie gezongen. Ouderling W. Rolfe Kerr heeft gezegd dat de engelen met hen meezongen.

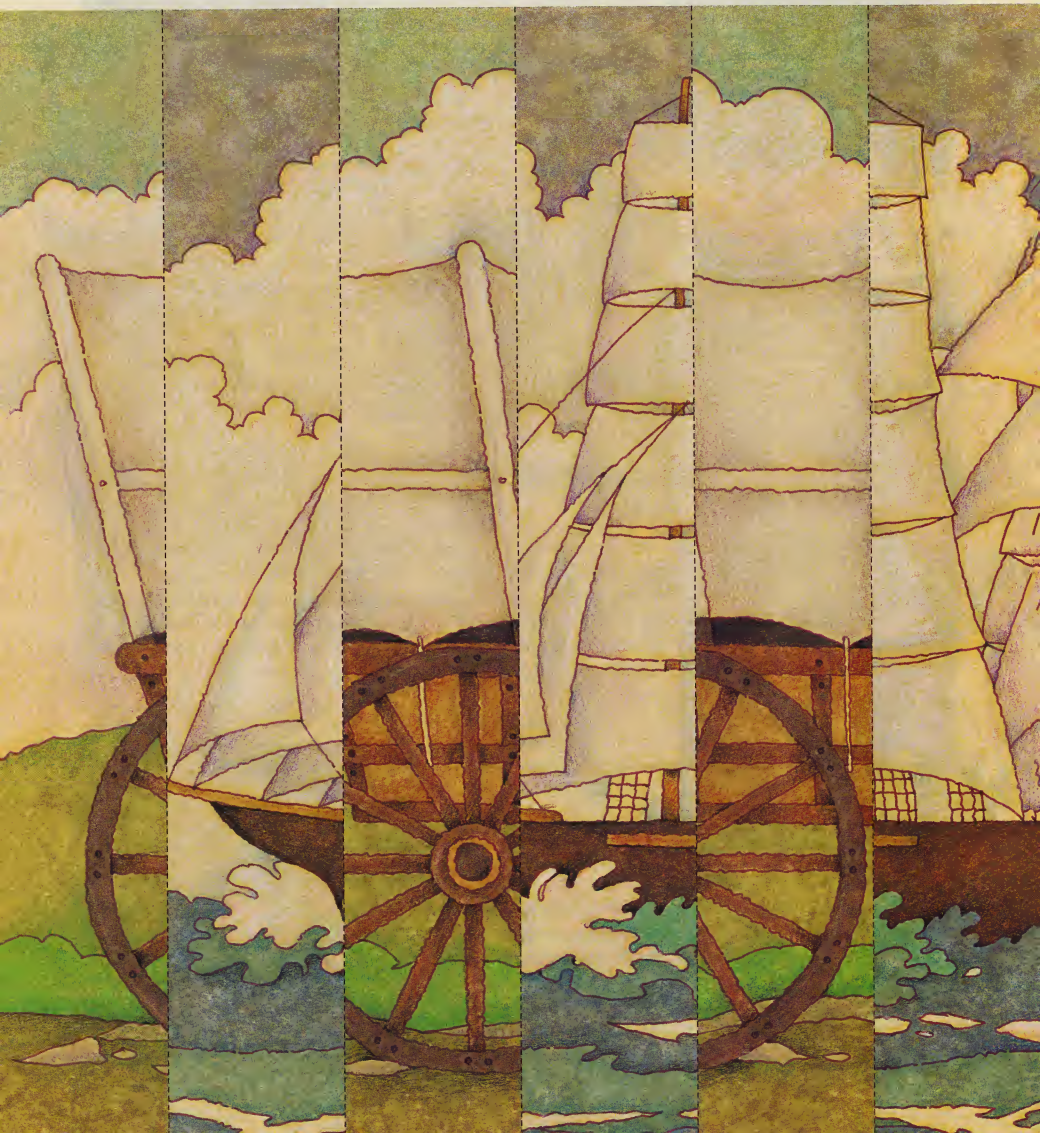

► De jeugdwerkkinderen en hun leidsters van de **wijk Rhyl**, in de ring Chester (Engeland) hebben aan een wandeltocht meegedaan om geld in te zamelen voor het maken van waterpompen, zodat andere mensen fris water kunnen hebben. Het jeugdwerk heeft ongeveer 150 gulden bij elkaar gebracht. Ze vonden de wandeling leuk omdat ze wisten dat ze er andere mensen mee hielpen.

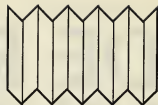

VEEL PLEZIER!

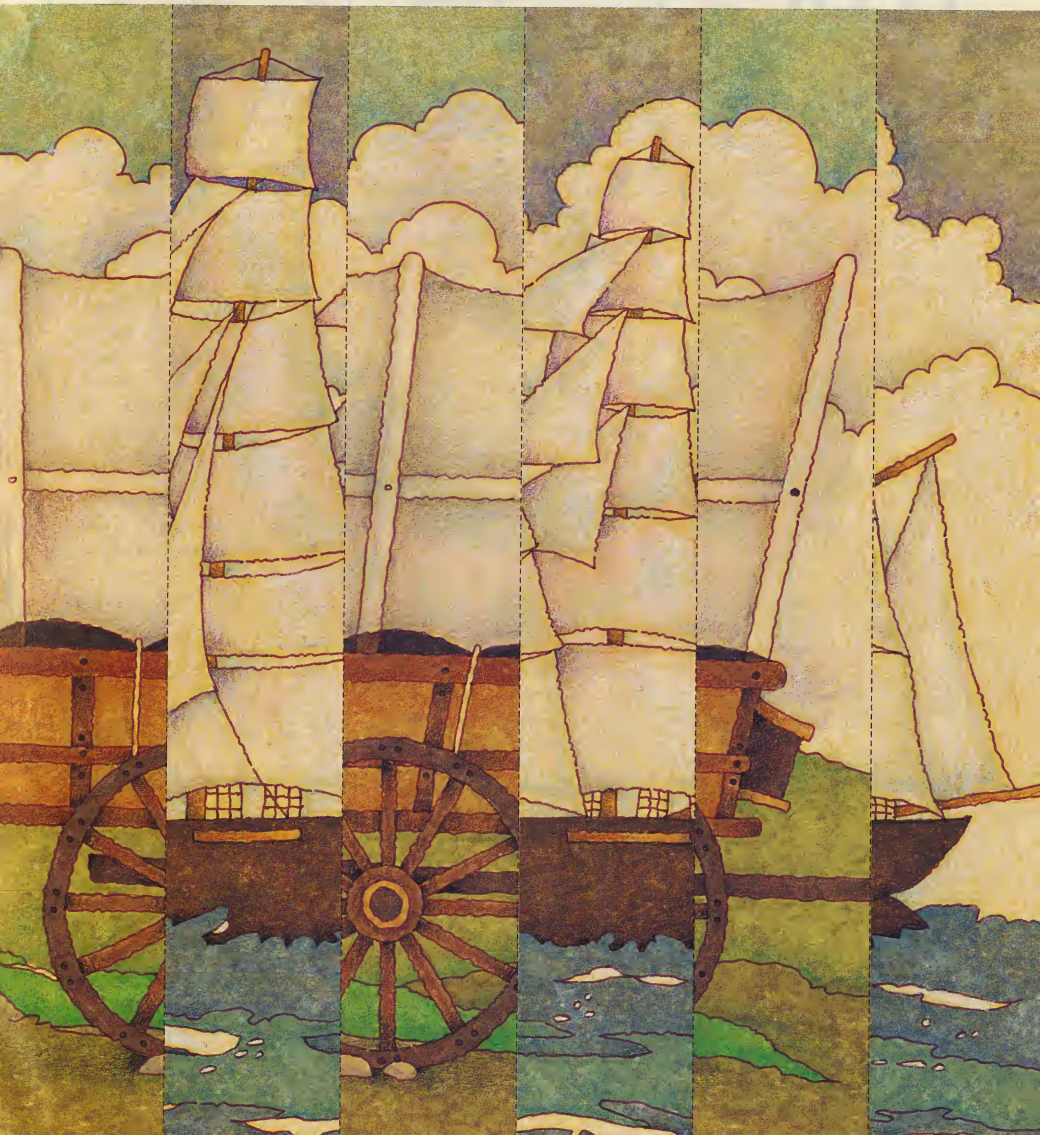
PIONIERS

Als je wilt zien hoe andere groepen pioniers naar Zion zijn gereisd, haal dan de bladzijden 8 en 9 uit dit tijdschrift. Plak ze op stevig papier, en vouw ze als een harmonika langs de gestippelde lijnen (zie het voorbeeldje rechtsboven). Open de gevouwen bladzijden zodat ze blijven staan (zie voorbeeldje); kijk dan een beetje vanaf links naar het plaatje en daarna een beetje vanaf rechts om een ander plaatje te zien. □

ILLUSTRATOR: SHALINA MOONEY KAWASAKI

OP ONDERZOEK UIT

DE REDDENDE LELIE

Geraldine T. Fielding

ILLUSTRATOR: DICK BROWN

Toen de pioniers pas in de Salt Lake Valley waren aangekomen, verhuisde de jongeman David Cannon, met zijn vrouw, Wilhelmina, naar Zuid-Utah om een nederzetting op te zetten. Wilhelmina, die Willie werd genoemd, was helemaal niet blij. Ze had een hekel aan de hete, droge woestijn en huilde steeds. Ze smeekte haar man of ze terug naar

het oosten konden gaan, waar de planten en bomen beter groeiden en het weer wat beter was.

'Alles is hier zo lelijk', klaagde ze. 'Als je me hier iets moois kunt laten zien, zal ik tevreden zijn en ophouden met klagen.'

David ging de bergen in en kwam terug met een witte bloem met een paars tintje. Willie vond de bloem wel erg mooi. Daarna

heeft ze nooit meer geklaagd. Ze ging aan het werk om een goede boerderij en een gezellig huis in de buurt van St. George op te zetten. Ze heeft daar jarenlang met haar man gewoond.*

De bloem die deze verdrietige vrouw weer zo gelukkig maakte, heeft het leven van veel andere mensen gered. De wortels zijn erg gezond. Het was de segolelie.

Toen de heiligen in 1846 met hun huifkarren uit Winter Quarters vertrokken, moesten ze eten voor 18 maanden meenemen. Sommige mensen deden dat, maar de meeste mensen namen alleen mee wat ze hadden of konden kopen. Toen ze in de Salt Lake Valley aankwamen, hadden veel pioniers weinig of niets te eten. Ze hadden al maanden geen suiker of meel meer, en hun andere voedsel was tijdens hun lange reis

ook opgegaan. Veel mensen moesten van alles eten wat ze maar te pakken konden krijgen — kraaien, konijnen, wolven. Eén pionier heeft geschreven dat hij een keer soep had gekookt van water en een dierenhuid! De pioniers waren te laat in het jaar aangekomen om nog groenten te planten. Ze hadden een lange winter voor de boeg met koud weer en een lege maag.

Gelukkig hielpen de indianen de pioniers met het zoeken naar eten, zoals de segolelie die wortels als een bloembol had. De indianen vertelden de pioniers hoe zij de wortels moesten opgraven, koken en bewaren.

Om voor een heel gezin eten te maken, had je heel veel segolelies nodig. De meeste wortels waren zo groot als een grote knikker, sommige waren zo klein als een erwt! Sommige mensen zeiden dat de segolelies naar koolrabi smaakten. Ze smaakten het lekkerst als ze vers waren. Eén pionier heeft in haar dagboek geschreven dat, als de gekookte wortels afkoelden, ze net zo dik en draderig werden als pasta.

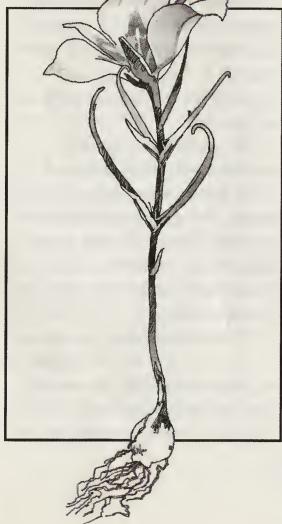
Sommige mensen maalden de wortels en vermengden ze met maïsmeel of bloem. Als ze dat tenminste hadden. Als ze meer wortels hadden dan ze direkt nodig hadden, hingen ze ze op om te drogen of legden ze ze in de kelder.

De wortels moesten met een scherpe stok of een mes worden opgegraven. Het was zwaar werk, maar in die tijd was het een kwestie van leven of dood. Brigham Young heeft vaak gezegd dat de pioniers die eerste vreselijke winter nooit overleefd hadden als ze de segolelies niet hadden gehad. Later gingen de pioniers graan en maïs verbouwen, en kregen ze voedsel uit het oosten. Maar in de tussentijd was de segolelie een geschenk uit de hemel.

Later werd de segolelie het symbool van de pioniers. De lelie kon de slechte grond met een klein beetje water overleven en toch nog een mooie bloem en een eetbare wortel voortbrengen. Het was een stevige, flinke plant die geen verzorging nodig had.

In 1911 heeft de staat Utah de segolelie officieel als haar bloem van de staat aangewezen. Dat was een gepast gebaar van respect voor de eenvoudige plant die letterlijk een redder voor de heiligen der laatste dagen was. □

* Gebaseerd op de persoonlijke geschiedenis van David en Wilhelmina Cannon.

Lorenzo Presença

DEL PAVSON, VERHALEN IN GALILEA

Jordan Stangier

DE EERSTE KEER ALS GEZIN VASTEN

Ongeveer een jaar geleden lag een aantal vrienden van ons met ernstige wonden in het ziekenhuis. Rosana en Angel Blanco Rodriguez en twee van hun kinderen zaten in de keuken toen ze gas roken. Broeder Rodriguez ging kijken waar het vandaan kwam. Toen hij een gasleiding aanraakte, ontplofte een klein lek waardoor de keuken in brand vloog. Toen broeder Rodriguez zag dat zijn twee kinderen in gevaar waren, doofde hij het vuur met zijn eigen lichaam. Hij was het zwaarst gewond van de vier.

Toen mama ons over het ongeluk vertelde, sprak ze ook over de liefde die zij en papa voor hun vrienden hadden. Ze legde uit dat we te ver weg woonden om voor hun andere kinderen, hun huis of hun bedrijf te zorgen. Maar ze zei dat we toch iets konden doen om te helpen. We konden samen vasten en de Heer vragen of Hij de familie Rodriguez zou willen helpen. We zouden allemaal mee kunnen doen, ook de kleinere kinderen. Onze ouders hadden altijd op de eerste zondag

van de maand en bij andere gelegenheden gevast, maar we hadden nog nooit als gezin gevast. We vonden allemaal dat we het moesten proberen.

We begonnen op zaterdag na het middageten. We vastten allemaal — Papa en mama; Douglas van 13; Francini van 11; Debora van 7; en ik was 9. We gingen bidden en vroegen de Heer om onze vrienden te zegenen. Mama hing briefjes op de koelkast, de kraan, de magnetron en de keukenmuur met de woorden: 'De eerste keer als gezin vasten.' Zo konden we niet vergeten dat we niet mochten eten en drinken.

Het was erg heet hier in Amazonas (Brazilië), maar toch kreeg ik geen dorst. Ik had ook geen honger. Ik begreep een klein beetje hoe Jezus zich voelde toen Hij 40 dagen moest vasten. Ik voelde hoe fijn het was om iets voor iemand anders te doen.

Op zondag gaf papa ons allemaal een envelop om onze vastengave in te doen, en hij hielp ons met het invullen van het formulier. In de kerk gaven we de enveloppen aan

de gemeentepresident. Voor het middagen stopten we met vasten.

De familie Rodriguez kwam na een tijdje weer uit het ziekenhuis thuis. Wij bleven net als andere vrienden en familie van de familie Rodriguez vasten en bidden dat ze weer helemaal beter zouden worden. En de Heer zegende ze. Na een aantal maanden waren ze helemaal genezen. Ze hadden zelfs bijna geen littekens meer.

Iedere maand vasten we nu met het hele gezin voor een bepaald doel.

Ik ben blij dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben, en dat ik Jezus Christus kan leren kennen en leren begrijpen wat Hij voor mij heeft gedaan. Ik wil zijn voorbeeld altijd volgen. □

*Lorenzo Presença, 10 jaar
Gemeente Nova Esperanca
Ring Manaus Rio Negro (Brazilië)*

DE JUISTE KEUS

Bij ons thuis hebben we altijd geleerd dat we de sabbatdag moeten heiligen. We gaan naar de kerk en doen andere dingen waardoor we aan onze hemelse Vader en Jezus Christus kunnen denken. We schrijven in ons dagboek en lezen verhalen uit *De Ster*. We gaan niet naar het park en we sporten ook niet.

Ik was vorig jaar blij dat mijn vriend Gordon mij voor zijn verjaardagsfeestje uitnodigde. Maar toen ik de uitnodiging las, zag ik dat het feestje op zondag was. Ik liet het aan mijn ouders zien, maar vroeg niet eens of ik mocht gaan. Ik zei: 'Ik kan niet naar dat feestje want het is op zondag.' Ik was teleurgesteld dat ik niet kon gaan, maar ik wist dat ik de juiste beslissing nam.

Mijn moeder belde de moeder van Gordon op om te zeggen dat ik niet kon komen. Zijn moeder vond

het erg vervelend dat ik niet kon komen omdat het op zondag was. De volgende dag wilde ze met mijn moeder praten toen ze bij school op ons stond te wachten. Ze zei dat zij vroeger ook altijd naar de kerk ging en dat ze nog steeds in het gebed geloofde. Na dit gesprek hebben we nog vaak met hen over het evangelie gesproken. Ze zijn geen lid van de kerk geworden, maar ze hebben nog steeds interesse, en ze begrijpen nu beter wat wij geloven.

Mijn moeder heeft gezegd dat, als ik niet de goede keus had gemaakt om de sabbatdag te heiligen, we waarschijnlijk nooit met hen over het evangelie hadden gepraat. Zij respecteren onze normen en dit jaar was het verjaardagsfeestje van Gordon op zaterdag. □

*Jordan Stangier, 8 jaar
Wijk Red Deer 1
Ring Red Deer (Alberta)*

**JE BENT UITGENODIGD
VOOR EEN
VERJAARDAGSFEESTJE**
Voor: Gordon
Plaats: Bij mij thuis
Tijd: Zondag, om twee uur

Het eten zegenen

Fern R. Law

Gebaseerd op het dagboek van de grootmoeder en overgrootmoeder van de schrijfster.

Ga maar buiten spelen', zei de huishoudster. 'Jullie weten dat je moeder moet rusten.' Dus liepen Leta, Sina, Nilla en Clyde door de achterdeur naar buiten. Ze liepen langs de mooie tulpen het grasveld in. Aan het eind van het grasveld was een voorraadkelder. Het deel dat niet vol lag met aardappelen en andere wortelgewassen werd door de kinderen als speelhuis gebruikt.

'Laten we het eten klaarmaken', zei Leta, en ze deed de stem van haar moeder na. 'Sina, help me even met mijn schort.' Ze deed alsof ze een schort uit een laatzje pakte en hem aantrok.

Sina deed alsof ze het schort van achteren vastmaakte. Dat deed ze snel, want ze wilde de rol van oudste zus spelen. 'Ik zal de tafel wel dekken', zei ze. Ze zette een houten kistje op z'n kop en legde er een oude handdoek overheen.

'Nilla,' zei Leta, 'ga jij even terug naar het huis om iets te eten te halen.'

Nilla was blij dat ze ook een belangrijke rol in dit spel mocht spelen. Ze was bijna bij het huis toen ze eraan dacht dat de huishoudster hen naar buiten had gestuurd. Ze zou haar vast niet binnenlaten. Ze keek voorzichtig om zich heen totdat ze zag dat de huishoudster met iemand bij de voordeur stond te praten.

Nilla ging naar de keuken. Alle kastjes stonden open, maar ze waren leeg. Ze roken naar zeep. Op de keukentafel stonden dozen en allemaal verschillende flesjes.

De fles met het oude rood met witte etiket leek haar

wel interessant. Ze wist niet dat het doodshoofd met gekruiste beenenderen betekende dat het vergif was. Het etiket zat los, dus trok ze het eraf en gooide het op de grond. Toen nam ze de fles trots mee naar haar zusjes en broertje die op haar zaten te wachten.

Leta maakte de fles open en keek naar het witte poeder. 'Ja, dat ziet er goed uit', zei ze, en ze deed de fles weer dicht. 'Het duurt nog even voordat het eten helemaal klaar is, dus jullie mogen nog niet aan tafel gaan zitten.'

Leta deed alsof ze druk aan het koken was. Ze veegde ook de vloer nog. Ze mopperde een beetje tegen de kinderen die ongeduldig waren omdat ze honger hadden. Eindelijk zei ze dat het tijd was om te gaan eten.

Toen de kinderen aan tafel gingen zitten, strooide Leta een hoopje witte poeder bij iedereen. Clyde likte al aan zijn vingers. Hij was klaar om meteen te gaan eten. Maar Leta zei: 'We moeten eerst nog bidden. En dat zal ik wel doen.'

Nu leek ze wel op haar vader. 'Onze Vader in de hemel,' begon ze, 'wij danken u voor het eten en voor (...).' Het werd een lang gebed. Ze mompelde de meeste woorden, dus niemand wist precies wat ze zei. Wat ze wel hoorden, was: 'Wilt u dit eten zegenen' en 'Zegen alstublieft alle zendelingen.' Toen Sina, Nilla en Clyde dachten dat het gebed was afgelopen, dacht Leta nog aan iemand uit de wijk waar ze nog voor kon bidden, en het gebed ging maar door.

Tuis lag moeder, zwak en ziek. Ze werd wakker en maakte zich zo'n zorgen over de kinderen, dat ze opstond voordat ze zelfs helemaal wakker was. Langzaam liep ze de slaapkamer uit. Ze zag dat de huishoudster op de bank in slaap was gevallen.

De keuken was helemaal schoon. Er lag alleen een oud rood etiket op de vloer. Ze schrok toen ze het zag. Een doodshoofd met gekruiste beenderen, en het woord *Strychnine*. Moeder liep zo snel als ze kon naar buiten. Ze zag de kinderen nergens in de tuin, dus ze liep meteen naar het speelhuis in de voorraadkelder.

Leta had net 'amen' gezegd, en alle kinderen wilden net een natte vinger door 'het eten' halen toen de schaduw van moeder in de

deuropening verscheen.

Moeder had de kinderen net op tijd gevonden! Ze dankte haar hemelse Vader in haar hart dat haar kinderen waren gered. Ze wist zeker dat de Geest van de Heer haar had wakker gemaakt, en haar naar de kinderen had gestuurd.

Die avond aan tafel zaten de kinderen rustig te wachten totdat vader klaar was met zijn lange gebed. Ze moesten denken aan hun eigen gebed voor het 'eten' dat ze in het speelhuis bijna hadden gegeten.

Onder het eten fluisterde Nilla tegen Leta: 'Onze hemelse Vader luistert gelukkig wel als we bidden, vind je niet?'

'Ja, gelukkig wel', fluisterde Leta terug. □

Schrijfwedstrijd en fotowedstrijd

De komende maanden worden de jaarlijkse zomerkampen weer gehouden. Een goede aanleiding om een schrijf- en fotowedstrijd te houden voor de lezers van *De Ster*. Iedereen kan meedoen! Er zijn twee categorieën: verslagen en foto's van jongevrouwenkampen en jongemannenkampen, en verslagen en foto's van andere kampen. De schrijvers van het beste artikel in elke categorie ontvangen een attentie, en natuurlijk wordt hun artikel in *Kerknieus* gepubliceerd (indien nodig, ingekort). Ook voor de makers van de beste foto in elke categorie hebben we een attentie, en natuurlijk zullen de winnende foto's worden gepubliceerd.

Wie een verslag van een van de kampen wil schrijven, moet op de volgende punten letten:

- Het verslag moet een goede indruk geven hoe een kamp is geweest, en liefst ook beschrijven hoe de deelnemers het hebben ervaren.
- Het verslag moet vermelden op welke datum en waar het kamp werd gehouden, en voor wie het bestemd was (bijvoorbeeld: 'jongemannen van de ring Den Haag').
- Het verslag mag met de hand geschreven of getypt zijn, maar moet in elk geval goed leesbaar zijn. Wie een tekstverwerkingsprogramma gebruikt, moet een afdruk van de tekst insturen, maar liefst een diskette met het tekstbestand meezenden.
- Naam en adres van de zender moeten duidelijk op de inzending vermeld zijn.
- Het verslag moet op 30 augustus 1999 in het bezit zijn van de nieuwsredactie.

Wie foto's instuurt, moet op de volgende punten letten:

- De foto's dienen tijdens het betreffende kamp te zijn gemaakt en geschikt zijn voor publicatie in *De Ster*.

- Bij de foto's moet een (korte) beschrijving zijn gevoegd wie of wat erop te zien is.
- Per deelnemer mogen maximaal drie foto's worden ingezonden.
- Kleurenfoto's en zwart/witfoto's van elk formaat komen in aanmerking; voor goede reproductie in *De Ster* gaat de voorkeur naar foto's van 10x15 of 13x18 cm, glanzend afgedrukt.
- Naam en adres van de zender moeten duidelijk vermeld zijn, maar: niet op de achterkant van de foto's schrijven!
- De foto's moeten op 30 augustus 1999 in het bezit zijn van de nieuwsredactie.

Verslagen en foto's moeten worden gestuurd naar de nieuwsredactie van *De Ster*, Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland. Ze zullen door een jury worden beoordeeld. Als alles goed loopt, zullen de beste in *Kerknieus* van december a.s. worden gepubliceerd. ■

De kerk heeft nu meer dan 2.500 ringen

De eerste ring van de kerk werd in 1832 in Kirtland (Ohio) georganiseerd; de tweede in 1834 in Clay County (Missouri). In 1840 waren er elf ringen in Ohio, Missouri en Illinois. Dertig jaar later bevonden alle twaalf ringen van de kerk zich in Utah. In 1882 was het aantal ringen toegenomen tot 27; en in 1940 waren er al 177. In 1960 waren er 321 ringen, waarvan 19 buiten de Verenigde Staten en één in Mexico. In 1991 had de kerk meer dan 1.800 ringen over de hele wereld. In 1998 werd het aantal van 2.500 overschreden.

President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Elke ring (...) wordt voor de heiligen in een geografisch gebied een kerk in het klein. Het doel

is de leden die binnen de grenzen wonen, één te maken en te vervormen door hen de programma's, verordeningen en leerstellingen van de kerk te bieden. De leden van de ring zijn een voorbeeld, een banier van deugdzaamheid. Een ring moet een bolwerk zijn (...) tegen kwaad en rampspoed. (...) De ring is een toevlucht voor de storm die over de aarde zal worden uitgestort.' (*De Ster*, augustus 1991, blz. 5.) ■

*Aantal ringen:
De afgelopen jaren heeft de kerk gemiddeld twee ringen per week georganiseerd.
Het totaal aantal ringen aan het eind van ieder jaar bedroeg:*

President Hinckley spreekt in satellietuitzending over zendingswerk

Tijdens een speciale bijeenkomst in de Tabernakel te Salt Lake City, die op zondag 28 februari per satelliet over de hele wereld is uitgezonden, sprak president Gordon B. Hinckley over het zendingswerk en over de opvang van nieuwe leden van de kerk. Ook in de kerkgebouwen in Nederland en België waar ontvangst van satellietuitzendingen mogelijk is, werd zijn toespraak door leidsters en leiders van de diverse wijken en gemeentes gevolgd; bovendien was een groot aantal zendingen aanwezig. Nog nooit eerder is een speciale bijeenkomst ten behoeve van het zendingswerk door zoveel mensen gevolgd.

President Hinckley sprak bijna drie kwartier, onderbroken door een lofzang. Hij gaf verschillende praktijkvoorbeelden. Zo vertelde hij over Randy Chiostrri, een nieuw lid in Chicago. 'Hij had het de hele tijd over zendingswerk, en preeks hij de kerk als de geweldigste instelling in de wereld. Hij noemde het evangelie en het heilsplan het mooiste dat hij ooit was tegengekomen. Randy maakte kennis met de kerk doordat hij uitging met Nancy. Hij nam haar uit eten. Bij hun eerste afspraakje zei ze dat ze geen alcohol dronk. Ze nam geen wijn. Wat vreemd, dacht hij. Ze zei dat het tegen haar geloof was. Roken was dat ook. Haar geloof werd het voornameste onderwerp van hun gesprekken.'

Een jaar later trouwde hij, maar het duurde bijna acht jaar totdat hij de stap naar de doop durfde te zetten. In de loop van die jaren werd hij door vele zendingen onderwezen. 'Hij is naar elke tempel geweest die hij bereiken kon', vertelde president Hinckley. 'Nu kijkt hij uit naar de tijd dat hij ze van binnen kan zien. (...) Hij zal zijn begiftiging ontvangen en vervolgens aan zijn geliefde Nancy verzegeld worden.'

'Al luisterend naar Randy heb ik een paar dingen geleerd. Ten eerste wat een enorme macht het voorbeeld van een kerklid heeft. Het was Nancy's standvastige, maar rustige beslissing bij dat eerste afspraakje aangaande de alcohol en de wijn die

zijn aandacht trok. De zendingen zijn in de loop der jaren met hem bezig geweest, maar zij was het die zijn hart ontsloot en liefde voor de Heer opwekte, en die zijn verstand openstelde voor begrip van het heilsplan. 'Het tweede dat ik leerde, was dat je het nooit moet opgeven zolang er nog het kleinste vonkje belangstelling is. Hij heeft er bijna acht jaar over gedaan om lid te worden van de kerk. Zijn verstand stond er open voor, maar hij bleef zitten met een zekere vrees om zo'n grote stap te nemen. Hij zette de tradities van zijn voorouders opzij en stapte over op iets dat nieuw en vreemd en moeilijk te begrijpen was.'

Ten derde gaf zijn bisschop hem een taak, en kreeg hij vrienden in de kerk, die bereid waren om de tijd te nemen met hem te praten. 'Hij is enthousiast over wat hij gevonden heeft', vertelde president Hinckley. 'Zijn getuigenis is sterk en zeker geworden in minder dan een jaar lidmaatschap in de kerk. Hij is voor 100% bekeerd en zijn enthousiasme is aanstekelijk. We hebben meer mensen als hij nodig, en we hebben nog meer mensen nodig die met hem gaan werken.'

In 1978 zijn er ongeveer 300.000 bekeerlingen gedoopt. 'Dat is geweldig', zei president Hinckley. 'Maar het is niet genoeg. Ik ben niet onrealistisch als ik zeg dat wij, met gezamenlijke inspanning, met erkenning van de plicht die ieder lid van de kerk heeft, en oprecht tot de Heer

bidden om hulp, dit aantal kunnen verdubbelen.'

Hij legde uit dat het vinden van onderzoekers niet alleen een taak van de zendingen is. De leden kunnen dat minstens zo goed. Er zijn allerlei manieren.

'Dr. William Ghormley was werkzaam als president van de ring in Corpus Christi, in Texas. Hij kocht zijn benzine bij een bepaald tankstation. Elke keer dat hij zijn tank vulgooide, liet hij wat kerklectuur achter bij de eigenaar van het tankstation. Soms een brochure, of een kerktijdschrift, of de *Church News*, maar hij ging nooit weg zonder iets achter te laten. De man die het tankstation dreef, werd door de macht van de Geest bekeerd toen hij de lectuur las. Toen ik het laatst navraag deed, was hij bisschop in die ring.'

President Hinckley zei dat de leden niet moeten aarzelen om met anderen over het evangelie te praten. 'Laat er in het hart van elk lid een besef groeien van zijn eigen potentieel om anderen tot kennis van de waarheid te brengen. Laat hem daaraan werken. Laat hem er oprecht over bidden. Laat elk lid bidden, net als Alma vanouds: 'O, Here, wilt Gij ons doen slagen om [andere mensen] tot U in Christus te brengen. Zie, o Here, hun zielen zijn kostbaar, en velen hunner zijn onze broederen; o, Here, geef ons daarom kracht en wijsheid, dat wij dezen, onze broederen, wederom tot U mogen brengen' (Alma 31:34-35).

Wie tot Christus' kerk toe wil treden, moet een oprecht verlangen hebben om Hem te volgen. President Joseph F. Smith heeft daarover geschreven:

'De mensen moeten onderricht krijgen voordat ze een geschikte kandidaat voor de doop zijn. Maar wat moet hun geleerd worden? Geloof in God, in Jezus Christus en in

de Heilige Geest: geloof in de doeltreffendheid van het gebed, en in de verordeningen en beginselen van het evangelie dat Jezus ons geleerd heeft; geloof in de herstelling van dit evangelie en de verlening van al haar machten aan de profeet Joseph Smith; geloof in de kerk die door middel van hem is hersteld; geloof in de priesterschap, als gezagdragende dienstknechten van de levende God; geloof in de openbaringen van deze tijd; geloof in de verrichting van de werken die van een heilige der laatste dagen vereist worden; geloof in het beginsel van de tiende; en in alle andere vereisten, zowel materieel als geestelijk, die in de wet van God genoemd worden; en, ten slotte, het geloof om een leven te leiden dat rechtschapen is voor de Heer' (Joseph F. Smith, 'Baptism', *Improvement Era*, januari 1911, blz. 267).

President Hinkley spoorde de leden aan, zich meer voor het zendingswerk in te zetten: 'Er moet op alle niveaus in de kerk een toename van enthousiasme komen. Laat dit onderwerp af en toe in de avondmaalsdienst behandelen. Laat het bespreken in de wekelijkse vergaderingen van de priesterschap en de ZHV. Laat de jongemannen en de jongevrouwen manieren bespreken om te helpen bij deze belangrijke onderneming. Laat zelfs de jeugdwerkkinderen manieren bedenken om te helpen. Veel ouders zijn bij de kerk gekomen door een kind dat was uitgenodigd naar het jeugdwerk. Ik heb een kleindochter die een vriendinnetje heeft dat geen lid is. Zij neemt haar mee naar de kerk. De moeder van het meisje zei laatst tegen haar, zonder het kwaad te bedoelen: "Jij zegt je dankgebedjes net als de mormonen."'

Maar de zendelingen hoeven niet af te wachten of de leden wel iets doen: 'Het is voor zendelingen volkomen gepast de leden om introducés te vragen. Wij weten dat zendelingen die de leden om introducés te vragen, ze ook eerder krijgen. (...)

Wij moeten deze belangrijke kwestie haar juiste prioriteit geven. De Heer zal hen zegenen die meedoen aan dit uiterst belangrijke werk. 'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijns Vaders!'

'En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!' (LV 18:15-16.)

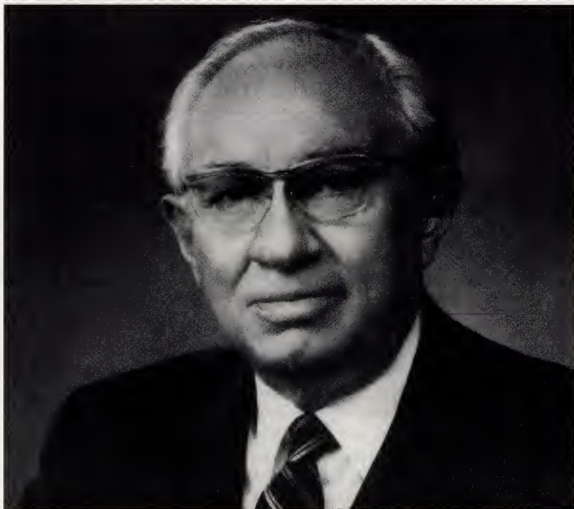
Joseph Smith heeft gezegd: 'Na alles wat er is gezegd, is het onze grootste en belangrijkste taak om het evangelie te verkondigen.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, blz. 113.)

Ons werk is groot, onze taak om te helpen bij het zoeken naar mensen om te onderwijzen, is enorm. De Heer heeft ons het bevel gegeven om het evangelie aan ieder schepsel te verkondigen. Daar is de uiterste inzet voor nodig van elke voltijd- en ringzending. Daar is de uiterste in-

zet voor nodig van elke bisschop, elke raadgever van de bisschop, elk lid van de wijkraad.'

Onze aandacht voor bekeerlingen moet niet eindigen op het moment dat ze zich laten dopen. 'Als een bekeerling zich heeft laten dopen, staan wij voor de taak hem te begeleiden en zijn getuigenis van de waarheid van dit werk te versterken. We kunnen hem niet door de voordeur binnenlaten en door de achterdeur weer laten verdwijnen. Lid worden van de kerk is een zeer ernstige zaak. Elke bekeerling neemt de naam van Christus op zich, wat een belofte inhoudt om zijn geboden na te leven. Maar (...) als de bekeerling geen warme en sterke handen worden toegestoken, als hij geen liefde en zorg ondervindt, zal hij gaan twijfelen of hij de goede stap gedaan heeft. Als hij geen vriendschap en hartelijkheid ondervindt en niet goed begeleid wordt, kan hij wegvallen.'

President Hinkley wees erop hoe waardevol bekeerlingen zijn: 'Elke bekeerling is een zoon of dochter van God. Elke bekeerling brengt

President Gordon B. Hinkley

een grote en ernstige verantwoordelijkheid met zich mee. Het is onze absolute plicht te zorgen voor degenen die bij ons zijn gaan horen.'

Vervolgens maakte hij duidelijk dat elke bekeerling behoefte heeft aan een vriend in de kerk tot wie hij zich steeds kan wenden, die zijn vragen beantwoordt en zijn problemen begrijpt. Ook is het belangrijk dat hij of zij deelneemt aan een priesterschapsquorum of de zustershulpvereniging, de jongevrouwen, de zondagsschool of het jeugdwerk, en wordt aangemoedigd naar de avondmaalsdienst te gaan om van het avondmaal te nemen, om de doopverbonden te hernieuwen.

Zowel de leden van de wijk of gemeente als de zendelingen hebben de taak om zich met nieuwe bekeerlingen bezig te houden. Tot de zendelingen zei president Hinckley: 'U kunt hen misschien niet blijven bezoeken. Maar u kunt hen af en toe schrijven en aanmoedigen. Ik hoop dat u allemaal in uw Schriften ieder een noteert die zich door u heeft laten dopen, en ook hun adres. Uw handschrift is misschien vreselijk, maar als u ze af en toe een briefje stuurt, zal hun dat vertrouwen en troost schenken en een vreugdevolle herinnering voor ze zijn. Vergeet ze niet als u naar huis gaat. Leef altijd dusdanig dat u hun vertrouwen waardig bent. Schrijf ze af en toe en vertel dat u van ze houdt.'

Ouderling Bruce Porter van de

Zeventig vertelde het volgende: 'Bijna vijftig jaar geleden kwam ik tijdens mijn zending in Duitsland aan in de stad Wuppertal als de nieuwe zoneleider, kort nadat de zendelingen vóór mij fenomenaal succes hadden gehad en een aantal gezinnen en afzonderlijke personen zich door hen had laten dopen. Die dopelingen vormden een aanzienlijke aanvulling van die gemeente, die bijna honderd leden had. Wij besloeten om een groot gedeelte van ons zendingswerk te wijden aan het integreren en begeleiden van die nieuwe leden, zodat zij de rest van hun leven actieve gemeenteleden zouden blijven. We gaven ze alle lessen voor nieuwe leden, en onze eigen aanvullende lessen; we lieten ze opnemen in een jaar durende cursus Evangeliebeginselen, gegeven door de zendelingen; we werkten samen met de leiders van de gemeente om te zorgen dat ze een roeping kregen en thuis raakten in de gemeente door gezellige avonden te bezoeken en om te gaan met de leden; we zorgden dat ze elkaar ontmoetten en dat ze hielpen met onderwijs aan andere onderzoekers, zodat ze onderlinge banden kweekten waardoor ze in de toekomst als groep actief zouden blijven. Kortom, tot meer dan een half jaar na hun doop deden we wat we konden om te zorgen dat ze een sterk getuigenis hadden en geïntegreerd raakten in de kerk.'

'Nu, vijftig jaar later, zijn al die gezinnen en afzonderlijke personen nog steeds actief en getrouwd. Veel van hun kinderen zijn op zending geweest en in de tempel getrouwd. We hebben nu een tweede en zelfs een derde generatie actieve leden in de kerk. (...) Ik ben er van overtuigd geraakt dat de tijd die zendelingen besteden aan samenwerking met de leden om nieuwe leden in de kerk te integreren, op langere termijn meer dan de moeite waard is' (Persoonlijk brief aan ouderling Richard G. Scott).

'Wat een heerlijk werk is dit', zei president Hinckley. 'Het is vol wonderen. We zouden er de hele avond over kunnen praten omdat we er getuige van zijn geweest. (...) 'Het veld is alreeds wit om te oogsten' (LV 4:4). De Heer heeft dat herhaaldelijk gezegd. Zouden we Hem niet op zijn woord moeten geloven?

'Voordat de kerk georganiseerd werd, was er al zendingswerk. Sindsdien is het voortgezet, ondanks de moeilijkheden van veel periodes die ons volk heeft doormaakt. Laten we ons allemaal voorstellen een nieuwe gelegenheid aan te grijpen, een nieuw plichtsgevoel aan te kweken, opnieuw de plicht te aanvaarden om onze Vader in de hemel te helpen met zijn heerlijke werk de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn zoons en dochters over de hele wereld tot stand te brengen.' ■

Orkaan Mitch: de stand van zaken

Op 25 januari heeft de kerk de laatste hulpgoederen naar Midden-Amerika gestuurd voor de slachtoffers van de orkaan Mitch. 'We zijn uitermate blij met het herstel en met het feit dat de slachtoffers niet verwachten dat zij voor onbepaalde tijd door de kerk geholpen worden. Ze werken hard om voor zichzelf te zorgen en zelfredzaam te worden', zegt

ouderling William R. Bradford van de Zeventig, en president van het gebied Midden-Amerika. We willen graag onze waardering en bewondering uitspreken voor de plaatselijke leiders die zich in overeenstemming met de richtlijnen van de kerk hebben georganiseerd en opnieuw hebben bewezen dat het bestaande programma uiterst doelmatig is.'

Door de orkaan Mitch zijn eind oktober en begin november in Honduras, Nicaragua en andere landen in Midden-Amerika ongeveer 5.600 mensen gedood. Ook is er een schade van ongeveer tien miljard gulden aangericht. De kerk heeft meer dan vier miljoen kilo hulpgoederen naar het gebied verscheept. ■

Eén zendingscontact opende de deur van het hele land

Omdat een ober het evangelie aanvaardde, kwam de kerk bijna 50 jaar geleden naar Honduras.

John L. Hart

Bijna een halve eeuw geleden was de gewilligheid van een apostel om met de ober in het hotel over het evangelie te praten, de aanleiding dat het evangelie in het hele land wordt gepredikt. Tegenwoordig kijkt José Santos Ortega Flores, de voormalige ober, een lange man die er vrij gedistingeerd uitziet, blij terug op die eerste dagen van de kerk in Honduras. Hij denkt ook met veel liefde aan president Spencer W. Kimball terug.

“Ouderling Spencer W. Kimball kwam op 17 november 1952 naar Hotel Prado, waar ik werkte. De volgende dag serveerde ik hun [president Kimball en zijn groep] ontbijt. Ik kan me nog herinneren dat ik koffie voor hen wilde inschenken. Ouderling Kimball sprak een beetje Spaans en zei: “Wij drinken geen koffie. Hebt u misschien iets fris?”

“Ik zei: “Ja, natuurlijk.” Maar hij ging verder: “Het is een onderdeel van onze godsdienst. Wij zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” Toen gaf hij me een kaartje met de dertien geloofsartikelen.”

Ouderling Kimball werd vergezeld door ouderling Bruce R. McConkie, die toen lid van het Eerste Quorum der Zeventig was, en een aantal zendingspresidenten. Toen ze de volgende dag op het punt stonden om te vertrekken, vroeg ouderling Kimball naar de ober.

‘Hij schreef mijn persoonlijke gegevens op: naam, adres enzovoorts’, zegt broeder Ortega. ‘Ze gaven me een exemplaar van het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden. Ze zeiden dat ze contact met me wilden opnemen en zendingen wilden langsturen om me meer over het evangelie te vertellen.

“Toen sloeg hij zijn arm om mijn schouder”, zegt broeder Ortega, en hij begint te huilen. ‘Neemt u mij niet kwalijk, maar ik houd zoveel van ouderling Kimball. Hij zei tegen mij: “Ik vind dat u het eerste lid van de kerk in Honduras moet worden. Wij hebben de macht van het priesterschap, en u zult dan de eerste man in Honduras zijn die het zal ontvangen.”’

Het groepje vertrok en de 27 jaar oude ober bleef achter en dacht over zijn ervaring na. Hij begon in het Boek van Mormon te lezen. En de vragen die hij had, schreef hij aan ouderling Kimball en ouderling McConkie, die de antwoorden altijd terugschreven.

Al snel kwamen de zendingen naar Honduras. Ze bezochten de ober in het hotel. ‘In januari 1953 kwamen de eerste zendingen aan. Een van hen was George W. Allen, een lange, blonde jongeman uit El Paso (Texas). De andere heette James T. Thorup; hij kwam uit Californië. Ze bezochten me thuis en onderwezen me in het evangelie. In hun opdracht las ik de boeken en ging ik in gebed. Ik ontving een sterk getuigenis, en na een korte strijd besloot ik me te laten dopen.

‘Ik woonde toen in een klein huis,

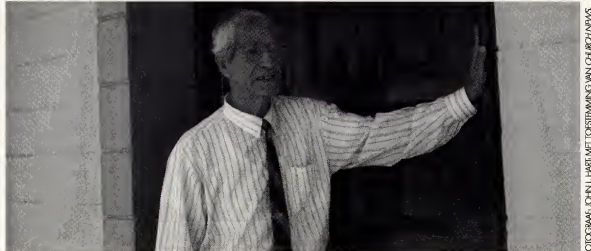
maar daar werden de eerste bijeenkomsten van de kerk in Honduras gehouden. Er waren vijf aanwezigen: ikzelf en vier vrouwen: Alicia Casteneda, Antonita Mendoza de Chajig, en haar tante Corina Mendoza, en een dochter van twaalf. Wij waren de eerste vijf dopeningen.’

Hij zei dat het niet lang duurde voordat er steeds meer onderzoekers naar de kerk kwamen; en steeds meer kinderen kwamen naar het jeugdwerk. Deze groei nam sterk toe toen er in april van dat jaar nog tien zendingen naar Honduras kwamen.

Broeder Ortega heeft zijn geliefde ouderlingen Kimball en McConkie nog verschillende malen ontmoet tijdens hun bezoeken aan de kerk in Honduras. In de loop der jaren heeft hij vooruitgang gemaakt in het priesterschap. Ook heeft hij als raadgever in een quorumpresidium ouderlingen en een gemeentepresidium gewerkt.

De groei die broeder Ortega in de kerk heeft gezien is verbazingwekkend. In de 46 jaar na zijn doop is de kerk uitgegroeid tot ongeveer 82.000 leden in 20 ringen en 8 districten. ■

Met toestemming uit Church News van 13 februari 1999 overgenomen.

José Santos Ortega Flores, de eerste bekeerling in Honduras, werd in 1952 door ouderling Spencer W. Kimball gevraagd of hij meer over het evangelie wilde weten.

FOTOGRAFIE VAN JOHN L. HART MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

Extra ideeën voor de participatieperiode, juni 1999

Hier volgen extra ideeën voor de participatieperiode die de jeugdwerkleidsters samen met 'Participatieperiode' uit De Ster van juni 1999 kunnen gebruiken. Op blz. 4 en 5 van De Kinderster in deze uitgave staat 'Onderhoud de geboden'. De les, de instructies en de activiteit komen met de volgende ideeën overeen.

1. Vraag: 'Wat zijn je lievelingsverhalen waarin gebeden verhoord worden?' (Mogelijke verhalen: Joseph Smith, Enos, Daniël, Nephi, en verhalen uit de familie.) Maak de volgende woordstroken met de corresponderende vragen op de achterkant:

WIE? / Wie moet bidden? Wie roepen we aan? In wiens naam bidden we? Wie beantwoordt onze gebeden?

WAT? / Wat is een gebed? Wat voor verschillende gebeden kennen we? (In de kerk, persoonlijk, met het gezin, voor het avondmaal, het zegenen van een baby);

WANNEER? / Wanneer moeten we bidden? (Zie Alma 34:17-27; en het boekje *Mijn prestatiedagen*);

WAAR? / Waar moeten we bidden? (Zie Matteüs 6:5-6; en het boekje *Mijn prestatiedagen*);

WAAROM? / Waarom moeten we bidden? (Om met onze hemelse Vader te praten, om te weten te komen wat Hij wil, om Hem te bedanken, en om zegeningen te vragen);

HOE? / Als iemand niet zou weten hoe hij moest bidden, hoe zou je het hem/haar dan leren?

Deel de woordstroken aan de klassen uit; laat hen vervolgens de

antwoorden bespreken en een woordvoerder kiezen om een korte presentatie te geven. Laat de andere kinderen na de presentatie vragen stellen. Zing een lied over het gebed. Vertel een persoonlijke ervaring en laat een of twee kinderen een persoonlijke ervaring of een verhaal uit de familie over een beantwoord gebed vertellen. Voor jongere kinderen kunt u platen uit de mediatheek gebruiken om verhalen uit de Schriften over het gebed te vertellen. Vertel de kinderen dat we een gebed beginnen door onze hemelse Vader aan te roepen, en het in de naam van Jezus Christus beëindigen. Bespreek wanneer en waar we kunnen bidden. Laat hen de uitspraak uit het boekje *Mijn prestatiedagen* opzeggen: 'Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden.'

2. Lees gezamenlijk Exodus 20:8-11. Vertel de kinderen dat dit een van de tien geboden is, en dat het erg belangrijk is om de sabbat te heiligen. Zondag is de dag dat we de sabbat vieren. Vraag: 'Wat vinden jullie het leukst op zondag?' (Mogelijke antwoorden: naar de kerk en het jeugdwerk gaan, vriendjes en vriendinnetjes zien, met het gezin samen zijn, een andere dag dan de rest van de week.) Leg uit dat er bepaalde dingen zijn die we op zaterdag doen zodat we ze niet op zondag hoeven te doen. Laat een kind een activiteit voor een zaterdag uitbeelden. Laat de andere kinderen raden wat voor activiteit het is. Schrijf de activiteit op het bord onder het kopje 'zaterdag'. Ga door tot u een aantal activi-

teiten hebt opgeschreven. Vraag: 'Wat voor activiteiten zijn geschikt om op zondag te doen?' Schrijf de antwoorden op het bord onder het kopje 'zondag'. (Mogelijke antwoorden: naar de kerk gaan, aan het avondmaal deelnemen, in de Schriften lezen, bidden, lofzangen zingen, familieleden bezoeken, mensen bezoeken die ziek of eenzaam zijn, brieven naar zendingen en andere mensen schrijven, in ons dagboek schrijven.) Zorg ervoor dat de kinderen begrijpen dat zaterdag een dag is voor activiteiten die geschikt zijn voor de zaterdag, en dat zondag een bijzondere dagen kan zijn als we alleen activiteiten ontplooiën die geschikt zijn voor de zondag. Als we op zondag aan activiteiten deelnemen die op zaterdag geschikt zijn, lopen we het risico dat we de geest van de sabbat kwijtraken. Vertel een persoonlijke ervaring over het heiligen van de sabbat. Besluit met de belofte van de Heer aan hen die zijn geboden onderhouden, vooral aan hen die de sabbat heiligen (zie LV 59:12-24).

3. Zing 'Hij zond zijn Zoon' (*Kinderliedjes*, blz. 20). Laat een plaat zien van het laatste avondmaal en leg uit dat Jezus zijn apostelen voordat Hij gekruisigd werd, het avondmaal bediende, zodat zij Hem en zijn offer altijd indachtig konden zijn, en zijn Geest bij zich konden hebben. In onze Geest bij zamen en gemeenten is de Aäronische priesterschap verantwoordelijk voor de bediening van het avondmaal. Vraag van tevoren een diaken, een leraar en een pries-

ter (overleg eerst met de bisschop of gemeentepresident) om een korte toespraak over hun taken met betrekking tot het avondmaal te houden. Laat hen ook vertellen hoe zij het belang van het avondmaal hebben leren begrijpen. (Zie Jeffrey R. Holland, 'Doet dit tot mijn gedachtenis', *De Ster*, januari 1996, blz. 61-63.) Zorg ervoor dat zij voorbereid zijn om een aantal vragen over hun taken te beantwoorden. Laat de priester het avondmaalsgebed voor het brood voorlezen (zie Moroni 4:3). Vraag de kinderen van tevoren of zij tijdens het voorlezen goed willen luisteren naar de drie dingen die wij tijdens het avondmaal beloven. (De naam van Jezus Christus op ons te nemen, Hem altijd indachtig te

zijn, en zijn geboden te onderhouden.) Vraag: 'Wat belooft de Heer ons? Laat de priester nogmaals de woorden 'opdat zij altijd zijn Geest met zich mogen hebben' voorlezen. Getuig hoe belangrijk het is om de Geest bij ons te hebben, en wat een zegen het is aan het avondmaal te kunnen deelnemen. Zoek voor jongere kinderen platen over het leven van Christus uit, en vertel over Hem en over het feit dat Hij veel van kinderen houdt. Zing 'Hij zond zijn Zoon.' Vertel de kinderen dat we tijdens het avondmaal aan Jezus moeten denken. Zing het liedje dan opnieuw en laat ondertussen de platen zien. Laat de kinderen aan Jezus denken als u de platen nog een keer laat zien terwijl iedereen rustig en

verbiedig stilzit. Vertel de kinderen dat we gezegend zullen worden als we tijdens het avondmaal aan Jezus denken.

4. Zie voor meer ideeën over het bestuderen van de Schriften: 'De Schriften van Martin', *De Kinderster*, juni 1999, blz. 2-3; 'Waar in de Schriften staat ...?' *De Kinderster*, februari 1999, blz. 8-9; 'Grabbelzak: Verhalen Oude Testament' *De Kinderster*, oktober 1998, blz. 13. Zie voor meer ideeën over het onderhouden van de geboden: 'De juiste keus', *De Kinderster*, juni 1999, blz. 12; 'Het eten zegenen' *De Kinderster*, juni 1999, blz. 14-16; 'Laat de bal niet vallen', *De Kinderster*, september 1998, blz. 2-3. ■

Na de watersnood in Fiji stroomt de hulp binnen

Alle leden en zendelingen in Fiji waren ongedeerd en werkten hard om anderen te helpen die op 19 januari door de overstroming waren getroffen. De overstroming strekte zich uit over het westelijk gedeelte van Viti Levu, het grootste eiland in Fiji.

De overstroming, die een einde maakte aan een droogte van 18 maanden, werd door enorme regenbuien veroorzaakt. Tijdens de storm zijn er vijf mensen omgekomen, onder wie de broer van een lid uit de wijk Ba, in de ring Lautoka (Fiji). Volgens de politie zijn er op de ochtend nadat de storm was gaan liggen meer dan 800 mensen van de daken gered.

Laisenia Tuinamoala, bisschop van de wijk Ba, ontdekte het opkomende water in zijn huis toen het al tot aan zijn enkels kwam. Buiten was het water op sommige plaatsen al 1,2 meter diep. Hij maakte zijn vrouw en kinderen wakker en waadde zich met zijn gezin een weg naar een veiligere plaats door het water dat al tot zijn middel kwam. Toen hij echter

terugging naar zijn huis om wat bezittingen te redden, was hij te laat. Al zijn bezittingen waren door het water vernield.

De bewoners van de aangrenzende stad Tavua hadden met soortgelijke problemen te kampen. Sommige leden moesten zich een hele nacht in het water aan bomen en rondrijvend hout vasthouden totdat ze gered werden. Volgens Hari Ram, president van de ring Lautoka (Fiji), zijn er 106 gezinnen in zijn ring die door de overstroming waren getroffen. Er werden onder leiding van het presidium van het gebied Oceanië noodvoorraden ingekocht. Onder leiding van de priesterschapsleiders werden deze voorraden onder de getroffen gezinnen verspreid. Daarnaast werden er ook nog kleding, beddegoed en huishoudartikelen geleverd.

Toen zij hoorden dat er een overstroming was, kwamen de drie ringpresidenten aan de oostelijke kant van het eiland onmiddellijk bij elkaar. Ze besloten om de eerstvolgende zondag onder alle leden een inza-

melingsactie te houden', zegt Paul Whippy, president van de ring Suva (Fiji). 'Er werd onmiddellijk gehoor aan de oproep gegeven. Binnen twee dagen werden de ingezamelde goederen aan de president van de ring Lautoka (Fiji) afgeleverd om onder de bisschoppen en gemeentepresidenten verdeeld te worden.

'Het was een aangrijpende en emotionele ervaring om zoveel gezinnen die zelf niet veel bezittingen hebben, zo vrijelijk en gewillig goederen te zien afstaan', zegt president Whippy. 'Er werden zelfs nieuwe dekens, handdoeken en kleding gegeven. Er heerste een geweldige sfeer van verantwoordelijkheid en naastenliefde onder de leden, die zo gewillig voor hun broeders en zusters zorgden (...)' Door deze vrijgevigheid ziet de toekomst er voorspoedig uit. Er blijkt duidelijk uit dat de leden gewillig zijn om elkaar in nood te helpen.' ■

*Met toestemming uit
Church News van 6 februari 1999
overgenomen.*

In het zendingsveld

■ DUITSLAND

Henriëtte van der Heijden / Robin Feith
Deutschland-Mission Düsseldorf,
Mörnsenbroicher Weg 184 a,
D-40470 Düsseldorf

■ ENGELAND

Justin Bijkerk / Henk Prins / Mark Stigter
England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds,
Yorkshire, LS18 5BJ,
Engeland

Sander Uyleman / Jared van Hensen van Unigen

England Manchester Mission,
Trafalgar House,
110 Manchester Road,
Alfrincham, Cheshire,
WA14 1NU,
Engeland

Marvin Bijkerk

England London South Mission,
482-484 London Road,
Mitcham, Surrey CR4 4ED,
Engeland

Walter van der Donk / Sven-Olaf Gout

England Bristol Mission,
Southfield House,
2 Southfield Road,
Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH Engeland

■ GRIEKENLAND

Hermen van Beek / Aart Schutte / Michael Stekkinge / Bas Hofstee / Jan Prins
Zendingsgebied Athene,
Eleftherotrias 9,
Kifissia 14563,
Athene, Griekenland

■ NEDERLAND

Paul de Jong
Zendingsgebied Amsterdam,
Noordse Bosje 16,
1211 BG Hilversum

■ SCHOTLAND

Roelard Jansen / Paddy Pannuyzen
Scotland Edinburgh Mission,
51 Spylaw Road,
Edinburgh EH 10 5BP,
Schotland

■ VENEZUELA

Dennis Blanken
Venezuela Caracas Mission,
Acartado 69204,
Caracas 1060-A,
Venezuela

■ VERENIGDE STATEN

Dideriek Van Hijfte
Utah Salt Lake City Mission,
2102 South 1300 East,
Suite 102, Salt Lake City,
Utah 84106, USA

Talita van der Put
Historic Temple Square Mission,
P.O. Box 112110,
Salt Lake City,
UT 84147-2110, USA

Henoch Beijerling
Pennsylvania Harrisburg Mission,
3903 Hartzdale Drive,
Suite 303, Camp Hill,
PA 17011-7829, USA

■ ZUID-AFRIKA

Angelo Leman
South Africa Cape Town Mission,
P.O. Box 217,
Howard Place,
7450 Cape Town,
Republiek Zuid-Afrika

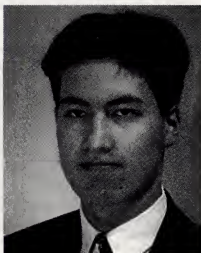
Ontheven zendinge

Susan Reijnders uit de wijk Haarlem, die in september 1998 op zending is gegaan naar Temple Square, is in maart 1999 om gezondheidsredenen eervol ontheven en vervroegd teruggekeerd. Wij wensen haar alle goeds toe.

Nieuwe zendingen

Naam:
Justin J. Bijkerk
Unit:
Capelle (ring Rotterdam)
Aanvang zending:
2 februari 1999
Zendingsgebied:
Leeds (Engeland)
Opleidingsinstituut:
Preston (Engeland)

Naam:
Michael Stekkinge
Unit:
Arnhem (ring Apeldoorn)
Aanvang zending:
10 maart 1999
Zendingsgebied:
Athene (Griekenland)
Opleidingsinstituut:
Provo (Utah)

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, wanneer je zending begint, naar welk opleidingsinstituut je gaat – en vooral: een goede pasfoto! Stuur die gegevens naar: Nieuwsredactie De Ster, Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland

ZELFBEHEERSING

We zijn op aarde gekomen om een lichaam te ontvangen. Nu moeten we dit lichaam leren beheersen. President Brigham Young heeft gezegd dat zelfbeheersing van wezenlijk belang is om het eeuwige leven te kunnen ontvangen: 'De tabernakel [het lichaam] moet volkomen worden onderworpen aan de geest, anders kan uw lichaam niet worden opgewekt om het eeuwige leven te beërven. (...) Blijf zorgvuldig streven totdat u alles aan de wet van Christus hebt onderworpen.' (*Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young*, [1997] blz. 204.)

HOE ONTWIKKELEN WE ZELFBEHEERSING?

Goddelijke leerstellingen begrijpen en naleven is de basis voor de ontwikkeling van zelfbeheersing. Door iedere succesvolle inspanning worden we sterker en komen we dichterbij 'de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods' (Efeziërs 4:13). Het is ons doel om onze verlangens zodanig in bedwang te houden dat we net als Christus tot onze hemelse Vader kunnen zeggen: 'Vader, (...) niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matteüs 26:39).

Weerstand bieden aan verleidingen zodra ze verschijnen, en de gedachte verwerpen die tot de daad zou kunnen leiden, zijn belangrijke onderdelen van de ontwikkeling van zelfbeheersing (zie 1 Tessalonicenzen 5:22). Dat geldt vooral voor verslavende middelen en gewoontevormend gedrag. Soms hebben we hulp van kerkleiders of professionele hulp nodig om dergelijke

verslavingen en gewoonten te overwinnen. We hebben in ieder geval hulp van God nodig.

Als we zelfbeheersing proberen te ontwikkelen, kunnen we veel kracht in gebed en vasten vinden. Het zijn allebei oefeningen in zelfbeheersing, en de machten van de hemel staan dan tot onze beschikking. Veel geboden van de Heer zijn hulpmiddelen om onszelf te leren beheersen. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Iedere maand tien procent van ons inkomen aan onze leiders geven, is een beproeving van ons geloof. Vasten is zelfbeheersing. (...) Volledig onzelfzuchtig zijn, en altijd eerst aan anderen denken, is een grote stap tot zelfbeheersing. Iemand vergeven die gemeen en beledigend is, is een daad die de volmaking benadert' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bewerkt door Edward L. Kimball [1982], blz. 204).

ELKAAR HELPEN

Het is vrij gemakkelijk om kritiek te hebben op iemand die moeite met zelfbeheersing heeft. Maar God wil dat wij zo iemand helpen, en niet belemmeren. Ouderling Marvin J. Ashton (1915-1994) heeft het verhaal verteld van een vrouw in een ZHV-presidium die door problemen thuis tijdens een presidiumvergadering haar geduld verloor. Naderhand heeft ze beschaamd opgebeld om haar verontschuldigungen aan te bieden.

'Haar vriendinnen van het presidium waren edelmoedig en zeiden haar er niet meer aan te denken. Toch vroeg ze zich af of zij nu misschien een

lagere dunk van haar hadden, nu zij haar op haar allesbehalve best gezien hadden. Maar die avond, rond etens-tijd, ging de deurbel en daar stonden de andere leden van het presidium met het avondeten in hun hand. "Toen je vanmorgen je zelfbeheersing verloor, begrepen we hoe uitgeput je moet zijn. Wij meenden dat een kleinigheidje als een avondmaal je misschien zou helpen. Weet, alsje-blijft, dat wij van je houden"' (*De Ster*, juli 1992, blz. 18).

Een klein kind leert lopen door vallen en opstaan. Zelfbeheersing wordt op dezelfde manier ontwikkeld. Jezus Christus is de enige volmaakte persoon op aarde geweest, en in ons streven om zijn voorbeeld na te volgen, kunnen we weleens struikelen. Als we de hulp van de Vader invoeren en onszelf en anderen vergeven, krijgen we de kans om opnieuw te beginnen. □

De droom van dienstbetoon

John Jairo Bustamante

Ik keek uit het raam van het vliegtuig. Plotseling moest ik weer aan die droom denken, die ik nooit had begrepen. Ik reisde per vliegtuig, ik had de leiding van de groep, we waren op weg naar de tempel — het huis van de Heer, de heiligste plaats op aarde — en ik was verantwoordelijk voor onze veilige aankomst.

Toen ik 13 of 14 jaar oud was, droomde ik dat ik met een groep mensen klaarstond om met een vliegtuig naar een prachtige, vredige plaats te reizen waar Jezus Christus zich bevond. We moesten vliegen om die plaats te bereiken, en ik was verantwoordelijk voor al die mensen en voor hun veilige aankomst.

Ik was verbaasd over deze droom, dus praatte ik er de volgende dag met mijn moeder over. Ze vond het wel een leuke droom, misschien een beetje vreemd, maar we wisten geen van beiden wat we ervan moesten denken. Hoewel we nooit meer over die droom gesproken hadden, had die toch een dusdanige diepe indruk gemaakt dat hij me jarenlang is bijgebleven.

Ik ben in Bogotá (Colombia) geboren. Mijn ouders hebben mij in God leren geloven, en daar ben ik erg dankbaar voor. Maar net als ieder mens heb ik fouten gemaakt, en door die fouten is de relatie met mijn huisgenoten langzaam verzwakt. Door spanningen thuis, en door mijn verlangen naar een beter leven, besloot ik op vakantie te gaan naar Fusagasuga, een stad dicht bij Bogotá. Tijdens mijn verblijf bleef ik met mijn problemen kampen.

Toen ik op een dag een wandeling maakte, vroeg ik me af of ik hulp nodig had. Uiteindelijk vroeg ik God om hulp. Ik had het gevoel dat dat de beste oplossing was.

Een paar dagen later ontmoette ik een jonge vrouw die me over haar kerk vertelde. Haar woorden maakten mij nieuwsgierig en ik kreeg weer nieuwe hoop. Ik vroeg of ik naar een van haar kerkdiensten mocht gaan.

Toen ik in de kerk kwam, werd ik door vriendelijke mensen verwelkomd. Zij stelden mij aan de zendingen voor, en die gaven mij de

eerste zendingenles en overhandigden mij een exemplaar van het Boek van Mormon.

Aan het eind van mijn vakantie ging ik terug naar Bogotá. Daar verwondde ik mijn been tijdens een ongeluk. Omdat ik niet goed kon lopen, begon ik het Boek van Mormon te lezen dat ik van de zendingen had gekregen. Toen ontdekte ik veel antwoorden op vragen die ik had over het doel van het leven, en over de juiste manier om God te aanbidden. Door de leringen van Nephi, Mosiah en anderen kreeg ik het verlangen om weer met de zendingen over deze kerk te praten.

Door mijn ongeluk was ik niet erg mobiel. Maar mijn verlangen was zo groot dat ik toch naar Fusagasuga ging om de zendingen op te zoeken. Toen ik hen had gevonden, gaven ze mij het adres van de zendingen bij mij in de buurt en ging ik weer terug naar huis.

De dag dat het gips van mijn been werd gehaald, ging ik op zoek naar het dichtstbijzijnde kerkgebouw, hoewel ik nog steeds niet goed kon lopen. Daar waren ook de zendingen — alsof ze op me zaten te wachten. De zendingen Castro, Mamani en Duran beantwoordden mijn vele vragen en vroegen of ik mij bij het koninkrijk van God wilde aansluiten.

Iedere keer dat ik met hen sprak, had ik het gevoel dat dit de juiste weg was, en dat God mijn smeekbeden om hulp had beantwoord. Zoals veel mensen heb ik de waarheid op mijn knieën in ontvangst moeten nemen. Dat ik zelf achter de waarheid kon komen, vond ik het mooiste van het evangelie. Twee maanden later, op 4 juni 1994, heb ik mij laten dopen.

Een jaar na mijn bekering werd ik op zending geroepen. Ik was blij dat ik aan andere mensen kon vertellen wat ik had geleerd over Jezus Christus en zijn grote liefde voor ons, over hedendaagse profeten, en over het Boek van Mormon. Een week voor mijn vertrek heb ik mijn moeder gedoopt. Ook zij had de ware kerk van Jezus Christus gevonden.

Op 14 juli 1995 betrad ik het opleidingsinstituut voor zendingen in Bogotá (Colombia). Aan het eind van mijn opleiding vroeg de president of ik de leiding van een groep zendingen op me wilde nemen en met hen naar de Lima-tempel (Peru) wilde gaan. Terwijl ik met de groep van 21 zendingen uit Colombia, Ecuador en Venezuela onderweg was, keek ik uit het raam van het vliegtuig. Plotseling moest ik weer aan die droom denken, die ik nooit had begrepen. Ik reisde per vliegtuig, ik had de leiding van de groep, we waren op weg naar de tempel — het huis van de Heer, de heiligste plaats op aarde — en ik was verantwoordelijk voor onze veilige aankomst.

Het lijkt erop dat ik van jongs af aan door mijn hemelse Vader ben voorbereid om lid van de kerk te worden. Hij heeft me voorbereid zodat ik in staat was om van de waarheid te getuigen. En dat heb ik gedaan — als voltijdzendingeling in het zendingsgebied Barranquilla (Colombia). □

Eenheid in het samengestelde gezin

Ouderling Robert E. Wells Emeritus lid van de Zeventig, en president van de Santiago-tempel (Chili)

Ouders die een samengesteld gezin creëren, moeten dus niet alleen een huwelijk opbouwen en versterken, maar ook hun relatie met de kinderen in dat gezin.

Toen mijn vader overleed, bleef mijn moeder met twee jonge zoons achter. Na een tijdje trouwde ze met een weduwnaar die nog geen kinderen had. Samen kregen ze nog een zoon. Ik groeide op in een omgeving die mijn ouders 'zoons van haar-zoon van ons' hadden kunnen noemen. We beschouwden onszelf echter als een traditioneel gezin.

We hebben de termen 'stiefvader' en 'halfbroer' altijd vermeden. Ik aanvaardde bijvoorbeeld het feit dat ik twee vaders had: een biologische vader, waarvan ik een rijk en nobel erfgoed had ontvangen; en een vader die mij heeft opgevoed,

waarvan ik ook een rijk en nobel erfgoed heb meegekregen. Mijn twee broers en ik zijn gezamenlijk en gelijkwaardig opgegroeid, hoewel mijn jongste broer een andere achternaam had. Ons 'samengesteld gezin' was een succes omdat we liefde en respect kregen, en de kans om dienstbaar te zijn en offers te brengen.

Een samengesteld gezin is in de regel een gezin waarin een of beide ouders niet de biologische ouders van de kinderen in dat gezin zijn. Samen gestelde gezinnen kunnen uit verschillende omstandigheden tot stand komen: een nieuw huwelijk of adoptie, na een scheiding of de dood van een huwelijkspartner.

Net als traditionele gezinnen kunnen samen gestelde gezinnen, zowel binnen als buiten de kerk, succesvol, liefdevol en verenigd zijn. Samen gestelde gezinnen kunnen

echter met unieke problemen te maken krijgen omdat ouders en kinderen in nieuwe relaties en een nieuwe omgeving samenleven. Als ouders bijvoorbeeld na een scheiding opnieuw trouwen, kunnen de kinderen zich tussen twee volwassenen en twee gezinnen heen en weer geslingerd voelen. Ouders die een samen gesteld gezin creëren, moeten dus niet alleen hun huwelijk opbouwen en versterken, maar ook hun relatie met de kinderen in dat gezin.

DE BESLISSING OM OPNIEUW TE TROUWEN

De beslissing om aan een samen gesteld gezin te beginnen, vereist de overweging van veel verschillende factoren. Een samen gesteld gezin heeft niet alleen gevolgen voor de nieuwe huwelijkspartners, maar ook voor hun kinderen, huwelijkspartners van kinderen,

schoonfamilie, andere familieleden en de voormalige huwelijkspartners van het echtpaar.

'Het huwelijk is waarschijnlijk de belangrijkste beslissing in ons leven, met de meest verstrekkende gevolgen. Het heeft niet alleen met ons onmiddellijke geluk te maken, maar ook met onze eeuwige vreugde', heeft president Spencer W. Kimball gezegd. 'Het heeft niet alleen gevolgen voor de twee betrokken personen, maar ook voor hun familie, en vooral hun kinderen en kleinkinderen, van generatie op generatie.' (*Marriage and Divorce* [1976], blz. 10.)

De Heer heeft gezegd: 'Het is niet goed, dat de mens alleen zij' (Genesis 2:18). Niettemin kan een nieuw huwelijk, en de pogingen om een samengesteld gezin te creëren, zonder de juiste voorbereidingen van beide partners uiterst frustrerend zijn. De beslissing om opnieuw in het huwelijk te treden is moeilijk en moet zeker niet overhaast worden genomen. Sommige mensen die gescheiden zijn, hebben de boosheid en de littekens van hun vorige huwelijk nog niet verwerkt; anderen koesteren misschien onrealistische verwachtingen voor de toekomst terwijl ze moeite hebben om het verleden los te laten. Iemand die een huwelijkspartner door de dood is kwijtgeraakt, heeft tijd nodig om het verlies te verwerken. En hoewel het niet ideaal is om alleen te zijn, is het ook niet goed om aan de moeilijke en verantwoordelijke taak van een samengesteld gezin te beginnen als we er nog niet klaar voor zijn.

Het huwelijk en een thuis waar de kinderen door zowel de moeder als de vader worden opgevoed, zijn een onderdeel van het plan van onze hemelse Vader. Maar 'invaliditeit, overlijden of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassing noodzakelijk maken.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, oktober 1998, blz. 24; zie ook *De Ster*, januari 1996, blz. 93.)

Dat was ook het geval in mijn volwassen leven. Nadat ik met mijn vriendin van de middelbare school was getrouwd, kregen we drie lieve kinderen. We genoten van het leven zoals we dat gehoopt en gepland hadden. Maar toen overleed mijn vrouw in een tragisch ongeluk. Ik was twee jaar lang wanhopig van verdriet. Toen moedigen mijn ouders en mijn schoonouders mij aan om over een nieuw huwelijk na te denken — zowel voor mij als voor het welzijn van mijn kinderen.

Na gevast te hebben en met mijn hemelse Vader in ernstig gebed overlegd te hebben, kreeg ik het gevoel dat de tijd voor een nieuw huwelijk was aangebroken.

EEN PARTNER UITZOEKEN

Nadat iemand heeft besloten om opnieuw te trouwen, kan het enige tijd kosten om een partner te vinden. In mijn geval schreef ik verschillende vrienden en familieleden aan die met mijn situatie op de hoogte waren. Ik vertelde hun over mijn verlangen om opnieuw te trouwen. Ik vroeg of zij iemand wisten die bereid zou zijn om de moeder van mijn drie kinderen te worden en de vrouw van een districtsresident in de kerk die bankier was in Zuid-Amerika en niet erg veel tijd had. Nadat ik zes aanbevelingen had ontvangen, ging ik op vakantie naar de Verenigde Staten en kreeg ten slotte het gevoel dat ik met mijn lieve Helen moest uitgaan en uiteindelijk trouwen.

Helen had al een dochterje van twee jaar, en ik had mijn twee zoons van vijf en drie, en mijn dochter van negen. Na verloop van tijd kregen we samen nog drie dochters. Nu hadden we zeven kinderen in ons samen-gestelde gezin.

Wat ons tot een huwelijk deed besluiten, was het feit dat we allebei een antwoord van onze hemelse Vader hadden ontvangen dat Hij het met onze beslissing eens was. Zonder die sterke basis zou het niet verstandig zijn geweest om na zo'n korte verkeringsstijd zo snel te trouwen. Maar ik verwachtte niet van mijn hemelse Vader dat Hij al het werk verrichtte. Voordat ik Hem in gebed om een antwoord vroeg, heb ik zelf informatie ingewonnen over de achtergrond van haar familie, haar tradities, getuigenis en toewijding aan de Heer. En zij had voldoende informatie over mij ingewonnen, zodat ook zij het het gevoel had dat we bij elkaar zouden passen.

Toen we verkering hadden, ontdekten we bij elkaar al snel drie uiterst belangrijke eigenschappen die nodig zijn om in een huwelijk en een samengesteld gezin succes te hebben:

- **Karakter.** Heeft de persoon met wie je wil trouwen een geldige tempelaanbeveling? Leeft hij of zij in overeenstemming met de Geest? Leidt hij of zij een leven in de dienst van het koninkrijk van God?
- **Bekwaamheid.** Kan uw toekomstige man zijn gezin onderhouden. Is uw toekomstige vrouw in staat om

aan de opvoeding van de kinderen bij te dragen? Bent u allebei vastbesloten om van uw samengestelde gezin een succes te maken, en om in uw pogingen op uw hemelse Vader te vertrouwen?

• **Geestelijk potentieel.** Hebt u beiden de nodige geestelijke reserves — door middel van geloof, gebed, dienstbetoon en opoffering ontwikkeld — waaruit u kunt putten als u met problemen te maken krijgt in het verenigen van uw samengestelde gezin?

President Kimball heeft gezegd: 'Als u een partner uitzoekt, moet u zorgvuldig plannen, overwegen, vasten en bidden om er zeker van te zijn dat deze uiterst belangrijke beslissing niet verkeerd uitpakt. In een goed huwelijk moet er eenheid van hart en verstand zijn. Emoties mogen niet de enige drijfveer voor beslissingen zijn. Het verstand en het hart samen, door vasten, gebed en ernstige overwegingen gesterkt, zullen u de beste kans op geluk geven.' (*Marriage and Divorce*, blz. 11.)

DE MOEILIKHEDEN HET HOOFD BIEDEN

Na de huwelijksplechtigheid kan het gevoel van 'zij leefden nog lang en gelukkig' alleen tot stand komen door hard werken, gebed, geduld en volharding. Alle gezinnen hebben met bepaalde moeilijkheden te kampen, maar bepaalde moeilijkheden kunnen in een samengesteld gezin groter zijn. Hoe goed het pasgetrouwde stel ook bij elkaar past, ze moeten voorbereid zijn om met de beproevingen in hun samengestelde gezin om te gaan.

Hier volgt een aantal punten, met suggesties die een samengesteld gezin open en eerlijk onder ogen moet zien:

• **Eenheid.** De Heer heeft gezegd: 'Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen nier' (LV 38:27). Gods zegen

rust op een samengesteld gezin dat naar eenheid streeft. Eenheid begint bij de ouders. Eensgezindheid en liefde tussen de ouders brengt eensgezindheid en liefde tussen de kinderen voort. Daarom is de belangrijkste relatie in een sterk, eensgezind gezin, die tussen man en vrouw.

Om eenheid tot stand te brengen, moeten de gezinsleden dezelfde doelen hebben en tijd met elkaar doorbrengen. Naar de kerk gaan, gezinsavond, gezinsgebed, gezinsraden, werkprojecten, vakanties, en vrijetijdsbesteding zijn allemaal activiteiten die de eenheid bevorderen. Het is belangrijk dat een samengesteld gezin een aantal

Eensgezindheid en liefde
tussen de ouders brengt
eensgezindheid en liefde
tussen de kinderen voort.

goede doelen en tradities uit haar oude gezinssituatie behoudt, maar zij moet ook nieuwe doelen en tradities instellen.

Stiefouders moeten geduldig zijn. Omdat het kweken van emotionele banden tussen stiefouders en stiefkinderen tijd vergt, kan het soms jaren duren voordat een hecht en harmonieus samengesteld gezin is gevormd. Zowel volwassenen als kinderen hebben bepaalde ervaringen en verwachtingen die de nieuwe gezinsverhoudingen kunnen beïnvloeden. Sommige stiefouders moeten misschien een ondergeschikte rol in het leven

van een kind spelen. In plaats van te concurreren met de relatie tussen een kind en de andere ouder, moeten stiefouders zich concentreren op de ontwikkeling van een nieuwe relatie met het kind.

Hoewel sommige kinderen aarzelend ten opzichte van een nieuwe ouder staan, mogen ze niet het gevoel hebben dat ze moeten concurreren voor de liefde van een ouder. Hoewel een stiefmoeder bijvoorbeeld nooit de plaats van een overleden ouder in het hart van een kind kan innemen, kan ze door liefde en geduld wel zelf een plaatsje in het hart van het kind veroveren.

Alle gezinnen doen er goed aan om de woorden van de proclamatie over het gezin, dat door het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen is uitgegeven, in gedachten te houden: 'Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' (*De Ster*, oktober 1998, blz. 24; zie ook *De Ster*, januari 1996, blz. 93.)

- **Communicatie.** Tactvolle, maar open en eerlijke communicatie is essentieel in een samengesteld gezin om taken te omschrijven, grenzen te stellen en emotionele problemen op te lossen. Over de wonden die door een echtscheiding of een overlijden achterblijven — onzekerheid, gebrek aan zelfvertrouwen, aarzeling om anderen te vertrouwen — moet openlijk kunnen worden gesproken en ze moeten genezen, zodat er nieuwe patronen van gezonde gezinsrelaties kunnen worden gevormd. Gezinsleden kunnen niet tegelijkertijd de deur van het verleden achter zich dichttrekken. Een weduwnaar is misschien eerder aan een nieuwe vrouw toe dan dat zijn kinderen aan

Boven alles moeten kinderen weten en voelen dat ze geliefd, geaccepteerd en gewaardeerd worden. En daar moeten ze vaak van verzekerd worden.

een nieuwe moeder toe zijn. Die kinderen hebben ouders nodig die hen aanmoedigen om over hun gevoelens en gedachten te praten.

Ouderling Marvin J. Ashton, voormalig lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: 'Als we willen dat de communicatie in het gezin doelmatig is, moeten er over en weer informatie en gevoelens uitgewisseld worden. De deuren van communicatie zullen thuis openzwaaien als de gezinsleden zich realiseren dat iedereen er tijd en energie aan moet besteden. Tijdens de gesprekken mogen de verschillen niet worden genegeerd, maar ze moeten rustig worden afgewogen en geëvalueerd. Een mening of standpunt is meestal niet zo belangrijk als een gezonde, voortgaande relatie' (Family Communications', *Ensign*, mei 1976, blz. 52).

Leden van een samengesteld gezin moeten de goede herinneringen die anderen in het gezin aan een overleden geliefde hebben, en hun gevoelens daaromtrent, respecteren. In het geval van een echtscheiding moet men ontvankelijk zijn voor de gevoelens en de pijn die gezinsleden kunnen hebben en waar zij nog mee worstelen. Vriendelijke, zorgzame openheid, die het uitwisselen van gevoelens stimuleert, is van groot belang in het ontwikkelen van nieuwe, gezonde relaties op ieder niveau: van kind tot kind, van ouder tot kind, van ouder tot ouder, van huwelijkspartner tot nieuwe familieleden, enzovoorts.

• **Verzegelingen.** Jake Garn, voormalig senator van de Verenigde Staten, stond na de dood van zijn eerste vrouw Hazel in 1976 afwijzend tegenover het idee van een nieuw huwelijk. Maar hij realiseerde zich al snel dat hij niet vader en moeder voor zijn kinderen kon zijn. Toen hij met Kathleen Brewerton begon om te gaan, die zijn tweede vrouw zou worden, begon hij zich af te vragen wat zijn eerste vrouw ervan zou vinden als hij aan een tweede vrouw verzegeld zou worden. Het toekomstige echtpaar ging met hun vragen naar president Spencer W. Kimball.

'Hij zei dat hij niet precies wist hoe het met deze relaties zou gaan, maar hij wist wel dat bij getrouwdheid alles in orde zou komen en we veel vreugde zouden hebben', herinnert broeder Garn zich nog. 'Kathleen zei dat ze bang was dat ze Hazel zou kwetsen. De houding van president Kimball leek te veranderen. Nadat hij eerst wat aarzelend in zijn antwoorden was, klonk hij nu zelfverzekerd en overtuigend. Hij keek Kathleen aan, en met een

traan in zijn oog zei hij: "Ik weet zeker dat je je daar geen zorgen over hoeft te maken. Ze zal je niet alleen accepteren, maar ze zal haar armen om je heen slaan en je bedanken voor het opvoeden van haar kinderen.'" (*Why I Believe*, [1992], blz. 13.)

De gezinsleden hoeven zich geen zorgen te maken over de verzegeling van hun samengestelde gezin in het volgende leven. Het is onze taak om nu het evangelie na te leven en onze naasten lief te hebben, vooral onze naasten bij ons thuis. Als we het evangelie naar beste kunnen naleven, zal de Heer ons vanuit zijn liefde en genade ook in het volgende leven zegenen. Alles zal op z'n pootjes terecht komen.

Ik heb een aantal samengestelde gezinnen uit elkaar zien vallen omdat de gezinsleden zich teveel zorgen maakten over wie in het volgende leven bij wie zou horen. Mijn moeder, die aan mijn overleden vader is verzegeld, is met een weduwnaar getrouwd die aan zijn eerste vrouw was verzegeld, die kinderloos is overleden. Mijn moeder en haar tweede echtgenoot hebben een zoon, mijn broer. We maken ons geen zorgen over wie aan wie zal zijn verzegeld. We vertrouwen eenvoudigweg op de wijsheid en de liefde van de Heer, en we proberen zo rechtschapen mogelijk door het leven te gaan.

• **Intimiteit.** Man en vrouw moeten elkaar 'aanhangen' en 'tot één vlees' worden (Matteüs 19:5). Om ervoor te zorgen dat de intimiteit in het nieuwe huwelijk bevredigend is, moet er sprake zijn van begrip, zorgzaamheid en voorkomendheid.

Huwelijkspartners moeten op een vriendelijke en gevoelige manier voor elkaar open staan. Er kunnen misverstanden ontstaan als een van de partners vindt dat intimiteit onnodig is omdat het nieuwe samengestelde gezin al groot genoeg is, of als een van hen vindt dat lichamelijke intimiteit na een bepaalde leeftijd niet meer belangrijk is. Zelfs als deze zaken vóór het huwelijk zijn besproken, kan er toch behoefte zijn om er opnieuw over te praten, omdat de gevoelens, de gezondheid en de omstandigheden kunnen veranderen.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Ik heb geleerd dat waar geluk in een huwelijk niet afhangt van romantiek maar van het intense verlangen de ander gelukkig te maken. Alleen aan zichzelf en het

vervullen van persoonlijke verlangens denken, zal nooit tot vertrouwen, liefde of geluk leiden. Alleen door onzelfzuchtigheid, met de daarbij horende eigenschappen, zal de liefde tot volle bloei komen.' (*De Ster*, maart 1993, blz. 7.)

• **Financiën.** De begroting van een samengesteld gezin kan ingewikkeld zijn door eigendommen en schulden die uit het vorige huwelijk afkomstig zijn. Alimentatie voor partner en kinderen kan een rol spelen, en het uitgavenpatroon moet misschien worden aangepast door een gewijzigd inkomen of door het feit dat er nu meer gezinsleden zijn die gevoed en gekleed moeten worden.

Alle gezinsleden moeten van de nieuwe financiële situatie en de eventuele beperkingen op de hoogte zijn. Het opzetten van een gepaste begroting en het stellen van financiële prioriteiten met de hulp van alle gezinsleden kan misverstanden voorkomen. Neem de financiële situatie van het gezin geregeld onder de loep, en vermijd voorkeursbehandelingen. Zonodig kan het advies van de bisschop of een financieel adviseur worden ingeroepen.

Samengestelde gezinnen hebben net als alle andere gezinnen de zegeningen nodig die voortkomen uit het getrouw betalen van tiende.

'Een van de beste manieren om mijn verplichtingen ten opzichte van mijn broeder, mijn naaste of mijn zakenpartner na te komen, is om eerst mijn verplichting aan de Heer te voldoen', heeft president Joseph F. Smith gezegd. 'Ik kan meer van mijn schulden ten opzichte van mijn naasten afbetalen, als ik eerst mijn eerlijke bijdrage aan de Heer heb betaald, dan als ik dat verwaarloos.' (*Gospel Doctrine*, 5e editie [1939], blz. 259–260.)

• **Straf.** Een ouder kan een kind niet op de juiste doelmatige manier corrigeren of straffen als er niet eerst een bepaalde band van liefde, genegenheid, vertrouwen en zorgzaamheid is opgebouwd. Als de liefde bij een nieuwe ouder niet aanwezig is, kan een kind de straf als een afwijzing beschouwen.

'Boven alles moeten kinderen weten en voelen dat ze geliefd, geaccepteerd en gewaardeerd worden', heeft president Ezra Taft Benson gezegd. 'En daar moeten ze vaak van verzekerd worden.' ('Fundamentals of

Enduring Family Relationships', *Ensign*, november 1982, blz. 60.)

Ouders in samengestelde gezinnen moeten al vroeg in hun huwelijk overeenstemming bereiken over bepaalde gedragsnormen en de vormen van straf. Ze moeten allebei bereid zijn om hun ideeën aan te passen als zij met de kinderen in het nieuwe samengestelde gezin omgaan. Als de ouders niet eensgezind zijn, kunnen de kinderen in de war raken.

'Om de mening van een ander over discipline te begrijpen, is het belangrijk om actief te luisteren en eventuele verschillen te respecteren. Met wederzijds begrip kunnen de meningsverschillen op het gebied van discipline echter worden opgelost, en kan het echtpaar een eensluitende norm ontwikkelen.' (Jeffrey H. Larson, 'How to Unite a Step-Family', *Ensign*, februari 1987, blz. 48–49.)

Kinderen kunnen ook in de war raken als zij hun tijd tussen gescheiden biologische ouders moeten verdelen. Omdat de regels en verwachtingen in de beide huizen verschillend kunnen zijn, hebben de kinderen de tijd nodig om zich aan te passen en zich die verwachtingen eigen te maken.

Activiteiten, zoals de gezinsavond, gesprekken tussen ouder en kind en naar de kerk gaan, kunnen waardevolle gelegenheden zijn om te onderwijzen, te corrigeren en correct gedrag aan te moedigen. Sommige echtparen hebben besloten dat de natuurlijke ouder voor beide ouders spreekt — in ieder geval totdat de andere ouder het vertrouwen en de liefde van het kind heeft gewonnen.

Sommige kinderen proberen de ouders tegen elkaar uit te spelen of te manipuleren. Beide ouders moeten onder vier ogen duidelijk afspreken hoe zij op een eerlijke en consequente manier de regels en de bijbehorende gevolgen kunnen doorvoeren. Als ze dat niet doen, zal de discipline instorten. Ouders kunnen succes hebben als zij 'mijn kinderen' en 'jouw kinderen' als 'onze kinderen' behandelen.

• **Ex-echtgenoten.** In het geval van een echtscheiding, moeten de voormalige echtgenoten hun persoonlijke vooroordelen en haatgevoelens aan de kant zetten — voor hun eigen bestwil en die van hun kinderen. Ze moeten zelfs proberen een goede relatie in stand te

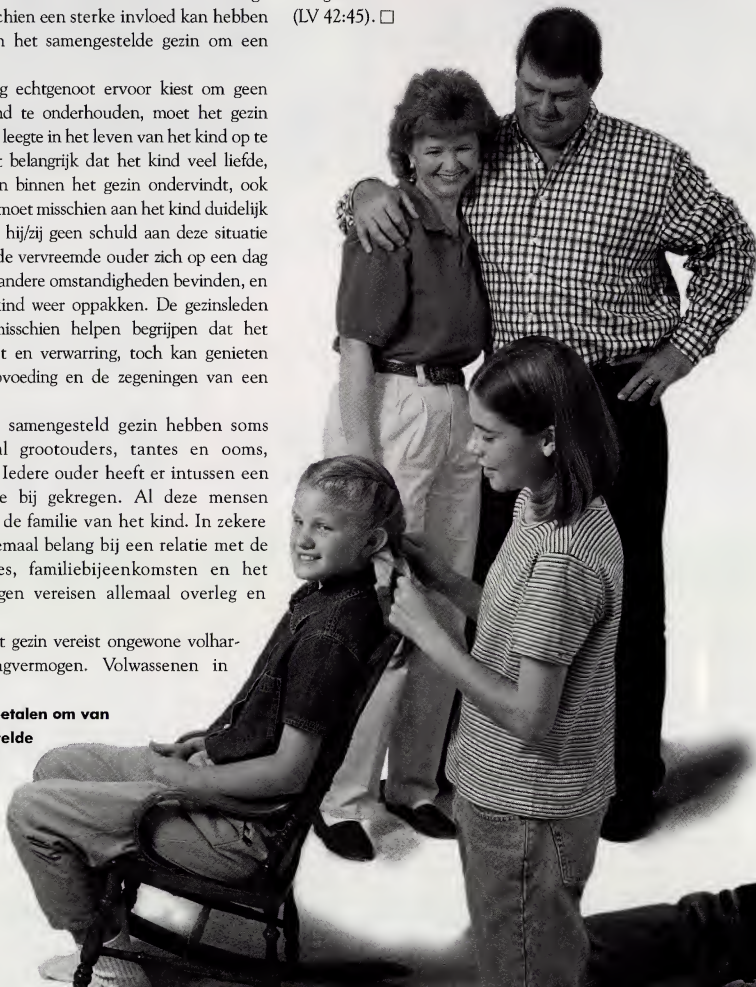
houden. Gescheiden biologische ouders en hun nieuwe partners kunnen de kinderen beter opvoeden als zij samenwerken. Problemen met voormalige echtgenoten moeten achter gesloten deuren worden behandeld. Ouders moeten de relatie tussen de kinderen en de afwezige biologische ouder aanmoedigen en steunen. Niemand heeft iets aan de kritiek van een voormalige echtgenoot die misschien een sterke invloed kan hebben op de pogingen van het samengestelde gezin om een eenheid te vormen.

Als een voormalig echtgenoot ervoor kiest om geen contact met het kind te onderhouden, moet het gezin samenwerken om die leegte in het leven van het kind op te vullen. Het is uiterst belangrijk dat het kind veel liefde, aanvaarding en steun binnen het gezin ondervindt, ook van de stiefouder. Er moet misschien aan het kind duidelijk gemaakt worden dat hij/zij geen schuld aan deze situatie heeft. Misschien zal de vervreemde ouder zich op een dag bedenken, of zich in andere omstandigheden bevinden, en de relatie met het kind weer oppakken. De gezinsleden moeten het kind misschien helpen begrijpen dat het ondanks alle verdriet en verwarring, toch kan genieten van een normale opvoeding en de zegeningen van een volledig gezin.

Kinderen in een samengesteld gezin hebben soms het dubbele aantal grootouders, tantes en ooms, neefjes en nichtjes. Iedere ouder heeft er intussen een groep schoonfamilie bij gekregen. Al deze mensen maken deel uit van de familie van het kind. In zekere mate hebben ze allemaal belang bij een relatie met de kinderen. Bezoekjes, familiebijeenkomsten en het vieren van feestdagen vereisen allemaal overleg en planning.

Succes binnen het gezin vereist ongewone volharding en doorzettingsvermogen. Volwassenen in

samengestelde gezinnen realiseren zich dat het welzijn en de eeuwige vooruitgang van alle gezinsleden veel opoffering vereist, dat alle geestelijke bronnen moeten worden aangesproken en dat alle doelmatige technieken moeten worden aangewend. Zij die de prijs betalen om van hun samengestelde gezin een succes te maken, kunnen de vreugde ervaren die voortkomt uit 'in liefde te zamen leven' (LV 42:45). □

Zij die de prijs betalen om van hun samengestelde gezin een succes te maken, kunnen de vreugde ervaren die voortkomt uit 'in liefde te zamen leven'.

IK WAS HAAR

Elizabeth Quackenbusch
ILLUSTRATOR: GREG NEWBOLD

Ik zag de vrouw aan de andere kant van het middenpad zitten. Ze keek in de bus om zich heen met haar ogen wijd open en haar handen ineengevouwen. Ze bleef maar uit het raam staren, schudde haar hoofd en maakte vreemde geluidjes. Ze begon steeds onrustiger te worden en ik vroeg me af of ze problemen zou veroor-

zaken. Ik draaide me naar het raam toe en probeerde haar te negeren. Maar uit nieuwsgierigheid moest ik weer naar haar kijken.

Toen zag ik de tranen in haar ogen. Ik vroeg me af of ze in de problemen zat. Ik wilde haar wel helpen, maar ik was bang dat ze een scene zou veroorzaken. Dan zou ik niet weten wat ik moest doen. Ik dacht: *ik moet toch op tijd op school zijn, en ik ben al bijna bij mijn bushalte.*

Toen ik weer naar haar keek, zag ik de angstige uitdrukking op haar gezicht. Voordat ik het wist, stond ik op, liep naar haar toe en ging naast haar zitten.

Ik vroeg: 'Is alles in orde? Hebt u hulp nodig?'

Haar ogen traanden en haar handen trilden. Ze keek me met haar zachte ogen aan, en ik zag de verwarring in haar ogen. Ik vroeg haar opnieuw: 'Is alles in orde?'

Ze keek naar beneden, naar haar groene handtas, en haalde er een pen en een bloknoot uit. Ze begon te schrijven: 'Zijn we de stad al uit? Ik ben bang dat ik de

ANTWOORD

verkeerde bus heb genomen.'

Ik nam de pen van haar aan en schreef: 'Bent u doof?' Ze knikte. Ik schreef toen: 'Maakt u zich maar geen zorgen. We vinden wel een oplossing.'

Ik moest er bij de volgende halte uit, en ik wist dat ik te laat zou komen, als ik niet zou uitstappen. Maar ik bleef in de bus. Ik ging naar de buschauffeur en hij belde het busstation om aanwijzingen. Ik schreef voor haar op hoe ze naar haar plaats van bestemming kon komen. De buschauffeur beloofde dat hij ervoor zou zorgen dat ze haar aansluiting niet zou missen.

'Hoe heet u?' schreef ik nog snel op, voordat ik een aantal haltes voorbij de school uitstapte.

Ze schreef: 'Anna. Bedankt voor je hulp. Je bent de vriendin waar ik om heb gebeden.' Ze glimlachte breeduit, en haar lichtbruine ogen glinsterden. Ik kon haar liefde en dankbaarheid duidelijk voelen. Toen ik ook naar haar glimlachte, voelde ik dat er een bepaalde band tussen ons bestond.

Toen de deur van de bus achter

me dichtging en ik naar haar zwaaide, kon ik niet geloven dat ik Anna die angstige reis bijna alleen had laten maken. Ik rende de hele weg terug naar school met een glimlach op mijn gezicht. Ik was blij dat ik naar de influisteringen van de Heilige Geest had geluisterd, waardoor ik wist dat iemand mijn hulp nodig had. □

'JE BENT HIER NIET WELKOM'

Ik kon het niet geloven. Mijn eigen seminarieklas vertelde me dat ik niet welkom was.

Sam Giles, verteld aan Christie Giles

Wij verhuisden naar een klein woestijnstadje in de Verenigde Staten tijdens een van de heetste maanden van het jaar. Maar de ontvangst door de mormoonse jeugd was ijskoud.

Ik was vijftien jaar, en we waren al tien keer verhuisd, dus ik had echt wel geleerd om vriendschap te sluiten. Ik probeerde van alles om het ijs te breken, maar na vijf maanden had ik nog steeds geen vrienden die lid van de kerk waren.

Gelukkig had ik op school veel vrienden die geen lid waren, maar dat maakte het er in de kerk en op het seminarie niet gemakkelijker op. Ik ging vijf maanden lang naar het seminarie zonder dat iemand ook maar een woord tegen me zei — behalve de leerkracht. En in mijn zondagsschoolklas lieten ze altijd een stoel tussen mij en de rest van de klas vrij.

Tom Jeppson* was de 'leider' van de groep jongeren. Hij had nog nooit een woord tegen me gezegd. Ik wist niet eens of hij van mijn bestaan afwist totdat ik hem op een ochtend bij de deur van het seminariegebouw tegen het lijf liep.

'Ga toch naar huis. Je bent hier niet welkom', zei hij.

Ik begon te lachen. *Dat moest toch een grapje zijn?* Maar toen ik hem aankeek, begreep ik dat hij geen grapje maakte. Ik keek naar de anderen die achter hem stonden. Ze zeiden niets, maar ik kon zien dat ze het met hem eens waren.

*De namen zijn veranderd.

Toen ik me omdraaide, hoorde ik de deur achter me dichtslaan en begonnen ze te lachen.

Ik ga nooit meer naar het seminarie, zei ik tegen mezelf toen ik de korte afstand naar school liep. *Het is allemaal hun schuld.*

Het leek wel of er geen einde aan die dag kwam. Na school ging ik met de bus naar de straat waar we woonden, maar ik ging niet naar huis. Ik liep naar het huis van mijn seminarieleerkracht. Hij woonde een paar huizen verderop, en ik mocht hem erg graag. Ik mocht zijn hele gezin graag.

Ik reed 's morgens meestal met hem mee naar het seminarie, dus ik wilde hem eigenlijk alleen maar zeggen dat hij me niet meer hoefde op te halen. Eigenlijk was ik op zoek naar wat medelijden.

Zuster Murray deed open. Broeder Murray was nog niet thuis, maar ze vroeg of ik even binnen wilde komen en iets wilde drinken. Het duurde niet lang voordat ik haar het hele verhaal vertelde. Ze leefde met me mee totdat ik zei dat ik niet meer naar het seminarie zou gaan, en misschien zelfs nooit meer naar de kerk.

'Als dit werkelijk de ware kerk was, dan zouden de mensen zich niet zo gedragen', zei ik.

Ik had gedacht dat ze me zou smeken om van gedachten te veranderen. Ik wilde dat ze me zou zeggen dat zij wel even met de ouders van die kinderen zou praten, en dat ze straf zouden krijgen. Ik dacht dat ze bereid zou zijn om van alles te doen om mij maar actief in de kerk te houden. Maar ze zei: 'Dat is je eigen beslissing. Daar heb je die kinderen niet mee. Daar heb je alleen jezelf mee.'

Ik was te verbaasd om iets te zeggen. Ik dronk snel mijn glas leeg en zei dat ik weg moest.

Ik ging drie weken lang niet naar het seminarie of de kerk. Mijn seminarieleerkracht belde me wel een paar keer op om te vragen hoe het met me ging. Ik miste het seminarie wel, maar ik was te trots om het toe te geven. Ik bleef mezelf wijsmaken dat ze zich allemaal vast behoorlijk schuldig voelden omdat ik door hun inactiviteit was geworden. Ik zei tegen mezelf dat ze zichzelf op de dag des oordeels wel tegen zouden komen.

Maar ik kon de woorden van zuster Murray niet vergeten: 'Daar heb je alleen jezelf mee.' Toen ik op een dag in het Boek van Mormon zat te lezen, werd mijn aandacht naar een bepaalde tekst getrokken: 'Ziet toe, dat gij alle dingen in waardigheid doet, en doet ze in de naam van Jezus Christus, de Zoon van de levende God; en indien gij dit doet, en tot het einde volhardt, zult gij geenszins worden uitgeworpen' (Mormon 9:29).

Toen ik deze woorden las, werd mijn hart door de Geest geraakt en realiseerde ik me dat zuster Murray gelijk had. Inderdaad, de kinderen hadden zich idioot gedragen. Maar ze konden mij er niet van weerhouden om naar de kerk te gaan. En uiteindelijk waren zij niet in de positie om mij uit te werpen als het er werkelijk op aan kwam — als ik tenminste tot het einde volhardde.

Ik ging m'n bed uit om de wekker op 05.00 uur te zetten, zodat ik het seminarie de volgende dag niet zou missen.

We woonden nog vijf maanden in dat hete, windrige woestijnstadje en er was eigenlijk niets veranderd — behalve in mijn hart. Voor de eerste keer drong het tot me door dat alleen ik verantwoordelijk ben voor mijn eigen heil. Ik ben daarna niet meer van het seminarie of de kerk weggebleven. Ik was nog steeds niet welkom, maar dat maakte niet meer zoveel uit. Ik was door de geest van het evangelie geraakt. □

GEEN VREEMDELINGEN

Helaas zijn er mensen die zich net als de jongeman in dit verhaal niet door hun leeftijdgenoten geaccepteerd voelen. In de kerk mag niemand zich alleen voelen. Is er in jouw wijk of gemeente iemand nieuw? Neem dan de tijd om die persoon te leren kennen. Vriendelijke woorden van aanvaarding dragen bij tot de gevoelens die in iedere jeugdgroep aanwezig horen te zijn. Als je anderen uitsluit, ontloop je de kans om hun en jouw eigen getuigenis te ontwikkelen.

President Gordon B. Hinckley heeft ons de volgende aanmoediging gegeven: 'Wees vriendelijk. Wees begripvol. Wees verdraagzaam. Heb consideratie. Heb respect voor de meningen en gevoelens van andere mensen. Concentreer u op hun goede eigenschappen; kijk niet naar hun tekortkomingen.'

Als u naar hun goede eigenschappen kijkt, zult u de eigenschappen ontdekken die u in uw eigen leven van pas zullen komen.' (televisiegesprek met Phil Riesen, Salt Lake City, Utah, 12 mei 1995.) □

IK HOOR ER GEWOON NIET

Jeanette Waite Bennett

Heb je ooit het gevoel dat je ergens buiten stond, dat alle anderen plezier en vrienden of vriendinnen hadden? Als je ooit dat gevoel hebt gehad, vooral in de kerk, hoeft dat niet zo te blijven. Iedereen voelt zich weleens alleen, en er zijn manieren waarop je je meer op je gemak kunt voelen en een betere vriend(in) kunt zijn.

PUNTEN VOOR JE ACTIELIJSTJE

- Wees geduldig. De omstandigheden zullen meestal niet van de ene op de andere dag veranderen. Je houding kan dat echter wel. Blijf niet uit de kerk weg als je je aanvankelijk niet op je gemak voelt.

- Glimlach. Anderen zullen dan ook naar jou glimlachen.

- Bied je aan als vrijwilliger om een activiteit te helpen organiseren. Als je bij de activiteiten betrokken bent, zul je je eerder thuis voelen, en anderen zijn altijd blij als ze hulp krijgen.

- Kijk mensen aan als je met ze praat.

- Ontwikkel en gebruik je talenten. Als je je goed over jezelf voelt, voel je je ook meer op je gemak bij anderen.

- Als je jezelf goed verzorgt en kleedt, zul je waarschijnlijk meer zelfvertrouwen hebben als je bij anderen bent.

- Probeer gemeenschappelijke interesses te vinden. Fietsen, pianospelen en studeren zijn maar een paar voorbeelden van activiteiten die met meerdere personen leuker zijn. Als je je op een activiteit concentreert in plaats van op jezelf, zul je je minder onzeker en verlegen voelen.

CONCENTREER JE OP ANDEREN

- Stel doelen. Geef jezelf een opdracht, zoals met twee of drie nieuwe mensen per week kennis maken.

- Praat met andere mensen over henzelf. Stel vragen en geef complimentjes.

- Leer de namen van anderen uit het hoofd, en gebruik hun naam als je met hen praat.

- Sluit vriendschap met mensen die eenzaam lijken. Er zijn mensen die *jouw* hulp nodig hebben.

DE HEER STAAT AAN JE ZIJ

- Lees iedere dag in het Boek van Mormon. De rustgevende invloed die ervan uitgaat, zal je in staat stellen om kennis te maken met anderen en nog een goed voorbeeld te zijn ook.

- Onthoud dat je niet alleen staat. Als je ooit medelijden met jezelf begint te krijgen, ga dan op je knieën. Onze hemelse Vader begrijpt ons altijd.

- De Heiland heeft heel wat beproevingen en vervolgingen doorstaan. Hij werd door zijn tijdgenoten niet geaccepteerd. Als we aan zijn offer denken, kunnen we onze eigen problemen beter in het juiste perspectief plaatsen.

- Vraag de Heer of Hij onze zwakke punten sterk wil maken (zie Ether 12:27). Onze hemelse Vader zal ons geen beproevingen geven die ons vermogen te boven gaan (zie 1 Nephi 3:7). Als je een oprecht verlangen hebt om vriendelijker en zelfverzekerder te zijn, zal Hij je helpen. □

Ervoor zorgen dat de jeugd zich thuisvoelt

Brad Wilcox

FOTOGRAF: STEVE BUNDERSON

‘Ik heb me in de kerk nooit echt thuisgevoeld’, zei een jongevrouw die voor de eerste keer naar een activiteit van de kerk ging. Een jongeman voegde daar aan toe: ‘Hoewel ik al lid van de kerk was, had ik bijna nooit het gevoel dat mijn aanwezigheid belangrijk was. Ik voelde me niet echt thuis.’ Deze twee jonge heiligen der laatste dagen beschreven een periode waarin ze nog actief lid van een jeugdbende waren.

Net als deze twee jonge mensen, heeft iedereen de behoefte om ergens bij te horen. Als sociale wezens hebben we van nature de neiging om bij iemand of iets te willen horen waar we veiligheid en bescherming verwachten. En als heiligen der laatste dagen — een verbondsvolk dat een unieke godsdienstige kennis en visie heeft — kunnen we kracht en vreugde in onze omgang met elkaar vinden, en in de wetenschap dat we kinderen van onze hemelse Vader en een onderdeel van zijn heilsplan zijn. Door ons getuigenis van het herstelde evangelie, en ons dienstbetoon in de kerk kunnen we ons thuisvoelen.

Als dat gevoel echter om wat voor reden dan ook niet in de juiste omgeving te vinden is, gaan jongelui op zoek bij minder wenselijke groeperingen, waardoor hun ouders en kerkleiders zich ernstig zorgen gaan maken. Hoe kunnen ouders en leiders ervoor zorgen dat de jongelui zich thuisvoelen?

HOE KUNNEN WE ERVOOR ZORGEN

DAT DE JEUGD NIET MET VERKEERDE

VRIENDEN OMGAAT? ZORG VOOR

VOLDOENDE ACTIVITEITEN MET

VRIENDEN IN DE KERK.

Een bisschop die bang was dat een aantal jongeren in zijn wijk teveel bij negatieve groeperingen betrokken zou raken, heeft het volgende gezegd: 'Ik heb een vergadering met de jeugdleiders in de wijk gehad om de situatie te bespreken. We hebben toen besloten dat we niet zouden proberen om de jongeren te overtuigen dat ze niet bij die groepen thuishoren, maar dat we beter ons best zouden doen om de jongelui het gevoel te geven dat ze zich in onze groep kunnen thuisvoelen. Als ze zich in de kerk meer geaccepteerd voelen, hebben ze misschien minder de neiging om dat gevoel van geborgenheid elders te zoeken.'

De jeugdleiders kwamen met het idee om meer activiteiten te organiseren, maar de bisschop merkte op dat

activiteiten wel uitstekende hulpmiddelen zijn om de jeugd erbij te betrekken, maar dat de activiteiten op zich niet garanderen dat ze ook komen opdagen. En als ze aanwezig zijn, wil dat nog niet zeggen dat ze zich thuisvoelen. De bisschop zei: 'Zonder nauwkeurige planning kunnen er activiteiten gehouden worden om de activiteit, zonder tot de jeugd door te dringen.'

Hier volgt een aantal punten die ouders en leiders in gedachten kunnen houden als ze jongeren het gevoel willen geven dat ze er bij horen:

Betrek de jeugd bij de organisatie. Eén jongevrouwen-presidente heeft ontdekt hoe zij activiteiten kan organiseren waaraan meer jongeren deelnemen en waardoor de eenheid wordt versterkt: 'Onze activiteiten zijn veel succesrijker geworden nu we de jongeren hebben gevraagd om actief aan de planning en organisatie ervan deel te nemen. Ze hadden geweldige ideeën, zoals een dienstbeetoonproject op een plaatselijke basisschool en een etentje waarvan we de gangen bij verschillende mensen thuis aten. Omdat het hun eigen ideeën waren, waren ze ook gemotiveerd om er een succes van te maken.' Als ze de kans krijgen, ontdekken veel jongeren dat het net zo leuk kan zijn om een jeugdconferentie, een dansavond of een activiteit voor te bereiden, als om alleen aanwezig te zijn.

Erken de verschillende interesses. 'Ik ga nooit naar de activiteiten van de jongemannen. Ze spelen alleen maar

Als we jongeren bij de organisatie van activiteiten betrekken, zullen hun interesse en deelname toenemen.

basketbal, en daar ben ik niet zo goed in', zei een jongeman. Veel jongeren houden van verschillende sporten, maar er zijn ook jongeren die zich buitengesloten voelen als er alleen maar aandacht aan sport wordt besteed. Doe eens iets anders. Organiseer een bezoek aan een plaatselijke bezienswaardigheid, ga naar een toneelstuk of laat de jeugd verschillende alternatieve sporten uitproberen. Een jongemannenpresident verwachtte dat de jongemannen zouden gaan klagen toen hij bowlen, golf en zwemmen voorstelde. Maar hij zei: 'Dus niet. Ze waren juist enthousiast om iets nieuws te proberen.'

Deze jongemannenpresident probeerde iedereen erbij te betrekken door soms bepaalde sporten op een andere manier te spelen. De jongeren organiseerden een volleybalwedstrijd met waterballonnen en een basketbalwedstrijd met kinderbaskets en kleine ballen. De leider heeft daarover gezegd: 'Door de manier te veranderen waarop de sporten normaal gesproken gespeeld worden, voldeden de minder atletische spelers zich meer op hun gemak.'

Werk aan wijktradities. Er zijn maar weinig activiteiten die er zo doelmatig voor zorgen dat de jongeren zich thuisvoelen als het in stand houden van tradities. Het belang van tradities in het gezin is algemeen aanvaard. Een bijzonder etentje voor een kind dat zich net heeft laten dopen bevordert de eenheid tussen

ouders en kind. Een soortgelijke eenheid kan geschapen worden als plaatselijke leiders de jongeren bij activiteiten betrekken die tradities kunnen worden. Een bepaalde wijk had bijvoorbeeld ieder jaar een culturele avond.

Stacie, een jongevrouw, heeft de waarde van dergelijke tradities herkend toen zij naar een nieuwe wijk verhuisde. De eerste paar zondagen waren moeilijk. Ze zei zelfs tegen haar ouders dat ze niet meer wilde gaan. Diezelfde week belde haar adviseuse op om haar voor een activiteit uit te nodigen. Stacey herinnert zich: 'Ik probeerde een smoes te bedenken, maar de adviseuse zei dat ze ieder jaar deze zelfde activiteit organiseerden. Ik dacht dat het wel erg leuk moest zijn als ze al jarenlang hetzelfde deden. Dus ik ging erheen en vanaf die tijd ging alles een stuk beter.'

Kerstliedjes zingen in december, auto's wassen in de zomer, een bijzonder etentje als een van de jongevrouwen haar onderscheiding 'Voorbeeldige jongevrouw' heeft verdiend — iedere activiteit die door middel van gezond vermaak de eenheid bevordert, kan een traditie worden.

Onthoud namen. Een jeugdleader heeft gezegd: 'Ik ging naar een haardvuuravond voor jongeren waar een gastspreker zou komen. Ik was onder de indruk van het feit dat de spreker zich voor en na zijn toespraak onder de jongeren begaf en met hen sprak. Hij vroeg de jongeren naar hun naam en noemde hen ook bij de naam. Hij zorgde ervoor dat alle jongelui zich erbij betrokken voelden. Ik besloot dat als een gastspreker zijn best deed om de namen te leren kennen, ik zeker beter mijn best moest doen.'

Deze jeugdleider stelde zich ten doel om de namen van alle jongeren in zijn wijk te leren kennen, en ook van een aantal die hij geregeld op ringbijeekkomsten zag. 'Ik probeerde een aantal geheugensteuntjes uit, maar merkte dat het voor mij het gemakkelijkst was om de namen op het bloknoot te schrijven dat ik altijd mee naar de kerk neem', zegt hij. 'En als ik dan door de weeks een naam ben vergeten, hoef ik als geheugensteuntje alleen maar even in mijn bloknoot te kijken.'

Onze hemelse Vader kent ons persoonlijk bij naam. Toen Hij aan Joseph Smith verscheen, noemde Hij Joseph ook bij de naam (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17). Dat is een geweldig voorbeeld dat wij in onze omgang met de jongeren kunnen volgen.

Nodig hen persoonlijk uit. Telefoontjes en persoonlijke bezoeken kosten meer tijd dan een bekendmaking vanaf de kansel, maar door persoonlijke uitnodigingen worden de mensen bereikt en voelen zij zich belangrijk. Rosa, een jongevrouw, heeft gezegd: 'Hoewel ik de haardvuuravond niet kon bijwonen omdat ik moest werken, had ik toch het gevoel dat ik belangrijk was omdat mijn leidster had opgebeld om mij persoonlijk uit te nodigen. Ik wist dat er aan mij was gedacht.'

Geef blijk van waardering. Als we glimlachen en de nodige en verdiende complimentjes geven, ook al is het maar voor kleine dingen, krijgen de jonge mensen het gevoel dat ze geliefd zijn en erbij horen. Dergelijke blijken van waardering zijn voedsel voor de ziel. Matthew, een jongeman, heeft gezegd: 'Ik vind het fijn als de leiders me een complimentje geven voor iets dat ik heb bereikt, groot of klein. Sommige mensen denken dat je over die behoefte heen groeit, maar ik vind dat niemand de behoefte aan waardering ontgroeit.'

Mijn vrouw Debbie kan zich nog goed herinneren dat ze als tiener een complimentje van een leidster kreeg voor haar betrouwbaarheid. Die kleine opmerking heeft veel invloed in het leven van Debbie gehad.

Het is belangrijk dat iedereen die met jongeren werkt, uitkijkt dat hij/zij hen niet aanraakt op een manier die misverstanden zou kunnen veroorzaken. We moeten echter ook oppassen dat we ons niet afstandelijk opstellen, waardoor de behoefte aan erkenning en aanvaarding wordt genegeerd. Door elkaar de hand te

schudden of een schouderklopje te geven, kunnen we blijk van liefde en aanvaarding geven.

Luister aandachtig. Leiders kunnen een belangrijke bijdrage leveren door gewillig te luisteren als de jongeren behoefte hebben om te praten. Vaak beschouwen de jongelui de leider als iemand waar ze in vertrouwen mee kunnen praten. Als raadgever in de Presiderende Bisschop heeft ouderling Vaughn J. Featherstone gesproken over 'de geweldig goede invloed die "derden" (mensen die geen familie of bisschop zijn) op jongeren kunnen hebben.' (*A Generation of Excellence: A Guide for Parents and Youth Leaders* [1975], blz. 168.)

Als jongeren over hun gevoelens praten, zijn ze meestal niet zo zeer op zoek naar advies, maar naar een luisterend oor — iemand die naar hen luistert zonder te oordelen terwijl zij hun problemen proberen op te lossen. Paul, een jongeman, heeft gezegd: 'Soms staan mijn ouders en leiders te snel met advies klaar als ik hen over gebeurtenissen op school vertel. Ze beginnen me meteen te waarschuwen dat ik verleidingen uit de weg moet gaan. Daardoor heb ik de neiging om maar niets meer te zeggen.'

Uiteraard is het soms nodig om onze mening en gevoelens te uiten als we het gevoel hebben dat het goed is om op hun zorgen te reageren. We mogen natuurlijk niet de indruk wekken dat we hun ongepaste houding en gedrag goedkeuren als we niets zeggen. Als we echter voornamelijk aandachtig luisteren en onze mening voor ons houden totdat de tijd rijp is, geven we aan dat we het verlangen hebben om een echte vriend zijn en bouwen we een bepaald vertrouwen op. Daardoor zal de deur van voortdurende communicatie worden geopend.

Werk aan gezamenlijke interesses. Een jongeman kwam erachter dat zijn jeugdleider van dezelfde televisieprogramma's hield als hij. Hoewel het maar een onbeduidende overeenkomst was, was deze gezamenlijke interesse meestal wel de aanleiding tot een gesprek als ze elkaar zagen. Als we ons best doen om gezamenlijke interesses te ontdekken of te ontwikkelen, zullen we beter in staat zijn om de jongelui het gevoel te geven dat zij erbij horen.

Uiteraard zijn er ook mensen in de kerk waar we niets gemeenschappelijks mee hebben. In dergelijke situaties kunnen we de woorden van de volgende jongeman in gedachten houden: 'Toen we naar onze nieuwe wijk waren verhuisd, merkte ik dat de jongemannen daar van

Jeugdleiders die hun relatie tot de jongeren op gezamenlijke interesses baseren, zullen daardoor de kans krijgen om hun gevoelens en gedachten te uiten, wat de jongeren ten goede zal komen.

getuigenisvergadering aan het eind van de conferentie was volkomen anders dan die van het voorgaande jaar, waarvan een van de leiders had gezegd: 'De meesten zaten maar een beetje te lachen en te klieren.' Deze keer waren de jongeren enthousiast om hun vreugde te uiten over het feit dat ze dienstbaar voor anderen waren geweest, en hun liefde voor onze hemelse Vader en Jezus Christus te uiten.

Concentreer u op de Heiland. Kerkleden kunnen het gevoel hebben dat ze erbij horen doordat ze met anderen in de kerk omgaan. Maar dergelijke gevoelens zijn in veel verschillende groepen, verenigingen en organisaties te vinden. De kerk biedt meer dan sociale aanvaarding. De leden kunnen het unieke gevoel van geestelijke aanvaarding ontvangen. We zijn ervan verzekerd dat de Goede Herder zijn schapen kent (zie 3 Nephi 18:31), en dat we door middel van geloof en de geestelijke wedergeboorte letterlijk kinderen van Christus zullen worden genoemd (zie Mosiah 5:7).

Toch raken sommige jongeren dit gevoel van geestelijke aanvaarding kwijt omdat ze niet volgens de normen van de kerk leven. Ze zeggen misschien: 'Ik kan niet naar de kerk gaan, aan het avondmaal deelnemen of bidden omdat ik niet volgens de gedragsnormen leef.' Zondagsschoollessen, haardvuuravonden en persoonlijke gesprekken met ouders, de bisschop of gemeentepresident of hun jeugdleiders kunnen geweldige gelegenheden zijn om met jonge mensen over bekering en over de zegeningen van de verzoening van Jezus Christus te praten.

Eén jongeman was jarenlang van de kerk afgedwaald voordat hij uiteindelijk terugkwam. Tijdens een getuigenisvergadering zei hij: 'Ik heb veel dingen gedaan die ik niet had moeten doen, omdat ik bij de populaire groep wilde horen, maar ik wist altijd dat er iets ontbrak. Toen ik mij uiteindelijk had bekeerd en weer actief in de kerk was geworden, voelde ik die leegte niet meer. Ik kwam terug, en door de vergeving van Jezus Christus en zijn volmaakte liefde, weet ik dat ik hier thuishoor.' □

andere muziek, andere vakken op school en andere sporten hielden. Mijn moeder was bang dat ik op school met verkeerde groepen jongens zou omgaan om toch vrienden te hebben. Maar ik bleef trouw naar de kerk gaan — niet voor die jongens, maar voor God.' Leden van de kerk hebben misschien verschillende interesses, maar we hebben allemaal onze liefde voor de Heiland en ons getuigenis van het herstelde evangelie waardoor we verenigd zijn.

Werk aan spiritualiteit. Jongelui zijn in staat om zich in te spannen als zij geestelijke moeilijkheden moeten overwinnen. Een paar jaar geleden namen enkele ringleiders hun jeugd tijdens een jeugdconferentie mee naar een pretpark. Het volgende jaar probeerden ze een ander soort activiteit uit. Op advies van de kerkleiders besloten ze om de nadruk van de conferentie te leggen op het ervaren van ware vreugde door middel van geestelijke workshops en dienstbetoonprojecten. Aanvankelijk waren de jongelui niet blij met deze verandering, maar naarmate de conferentie vorderde, begonnen ze de conferentie vanuit een ander perspectief te bekijken. De

Het begon in de bus

Ereny Rosa A. Silva

ILLUSTRATOR: SCOTT MOOY

In 1987 zag mijn oudste dochter Marcella twee jongemannen met naambordjes in de bus in Tiradentes (Brazilië) zitten. Ze raakten in gesprek en de zendingen vroegen of ze meer over de kerk wilde weten.

Marcella had wel interesse, maar ze wist dat ik negatief over de heiligen der laatste dagen dacht. Ze zorgde ervoor dat ze bij een kerkklid thuis les van de zendingen kon krijgen, en uiteindelijk liet ze zich dopen. Ze was 19 jaar oud. Ik ging niet naar haar doopdienst omdat ik nog steeds radicaal tegen de kerk was.

In diezelfde tijd maakte ik een moeilijke periode in mijn leven door. Op zekere dag besloot ik om een paar tijdschriften door te lezen die ik nog had liggen. Daar zat ook een exemplaar van *A Liahona* (Portugees) bij. Ik vond het wel interessant.

In het exemplaar van februari/maart 1986 stond een artikel over Si Peterson, een jongeman uit Canada die verlamd was. Ik was vooral onder de indruk van het geloof en de volharding van zijn moeder.

In januari 1988 had mijn jongste dochter Monica een acute blindedarmonsteking en ze leed veel pijn. De arts zei dat ze onmiddellijk geopereerd moest worden. Marcella

en ik brachten haar naar het ziekenhuis en probeerden haar zo goed mogelijk te troosten. In het ziekenhuis moest ik aan het verhaal denken dat ik in *A Liahona* had gelezen. Ik dacht vooral aan de moeder van Si, Anita Begienenman.

Marcella en ik hielden Monica stevig vast. We baden met al het geloof dat we hadden. Al snel merkten we dat ze weer wat kleur op haar wangen kreeg en ze hield op met huilen. Tot onze verbazing zei de arts dat er een vergissing in het spel was, en dat ze niet geopereerd hoefde te worden. Dankbaar en gelukkig gingen we alle drie naar huis.

Monica en ik besloten om de zendingenlessen te volgen. We lieten ons op 19 maart 1988 dopen. Marcella is later in Zwitserland op zending geweest, en is nu getrouwd.

Door de voorbeelden van geloof in *A Liahona* ben ik tot de ontdekking gekomen dat mijn oude vooroordelen ten opzichte van de kerk niet juist waren. En ik heb er kracht uit geput in een moeilijke tijd. Vanaf die tijd is mijn getuigenis door middel van het tijdschrift voortdurend gesterkt. □

William Bouguereau (1825-1905), *De vrouwen bij het graf*

De vrouwen die hadden gezien hoe de Heer in het graf was gelegd, kwamen later terug om zijn lichaam te zalven. De steen was van de ingang weggerold, en het lichaam van de Heer lag er niet meer. Ze zagen twee mannen in blinkende gewaden die zeiden: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.' (Zie Lucas 23:55-24:6.)

Geplaatst met dank aan het Museum voor fijne kunst, Antwerpen TPS/Superstock

We kunnen kracht en vreugde in onze omgang met elkaar vinden, en in de wetenschap dat we kinderen van onze hemelse Vader en een onderdeel van zijn heilsplan zijn. Als jongelui dat gevoel echter om wat voor reden dan ook niet in de juiste omgeving vinden, gaan zij soms op zoek bij andere groeperingen. Hoe kunnen ouders en leiders ervoor zorgen dat de jongelui zich in hun wijk of gemeente thuisvoelen? Zie Ervoor zorgen dat de jeugd zich thuisvoelt, bladzijde 42.

